

Conselleria d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural

RESOLUCIÓ de 8 de gener de 2019, de la Conselleria d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural, per la qual s'aprova la partió parcial de la via pecuària la Cañada Real de San Juan, tram comprés entre el paratge del Rebollar i Prados de la Fuente de la Ajedrea, en el terme municipal de Requena. [2019/767]

Antecedents de fet

Primer. La Cañada Real de San Juan va ser inclosa, com la via pecuària número 2, en la classificació de les vies pecuàries existents en el terme municipal de Requena que va aprovar l'Ordre Ministerial de data del 20 d'octubre de 1971, en què es reconeixia una amplària legal de 75,22 metres.

Segon. En data 2 de febrer de 2016, la Direcció General del Medi Natural i Avaluació Ambiental resol autoritzar l'inici de l'expedient de partió parcial de la via pecuària número 2 denominada la Cañada Real de San Juan, en el terme municipal de Requena, província de València, en el tram comprés entre el paratge del Rebollar i Prados de la Fuente de la Ajedrea (expedient DES/01/2016)

Tercer. En data 27 de desembre de 2017, el cap del Servei d'Ordenació i Gestió Forestal redacta un informe proposta, en el qual conclou: «En vista de tot això, considerant que l'expedient de partió parcial de la via pecuària número 2 denominada la Cañada Real de San Juan, en el terme municipal de Requena, província de València, en el tram comprés entre el paratge del Rebollar i Prados de la Fuente de la Ajedrea (expedient número DES/01/2016), es va iniciar en data 2 de febrer de 2016, i no aquest ha sigut resolt, tot i que ha transcorregut un termini superior als 18 mesos establits en l'article 14 de la Llei 3/2014, d'11 de juliol, de la Generalitat, de vies pecuàries de la Comunitat Valenciana, i és per això que es proposa que es declare la caducitat d'aquest, i que s'inicie un nou expedient de partió».

Quart. En data 27 de desembre de 2017, el director general de Gestió del Medi Natural resol «Declarar la caducitat de l'expedient de la partió parcial de la via pecuària número 2, denominada la Cañada Real de San Juan, en el terme municipal de Requena, província de València, en el tram comprés entre el paratge del Rebollar i Prados de la Fuente de la Ajedrea (expedient número DES/01/2016), que es va iniciar en data 2 de febrer de 2016, i que no ha sigut resolt i tot i que ha transcorregut un termini superior als 18 mesos establits en l'article número 14 de la Llei 3/2014, de l'11 de juliol, de la Generalitat, de vies pecuàries de la Comunitat Valenciana, sense perjudici que s'inicie un nou procediment de partió, i que s'hi incorporen tots els actes i tràmits el contingut dels quals s'hauria mantingut igual si no s'haguera produït la caducitat, tal com estableix l'article 95 de la Llei 39/2015 d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú».

Cinqué. En data 28 de desembre de 2017, el director general de Gestió del Medi Natural resol autoritzar l'inici d'un nou expedient de partió parcial de la via pecuària la Cañada Real de San Juan en el terme municipal de Requena, província de València, en el tram comprés entre el paratge del Rebollar i Prados de la Fuente de la Ajedrea, de conformitat amb el que s'estableix en l'acte de classificació i amb subjecció a la legislació vigent, i la incorporació a aquest dels actes i tràmits el contingut dels quals s'hauria mantingut igual si no s'haguera produït la caducitat de l'expedient DES/01/2016, tal com estableix l'article 95 de la Llei 39/2015 de l'1 d'octubre, del procediment administratiu comú».

Sisé. El mes de gener de 2018 es notifica la caducitat i l'inici d'un nou expedient de partió als titulars de parcel·les afectades amb domicili conegut i també als organismes i col·lectius interessats. Es publiquen edictes als ajuntaments dels titulars que van resultar infructuosos, que s'exposen en els taulars d'anuncis dels respectius ajuntaments durant un període de 15 dies. També es publica la relació dels infructuosos de l'anunci de caducitat i inici de nou expedient de partió en el BOE número 54 de data de 2 de març de 2018.

Conselleria de Agricultura, Medio Ambiente, Cambio Climático y Desarrollo Rural

RESOLUCIÓN de 8 de enero de 2019, de la Conselleria de Agricultura, Medio Ambiente, Cambio Climático y Desarrollo Rural, por la que se aprueba el deslinde parcial de la vía pecuaria Cañada Real de San Juan, tramo comprendido entre el paraje del Rebollar y los prados de la Fuente de la Ajedrea, en el término municipal de Requena. [2019/767]

Antecedentes de hecho

Primero. La Cañada Real de San Juan fue incluida, como la vía pecuaria número 2, en la clasificación de las vías pecuarias existentes en el término municipal de Requena que aprobó la Orden Ministerial de fecha del 20 de octubre de 1971, reconociéndosela una anchura legal de 75,22 metros.

Segundo. En fecha 2 de febrero de 2016, la Dirección General del Medio Natural y Evaluación Ambiental resuelve autorizar el inicio del expediente de deslinde parcial de la vía pecuaria número 2 denominada Cañada Real de San Juan en el término municipal de Requena, provincia de Valencia, en el tramo comprendido entre el paraje del Rebollar y los prados de la Fuente de la Ajedrea (expediente núm. DES/01/2016)

Tercero. En fecha 27 de diciembre de 2017, el sr. Jefe de Servicio de Ordenación y Gestión Forestal, redacta informe propuesta, en el que concluye: «Por cuanto antecede, considerando que el expediente de deslinde parcial de la vía pecuaria núm. 2 denominada Cañada Real de San Juan en el término municipal de Requena, provincia de Valencia, en el tramo comprendido entre el paraje del Rebollar y los prados de la Fuente de la Ajedrea (expediente núm. DES/01/2016), se inició en fecha 2 de febrero de 2016, no habiendo sido resuelto el mismo y habiendo transcurrido un plazo superior a los 18 meses establecidos en el artículo 14 de la Ley 3/2014, de 11 de julio, de la Generalitat, de vías pecuarias de la Comunitat Valenciana, se propone que se declare la caducidad del mismo, y que se inicie un nuevo expediente de deslinde».

Cuarto. En fecha 27 de diciembre de 2017, el director general de Gestión del Medio Natural resuelve «Declarar la caducidad del expediente del deslinde parcial de la vía pecuaria número 2 denominada Cañada Real de San Juan en el término municipal de Requena, provincia de Valencia, en el tramo comprendido entre el paraje del Rebollar y los prados de la Fuente de la Ajedrea (expediente núm. DES/01/2016), que se inició en fecha 2 de febrero de 2016, no habiendo sido resuelto el mismo y habiendo transcurrido un plazo superior a los 18 meses establecidos en el artículo núm. 14 de la Ley 3/2014, del 11 de julio, de la Generalitat, de vías pecuarias de la Comunitat Valenciana, sin perjuicio de que se inicie un nuevo procedimiento de deslinde, incorporándose al mismo todos los actos y trámites cuyo contenido se hubiera mantenido igual de no haberse producido la caducidad, tal y como establece el artículo 95 de la Ley 39/2015, de 1 de octubre, del procedimiento administrativo común».

Quinto. En fecha 28 de diciembre de 2017, el director general de Gestión del Medio Natural resuelve «Autorizar el inicio de un nuevo expediente de deslinde parcial de la vía pecuaria Cañada Real de San Juan en el término municipal de Requena, provincia de Valencia, en el tramo comprendido entre el paraje del Rebollar y los prados de la Fuente de la Jedrea, de conformidad con lo establecido en el acto de clasificación y con sujeción a la legislación vigente, incorporándose al mismo los actos y trámites cuyo contenido se hubiera mantenido igual de no haberse producido la caducidad del expediente DES/01/2016, tal y como establece el artículo 95 de la Ley 39/2015 del 1 de octubre, del procedimiento administrativo común».

Sexto. En el mes de enero de 2018 se notifica de la caducidad e inicio de un nuevo expediente de deslinde, a los titulares de parcelas afectadas con domicilio conocido y también a los organismos y colectivos interesados. Se publican edictos en los ayuntamientos de los titulares que resultaron infructuosos, siendo expuestos los mismos en los tablones de anuncios de los respectivos ayuntamientos durante un periodo de 15 días. También se publica la relación de los infructuosos del anuncio de caducidad e inicio de nuevo expediente de deslinde en el BOE núm. 54 de fecha de 02.03.2018.

Seté. En data 12 de gener de 2018, el cap del Servei Territorial de Medi Ambient de València sol·licita que es mantinga i prorrogue l'anotació marginal de l'última inscripció de domini de les parcel·les afectades, així com les certificacions d'aquelles altres parcel·les que hagen pogut inscriure's amb posterioritat en la zona d'afecció de la partió.

Huité. En data 22 de febrer de 2018 es nomena de nou el tècnic en gestió ambiental Gabriel Varea Illueca, funcionari adscrit a la Direcció Territorial de València, com a instructor del procediment.

Nové. El tràmit d'inici de les operacions (publicitat prèvia i acte de fitació) s'incorpora al present expedient procedent del caducat DES/01/2016, atés que per l'escàs temps transcorregut no s'ha produït cap modificació dels predis afectats, ni en l'estructura ni en la titularitat d'aquests.

El començament d'operacions de partió es publica en el DOGV número 7739 de data 11 de març de 2016 que fixa com a data de començament de les operacions de fitació el dia 5 de maig de 2016, en el teatre García Berlanga de San Antonio de Requena. Als titulars de parcel·les afectades que tenien domicili conegut se'ls va notificar personalment i també a organismes i col·lectius interessats.

Es publiquen edictes als ajuntaments dels titulars que van resultar infructuosos, que s'exposen en els taulers d'anuncis dels respectius ajuntaments durant un període de 15 dies. Es publica una relació de tots els infructuosos de l'anunci del començament d'operacions en el BOE número 97 de data de 22 d'abril de 2016.

Desé. En data 5 d'abril de 2018, se sotmet a la informació pública la nova proposició de partió, l'exposició de la qual al públic s'anuncia en el DOGV número 13.704, del 5 d'abril de 2018, que estableix el termini d'un mes, des de la publicació, perquè els interessats pugen interposar al·legacions a la nova proposta de partió. A més, la nova exposició pública va ser també objecte de la pertinent publicació edictal en el tauler d'anuncis de l'Ajuntament de Requena durant un termini de 15 dies.

Així mateix, es va complir al tràmit d'audiència establert en l'article 82 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, on s'informava a tots aquells confrontants, ocupants i intrusos de la via pecuària de l'exposició pública del referit expedient, i se'ls atorgava un termini de quinze dies per a al·legar i presentar tots aquells documents i justificants que estimaren pertinents. D'igual manera, també es va exposar mitjançant edictes, en els respectius ajuntaments, aquelles notificacions que van resultar infructuoses, i es van publicar en el BOE número 117 de data 14 de maig de 2018.

Onzé. Dins del termini de l'exposició pública i del tràmit d'audiència de l'expedient, es van presentar al·legacions per part dels següents interessats:

1. M.ª Dolores García Martínez, Francisco y Nicolás Bastidas García
2. Julián Palomares García
3. Emilia Rodríguez García
4. Alfredo Hernández García
5. Carmen Serrano Gallega
6. Cesáreo Cárcel Cárcel
7. Amparo Atienza García
8. Juan Atienza García
9. Ismael Domínguez Pérez
10. ADIF
11. Rogelio Navarro Carrasco
12. Josefa Cárcel Montés
13. Diputación de Valencia
14. Fundación Hospital de Pobres de Requena
15. José Montes Platero
16. Sergio, Daniel y Estiven García Sánchez
17. Ángel Pérez Pérez y Santiago Gallego Mayordomo
18. Eva Sánchez Sánchez
19. Amparo Ruiz González
20. Dolores Cárcel Pardo
21. Águeda Hernández Cano
22. José Antonio Sáez Díaz
23. José Luis Martí Mathe

Séptimo. En fecha 12 de enero de 2018, el jefe del Servicio Territorial de Medio Ambiente de Valencia, solicita se mantenga y prorrogue la anotación marginal de la última inscripción de dominio de las parcelas afectadas, así como las certificaciones de aquellas otras parcelas que hayan podido inscribirse con posterioridad en la zona de afección del deslinde.

Octavo. En fecha 22 de febrero de 2018 se nombra de nuevo al técnico en Gestión Ambiental Gabriel Varea Illueca, funcionario adscrito a la Dirección Territorial de Valencia, como instructor del procedimiento.

Noveno. El trámite de inicio de las operaciones (publicidad previa y acto de apeo) se incorpora al presente expediente procedente del caducado DES/01/2016, dado que por el escaso tiempo transcurrido no se ha producido ninguna modificación de los predios afectados, ni en su estructura ni en la titularidad de los mismos.

El comienzo de operaciones de deslinde se publica en el DOGV núm. 7739 de fecha 11 de marzo de 2016 fijando como fecha de comienzo de las operaciones de apeo el día 5 de mayo de 2016, en el teatro García Berlanga de San Antonio de Requena. A los titulares de parcelas afectadas que tenían domicilio conocido se les notificó personalmente y también a organismos y colectivos interesados.

Se publica edictos en los ayuntamientos de los titulares que resultaron infructuosos, siendo expuesto los mismos en los tabloneros de anuncios de los respectivos ayuntamientos durante un periodo de 15 días. Se publica relación de todos los infructuosos del anuncio del comienzo de operaciones en el BOE núm. 97 de fecha de 22.04.2016.

Décimo. En fecha 5 de abril de 2018, se somete a la información pública la nueva proposición de deslinde, cuya exposición al público se anuncia en el DOGV núm. 13.704, del 5 de abril de 2018, estableciendo el plazo de un mes, desde la publicación, para que los interesados puedan interponer alegaciones a la nueva propuesta de deslinde. Además, la nueva exposición pública fue también objeto de la pertinente publicación edictal en el tablón de anuncios del Ayuntamiento de Requena durante un plazo de 15 días.

Asimismo, se dio cumplimiento al trámite de audiencia establecido en el artículo 82 de la Ley 39/2015, de 1 de octubre, del procedimiento administrativo común de las administraciones públicas, informando a todos aquellos colindantes, ocupantes e intrusos de la vía pecuaria de la exposición pública del referido expediente, y otorgándoles un plazo de quince días para alegar y presentar todos aquellos documentos y justificantes que estimaran pertinentes. De igual manera, también se expuso mediante edictos, en los respectivos ayuntamientos, aquellas notificaciones que resultaron infructuosas, publicándose las mismas en el BOE número 117 de fecha 14.05.2018.

Undécimo. Dentro del plazo de la exposición pública y del trámite de audiencia del expediente, se presentaron alegaciones por parte de los siguientes interesados:

1. M.ª Dolores García Martínez, Francisco y Nicolás Bastidas García
2. Julián Palomares García
3. Emilia Rodríguez García
4. Alfredo Hernández García
5. Carmen Serrano Gallega
6. Cesáreo Cárcel Cárcel
7. Amparo Atienza García
8. Juan Atienza García
9. Ismael Domínguez Pérez
10. ADIF
11. Rogelio Navarro Carrasco
12. Josefa Cárcel Montés
13. Diputación de Valencia
14. Fundación Hospital de Pobres de Requena
15. José Montes Platero
16. Sergio, Daniel y Estiven García Sánchez
17. Ángel Pérez Pérez y Santiago Gallego Mayordomo
18. Eva Sánchez Sánchez
19. Amparo Ruiz González
20. Dolores Cárcel Pardo
21. Águeda Hernández Cano
22. José Antonio Sáez Díaz
23. José Luis Martí Mathe

24. Iranzo Activos, SL.
25. Julio Domínguez Hernández
26. Antonio García Sánchez y M.ª Dolores García Martínez
27. Antonio César Domínguez Zanón
28. Alfredo Salinas Serrano
29. Manuel Gómez Pérez
30. Rafael Navarro Hernández
31. Ministerio de Fomento
32. Ernesto y Carlos Cárcel Pérez
33. Confederación Hidrográfica del Júcar
34. COAG

I fora del termini de l'exposició pública i tràmit d'audiència, es van presentar al·legacions per part dels següents interessats:

1. Pilar Alcocer Monteagudo
2. José Delfín Alcocer Monteagudo
3. Empara Alcocer Monteagudo
4. Rosa María Alcocer Monteagudo
5. Antonio Giménez García

Totes les al·legacions formulades seran objecte de valoració en l'apartat de fonaments de dret del present informe.

Dotzé. Amb data 5 de desembre de 2018 el tècnic instructor de l'expedient informa desfavorablement sobre totes les al·legacions presentades i favorablement sobre l'aprovació de la partió parcial de la via pecuària la Cañada Real de San Juan, tram comprés entre el paratge del Rebollar i Prados de la Fuente de la Ajedrea, en el terme municipal de Requena (València), d'acord amb la proposició de la partió i els plans d'aquesta.

Tretzé. Amb data 13 de desembre de 2018 el director Territorial de València de la Conselleria d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural, en relació amb l'expedient de partió de la via pecuària número 2 la Cañada Real de San Juan, en el tram comprés entre el paratge del Rebollar i Prados de la Fuente de la Ajedrea, en el terme municipal de Requena (DES/02/2017-VP), proposa desestimar les al·legacions presentades i aprovar la partió parcial d'acord amb la proposició de la partió i els plans d'aquesta.

Catorzé. Vist l'informe favorable del Servei d'Ordenació i Gestió Forestal de data 26 de desembre de 2018 sobre el partió parcial de la via pecuària la Cañada Real de San Juan (expedient (DES/02/2017-VP) en el tram comprés entre el paratge del Rebollar i Prados de la Fuente de la Ajedrea, del terme municipal de Requena (València), d'acord amb la proposició de la partió i els plans d'aquesta.

Quinzé. Vista la proposta del director general de Medi Natural i d'Avaluació Ambiental de data 29 de desembre de 2018 en la qual es proposa desestimar totes les al·legacions presentades i aprovar la partió parcial de la via pecuària la Cañada Real de San Juan (expedient (DES/02/2017-VP) en el tram comprés entre el paratge del Rebollar i Prados de la Fuente de la Ajedrea, del terme municipal de Requena (València).

Fonaments de dret

Primer. La classificació de les vies pecuàries existents en el terme municipal de Requena es va aprovar mitjançant l'Ordre Ministerial de data de 20 d'octubre de 1971, i va ser publicada en el Boletín Oficial del Estado número 275 de data 17.11.1971 i en el Butlletí Oficial de la Província de València número 266 de data 08.11.1971. Segons el mencionat projecte de classificació de 1970, la Cañada Real de San Juan és la via pecuària número 2 i està classificada amb una amplària legal de 75,22 metres.

Segon. Competeix a la Conselleria d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural de la Generalitat Valenciana la resolució de l'expedient per a la revisió i l'actualització del traçat, en virtut del que preceptua el Decret número 7/2015, del 29 de juny, del Consell (DOGV 7560, 30.06.2015), modificat pel Decret número 12/2015, del 16 de setembre, del president de la Generalitat (DOGV 7618, 18.09.2015) i en el Decret número 158/2015, del 18 de setembre, del Consell, pel qual s'aprova el Reglament orgànic bàsic i funcional de la Conselleria d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desen-

24. Iranzo Activos, SL
25. Julio Domínguez Hernández
26. Antonio García Sánchez y M.ª Dolores García Martínez
27. Antonio César Domínguez Zanón
- 28 Alfredo Salinas Serrano
29. Manuel Gómez Pérez
30. Rafael Navarro Hernández
31. Ministerio de Fomento
32. Ernesto y Carlos Cárcel Pérez
33. Confederación Hidrográfica del Júcar
34. COAG

Y fuera del plazo de la exposición pública y trámite de audiencia, se presentaron alegaciones por parte de los siguientes interesados:

1. Pilar Alcocer Monteagudo
2. José Delfín Alcocer Monteagudo
3. Amparo Alcocer Monteagudo
4. Rosa María Alcocer Monteagudo
5. Antonio Giménez García

Todas Las alegaciones formuladas serán objeto de valoración en el apartado de fundamentos de derecho del presente informe.

Duodécimo. Con fecha 5 de diciembre de 2018 el técnico instructor del expediente informa desfavorablemente todas las alegaciones presentadas y favorablemente a la aprobación del deslinde parcial de la vía pecuaria Cañada Real de San Juan, tramo comprendido entre el paraje del Rebollar y los prados de la Fuente de la Ajedrea, en el término municipal de Requena (Valencia), de acuerdo con la proposición del deslinde y los planos de la misma.

Decimotercero. Con fecha 13 de diciembre de 2018 el director territorial de Valencia de la Conselleria de Agricultura, Medio Ambiente, Cambio Climático y Desarrollo Rural, en relación al expediente de deslinde de la vía pecuaria número 2 Cañada Real de San Juan, en el tramo comprendido entre el paraje del Rebollar y los prados de la Fuente de la Ajedrea, en el término municipal de Requena (DES/02/2017-VVPP), propone desestimar las alegaciones presentadas y aprovar el deslinde parcial de acuerdo con la proposición del deslinde y los planos de la misma.

Decimocuarto. Visto el informe favorable del Servicio de Ordenación y Gestión Forestal de fecha 26 de diciembre de 2018 sobre el deslinde parcial de la vía pecuaria Cañada Real de San Juan (expediente (DES/02/2017-VVPP) en el tramo comprendido entre el paraje del Rebollar y los prados de la Fuente de la Ajedrea, del término municipal de Requena (Valencia), de acuerdo con la proposición del deslinde y los planos de la misma.

Decimoquinto. Vista la propuesta del director general de Medio Natural y de Evaluación Ambiental de fecha 29 de diciembre de 2018 en la que se propone desestimar todas las alegaciones presentadas y aprovar el deslinde parcial de la vía pecuaria Cañada Real de San Juan (expediente (DES/02/2017-VVPP) en el tramo comprendido entre el paraje del Rebollar y los prados de la Fuente de la Ajedrea, del término municipal de Requena (Valencia).

Fundamentos de derecho

Primero. La clasificación de las vías pecuarias existents en el término municipal de Requena se aprobó mediante la Orden Ministerial de fecha de 20 de octubre de 1971, y fue publicada en el *Boletín Oficial del Estado* número 275 de fecha 17.11.1971 y en el *Boletín Oficial de la Provincia de Valencia* número 266 de fecha 08.11.1971. Según el citado proyecto de clasificación de 1970, la Cañada Real de San Juan es la vía pecuaria número 2 y está clasificada con una anchura legal de 75,22 metros.

Segundo. Compete a la Conselleria de Agricultura, Medio Ambiente, Cambio Climático y Desarrollo Rural de la Generalitat Valenciana la resolución del expediente para la revisión y la actualización del trazado, en virtud de lo preceptuado en el Decreto núm. 7/2015, del 29 de junio, del Consell (DOGV 7560, 30.06.2015), modificado por el Decreto núm. 12/2015, del 16 de septiembre, del presidente de la Generalitat (DOGV 7618, 18.09.2015) y en el Decreto núm. 158/2015, del 18 de septiembre, del Consell, por el que se aprueba el Reglamento orgánico básico y funcional de la Conselleria de Agricultura, Medio Ambiente, Cambio

volupament Rural (DOGV 7620, 22..09.2015), modificat per Decret 181/2018, de 5 d'octubre, del Consell (DOGV 8413, 30.10.2018).

Tercer. Al present acte administratiu li és aplicable tot el que regula la Llei 3/1995, del 23 de març, de vies pecuàries, el Decret número 103/2015, del 7 de juliol, del Consell, que estableix l'estructura orgànica bàsica i funcional de la presidència i conselleries de la Generalitat, modificat pel Decret 109/2018, de 3 d'agost, del Consell (DOGV 8355, 06.08.2018), la Llei 3/2014, de l'11 de juliol, de la Generalitat, de vies pecuàries de la Comunitat Valenciana, la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques i altra legislació aplicable al cas.

Quart. Després de la consideració de les al·legacions formulades pels interessats en aquest procediment, dins i fora de la fase d'exposició pública i tràmit d'audiència, s'han respost a cadascuna d'aquestes i s'ha notificat als seus respectius al·legants, mitjançant correu certificat amb justificació de recepció o consignació telemàtica per a aquells que han optat per aquest procediment. En les respostes s'han tingut en compte l'argumentació legal que s'exposa a continuació:

1. En un gran nombre de les al·legacions es manifesta que, segons referències històriques, la denominació que es fa servir no és la de Cañada Real sinó la de Vereda. I és els al·legants que manifesten això, dins del termini del període d'exposició pública: M.ª Dolores García Martínez, Francisco Bastidas García, Nicolás Bastidas García, Emilia Rodríguez García, Carmen García Gallega, Cesáreo Cárcel Cárcel, Amparo Atienza García, Juan Atienza García, Ismael Domínguez Pérez, Eva Sánchez Sánchez, José Montés Platero, Sergio, Daniel i Estiven García Sánchez, Àngel Pérez Pérez, Santiago Gallego Mayordomo, Amparo Ruiz González, Dolores Cárcel Pardo, Àgueda Hernández Cano, José Antonio Sáez Díaz, Iranzo Activos, SL, Antonio García Sánchez y de M.ª Dolores García Martínez, Antonio César Domínguez Zanón, Alfredo Salinas Serrano, Manuel Gómez Pérez, Ernesto y Carlos Cárcel Pérez y por la COAG-CV; i els que ho fan fora del termini d'exposició pública: Pilar Alcocer Monteagudo, José Delfín Alcocer Monteagudo, Amparo Alcocer Monteagudo y Rosa M.ª Alcocer Monteagudo.

Enfront de l'al·legació relativa a la denominació utilitzada, cal dir que la falta de l'ús en la terminologia de la via pecuària, en aquest cas el de cañada en el municipi de Requena, ja va servir d'argument per a les al·legacions, i fins i tot recursos, a la partió parcial de la Cañada Real de Hórtola, entre els anys 2005 al 2006, amb sentències favorables a la Generalitat per part del TSJCV i del TS, que, senzillament, la inadmetria a tràmit (sentències 378/08, 777/08 i 1.585/09), perquè, i d'acord a la doctrina jurídica, la via pecuària va quedar definitivament fixada en l'acte classificatori, i així, amb independència que en temps de la Mesta se la coneguera com a Vereda al Reino de Valencia, o que se l'esmentava com a vereda real en algun altre document de tipus cartogràfic (IGN, cadastre, SIGPAC), amb la seua classificació es va establir la seua tipologia, rang, amplitud i altres característiques físiques.

Per si no fos prou en la documentació històrica relativa a plets entre la Villa de Requena i el Concejo de la Mesta (1590-1741); privilegis d'ús, gaudi i aprofitaments de deveses i abeuradors de l'Alcalde Mayor de Mestas y Cañadas, Don Alonso Castro, en la Vila de Requena; sentència del Juez de Mestas y Cañadas de l'any 1741; i informes de la Superintendencia de Cuenca sobre declaració de deveses, muntanyes i pastures (1742-45); s'acredita i es deixa constància de l'existència de la via pecuària des de temps remots. De tal manera que, sota la denominació genèrica de «veredas» eren conegudes totes les vies pecuàries que, ja amb posterioritat, serien legalment classificades com a *cañadas*, *cordeles*, *veredas*, *coladas* y *azagadores*.

Per això, no hem de confondre l'ocupació i ús general del llenguatge, quan de forma col·loquial es pugui referir a les vies pecuàries, i de forma confusa atribuïdes a cordeles, veredas, coladas, etc.; col·loquialitat en la denominació que dista molt de l'oficialitat de la seua classificació i tipificació, segons la llei i el codi civil.

Per a comprendre millor encara tal confusió, d'una altra part, molt generalitzada en terres castellanes, cal dir que el terme municipal de Requena va ser incorporat a la província de València cap a mitjan segle XIX (1851), la qual cosa li confereix un especial referent històric, molt més pròxim a la norma mestera de Castilla que al dret pecuari arago-

Climático y Desarrollo Rural (DOGV 7620, 22..09.2015), modificat por Decreto 181/2018, de 5 de octubre, del Consell (DOGV 8413 / 30.10.2018).

Tercero. Al presente acto administrativo le es de aplicación todo lo regulado en la Ley 3/1995, del 23 de marzo, de vías pecuarias, el Decreto número 103/2015, del 7 de julio, del Consell por que establece la estructura orgánica básica y funcional de la Presidencia y Consellería de la Generalitat, modificado por Decreto 109/2018, de 3 de agosto, del Consell, (DOGV 8355, 06.08.2018), la Ley 3/2014, del 11 de julio, de la Generalitat, de vías pecuarias de la Comunitat Valenciana, la Ley 39/2015, de 1 de octubre, del procedimiento administrativo común de las administraciones públicas y demás legislación aplicable al caso.

Cuarto. Tras la consideración de las alegaciones formuladas por los interesados en este procedimiento, dentro y fuera de la fase de exposición pública y trámite de audiencia, se han respondido a cada una de las mismas y han sido notificados sus respectivos alegantes, mediante correo certificado con acuse de recibo o consignación telemática para aquellos que han optado por ese procedimiento. En las contestaciones se han tenido en cuenta la argumentación legal que se expone a continuación:

1. En un gran número de las alegaciones se manifiesta que, según referencias históricas, la denominación que se usa no es la de Cañada Real sino la de «vereda». Siendo los alegantes que manifiestan esto, dentro del plazo del periodo de exposición pública: M.ª Dolores García Martínez, Francisco Bastidas García, Nicolás Bastidas García, Emilia Rodríguez García, Carmen García Gallega, Cesáreo Cárcel Cárcel, Amparo Atienza García, Juan Atienza García, Ismael Domínguez Pérez, Eva Sánchez Sánchez, José Montés Platero, Sergio, Daniel i Estiven García Sánchez, Àngel Pérez Pérez, Santiago Gallego Mayordomo, Amparo Ruiz González, Dolores Cárcel Pardo, Àgueda Hernández Cano, José Antonio Sáez Díaz, Iranzo Activos, SL, Antonio García Sánchez y de M.ª Dolores García Martínez, Antonio César Domínguez Zanón, Alfredo Salinas Serrano, Manuel Gómez Pérez, Ernesto y Carlos Cárcel Pérez y por la COAG-CV; y aquellos que lo hacen fuera del plazo del periodo de exposición pública: Pilar Alcocer Monteagudo, José Delfín Alcocer Monteagudo, Amparo Alcocer Monteagudo y Rosa M.ª Alcocer Monteagudo.

Frente a la alegación relativa a la denominación utilizada, decir que, la falta del uso en la terminología de la vía pecuaria, en este caso el de cañada en el municipio de Requena, ya sirvió de argumento para las alegaciones, e incluso recursos, al deslinde parcial de la Cañada Real de Hórtola entre los años 2005 al 2006, con sentencias favorables a la Generalitat por parte del TSJCV y del TS, que, sencillamente, lo inadmitiría a trámite (sentencias 378/08, 777/08 i 1.585/09), porque, y de acuerdo a la doctrina jurídica, la vía pecuaria quedó definitivamente fijada en el acto clasificatorio, y así, con independencia de que en tiempos de la Mesta se la conociera como Vereda al Reino de Valencia o que se la mencionara como «vereda real» en algún otro documento de tipo cartográfico (IGN, catastro, SIGPAC), con su clasificación se estableció su tipología, rango, amplitud y demás características físicas.

A mayor abundamiento en la documentación histórica relativa a pleitos entre la Villa de Requena y el Concejo de La Mesta (1590-1741); privilegios de uso, goce y aprovechamientos de dehesas y abrevaderos del alcalde mayor de Mestas y Cañadas, Alonso Castro, en la Villa de Requena; sentencia del juez de Mestas y Cañadas del año 1741; e informes de la Superintendencia de Cuenca sobre declaración de dehesas, montes y pastos (1742-45); se acredita y deja constancia de la existencia de la vía pecuaria desde tiempos remotos. De tal manera que, bajo la denominación genérica de «veredas» eran conocidas a todas las vías pecuarias que, ya con posterioridad, serían legalmente clasificadas como cañadas, cordeles, veredas, coladas y/o azagadores.

Por ello, no debemos confundir el empleo y uso general del lenguaje, cuando de forma coloquial se pueda referir a las vías pecuarias, y de forma confusa atribuidas a cañadas, veredas, cordeles, etc.; coloquialidad en la denominación que dista mucho de la oficialidad de su clasificación y tipificación, según la ley y el código civil.

Para comprender mejor aún tal confusión, de otra parte, muy generalizada en tierras castellanas, decir que el término municipal de Requena fue incorporado a la provincia de Valencia hacia mediados del siglo XIX (1851), lo que le confiere un especial referente histórico, mucho más próximo a la norma mestera de Castilla que al derecho pecuario

nés, com es veu en els antecedents que consten en el Fons Històric i Documental.

De l'anàlisi dels fotogrames històrics realitzats entre els anys 1946 (A) a 1956 (B) coneguts com del "vol americà" i fins i tot de l'any 1977 realitzat per l'IRYDA, es constata fidelment el traçat original d'aquesta via pecuària, que es trobava sense llaurar, que manté una amplària mitjana de 35 a 40 metres i màxims superiors als 50 metres; realitat física que desacredita la possibilitat de tipificar-la com a vereda de vint-i-cinc vares (20'89 metres), malgrat ser coneguda pels vilatans amb aquest nom, perquè en tot el traçat de la via pecuària sempre sobrepassa àmpliament l'ample d'aquelles, fins i tot la duplica i la triplica, la qual cosa ens indica que sempre va ser una via pecuària de molt major rang, tal com va ser legalment classificada, sense cap oposició per part dels pràctics del lloc que la van transitar i van reconèixer durant l'elaboració de l'expedient classificatori.

2. En relació a l'al·legació on manifesta que segons l'Ordre Ministerial del 20 d'octubre de 1971, per la qual s'aprova la classificació de vies pecuàries de Requena, es tractaria a la Cañada Real de San Juan com a «via excessiva», i reduïa la seua amplària a 35 metres. I eren els al·legants que manifesten això dins del termini del període d'exposició pública: M.ª Dolores García Martínez, Francisco Bastidas García, Nicolás Bastidas García, Emilia Rodríguez García, Carmen García Gallega, Cesáreo Cárcel Cárcel Amparo Atienza García, Juan Atienza García, Ismael Domínguez Pérez, Eva Sánchez Sánchez, la Diputació de València, José Montés Platero, Sergio, Daniel y Estiven García Sánchez, Ángel Pérez Pérez, Santiago Gallego Mayordomo, Amparo Ruiz González, Dolores Cárcel Pardo, Águeda Hernández Cano, José Antonio Sáez Díaz, Iranzo Activos, SL, Antonio García Sánchez, Antonio César Domínguez Zanón, Alfredo Salinas Serrano, Manuel Gómez Pérez, y por la COAG-CV; y fuera del plazo del periodo de exposición pública: Pilar Alcocer Monteagudo, José Delfin Alcocer Monteagudo, Amparo Alcocer Monteagudo y Rosa M.ª Alcocer Monteagudo.

Quant a la consideració com a excessiva d'aquesta via pecuària, cal dir que la mateixa classificació de Requena va determinar que tots els assagadors del terme municipal tenen una amplària legal de 75,22 metres i la Cañada Real de San Juan una necessària de 35 metres. Però, tal com determinarà l'article 7 de la Llei 3/1995 de vies pecuàries, i el 14 de la Llei 3/2014 de la Generalitat, la classificació és l'acte administratiu, de caràcter declaratiu, en virtut del qual es determina l'existència, l'amplària, el traçat i altres característiques físiques generals de cada via pecuària, i també la seua denominació. A més, i encara en el cas d'admetre la reducció caldria partir de la partió de la totalitat de la seua amplària legal per a proposar la necessària.

Per a aquest cas, hem de recordar també que tant l'article 4 de la Llei 3/1995 de vies pecuàries com el 5 de la Llei 3/2014 de la Generalitat, estableixen que els assagadors tenen una amplària màxima de 75,00 metres, raó per la qual, la Cañada Real de San Juan es partiona amb aquesta amplària i no es té en compte l'excedent.

L'amplària de 75,22 metres establida per l'Ordre del Ministeri d'Agricultura de 1971, en aprovar l'acte administratiu classificatori, es redueix a 75 metres per imperatiu legal; per tant, aquesta via pecuària té l'amplària determinada legalment per l'OM, i és ferma i consentida, i no qüestionable en el present acte.

Tampoc pot ser estimada l'al·legació sobre una reducció tàcita de la via pecuària, ja que sobre ella mai es va materialitzar ni va haver-hi transmissió de l'Administració titular, ni va ser desafectada, ni es va tramitar cap expedient en virtut dels articles 27 al 30 del Reglament de vies pecuàries de 1944 vigent en aquell moment.

I a pesar que les classificacions efectuades a l'empara de reglaments ja superats per la normativa pecuària vigent distingiren entre vies necessàries, innecessàries i sobrants, el seu esment en la classificació no significa la desafecció automàtica sinó una mera declaració que posteriorment (després de partió, reducció, declaració del sobrant i/o desafecció) podria materialitzar-se, o no, a la voluntat de l'Administració titular.

La vigent regulació de les vies pecuàries ha dotat aquestes, al marge de la seua destinació prioritària, amb nous usos, més adequats a la present realitat, que permeten la compatibilitat per a ús cultural, mediambiental i patrimonial en declarar-les de domini públic; sense que existisca la possibilitat de venda per l'Estat (cosa que preveïen els reglaments de

aragonés, como reconoce los antecedentes obrantes en el Fondo Histórico y Documental.

Del análisis de los fotogramas históricos realizados entre los años 1946 (A) a 1956 (B) conocidos como del «vuelo americano» e incluso del año 1977 realizado por el IRYDA, se constata fielmente el trazado original de esta vía pecuaria, que se encontraba sin laborizar, manteniendo un ancho medio de 35 a 40 metros y máximos superiores a los 50 metros; realidad física que desacredita la posibilidad de tipificarla como vereda de veinticinco varas (20'89 metros), pese a ser conocida por los lugareños con ese nombre, pues en todo el trazado de la vía pecuaria siempre sobrepasa ampliamente el ancho de aquellas, cuando no la duplica e incluso triplica, lo que nos indica que siempre fue una vía pecuaria de mucho mayor rango, tal y como fue legalmente clasificada, sin oposición alguna por parte de los prácticos del lugar que la transitaron y reconocieron durante la elaboración del expediente clasificatorio.

2. En relación a la alegación donde manifiesta que según la Orden Ministerial del 20 de octubre de 1971, por la que se aprueba la clasificación de vías pecuarias de Requena, se trataría a la Cañada Real de San Juan como «via excesiva», reduciendo su ancho a 35 metros. Siendo los alegantes que manifiestan esto dentro del plazo del periodo de exposición pública: M.ª Dolores García Martínez, Francisco Bastidas García, Nicolás Bastidas García, Emilia Rodríguez García, Carmen García Gallega, Cesáreo Cárcel Cárcel Amparo Atienza García, Juan Atienza García, Ismael Domínguez Pérez, Eva Sánchez Sánchez, la Diputación de València, José Montés Platero, Sergio, Daniel y Estiven García Sánchez, Ángel Pérez Pérez, Santiago Gallego Mayordomo, Amparo Ruiz González, Dolores Cárcel Pardo, Águeda Hernández Cano, José Antonio Sáez Díaz, Iranzo Activos, SL, Antonio García Sánchez, Antonio César Domínguez Zanón, Alfredo Salinas Serrano, Manuel Gómez Pérez, y por la COAG-CV; y fuera del plazo del periodo de exposición pública: Pilar Alcocer Monteagudo, José Delfin Alcocer Monteagudo, Amparo Alcocer Monteagudo y Rosa M.ª Alcocer Monteagudo.

En cuanto a la consideración como excesiva de esta vía pecuaria, decir que la propia clasificación de Requena determinó que todas las cañadas del término municipal tienen una anchura legal de 75,22 metros y la Cañada Real de San Juan una necesaria de 35 metros. Pero, tal y como determinará el artículo 7 de la Ley 3/1995 de vías pecuarias, y el 14 de la Ley 3/2014 de la Generalitat, la clasificación es el acto administrativo, de carácter declarativo, en virtud del cual se determina la existencia, anchura, trazado y demás características físicas generales de cada vía pecuaria, así como también su denominación. Además, y aún en el caso de admitir la reducción habría que partir del deslinde de la totalidad de su anchura legal para proponer la necesaria.

Para este caso, recordar también que tanto el artículo 4 de la Ley 3/1995 de vías pecuarias como el 5 de la Ley 3/2014 de la Generalitat, establecen que las cañadas tienen una anchura máxima de 75,00 metros razón por la cual, la Cañada Real de San Juan se deslinda con ese ancho despreciándose su excedente a mayores.

La anchura de 75,22 metros establecida por la Orden del Ministerio de Agricultura de 1971, al aprobar el acto administrativo clasificatorio, se reduce a 75 metros por imperativo legal; por lo tanto, esa vía pecuaria tiene la anchura legalmente determinada por la O.M. siendo firme y consentida, y no cuestionable en el presente acto.

Tampoco puede ser estimada la alegación sobre una reducció tàcita de la via pecuària, ja que sobre ella nunca se materialitzo ni hubo transmissió de la Administració titular, ni fue desafectada, ni se tramitó expediente alguno en virtud los artículos 27 al 30 del Reglamento de Vías Pecuarias de 1944 vigente en aquel momento.

Y a pesar de que las clasificaciones efectuadas al amparo de reglamentos ya superados por la normativa pecuaria vigente distinguiesen entre vías necesarias, innecesarias y sobrantes, su mención en la clasificación no significa la desafección automática sino una mera declaración que posteriormente (previo deslinde, reducción, declaración del sobrante y/o desafección) podría materializarse, o no, a la voluntad de la administración titular.

La vigente regulación de las vías pecuarias ha dotado a las mismas, y al margen de su destino prioritario, de nuevos usos, más adecuados a la presente realidad, que permiten su compatibilidad para uso cultural, medio-ambiental y patrimonial al declararlas de dominio público; sin que exista la posibilidad de venta por el Estado (cosa que preveían los

1944 i 1978); per aquest motiu les consideracions: necessària, innecessària o sobrant, no puguem ser mantingudes en l'actualitat, i que resulte improcedent parlar de les parts necessàries o sobrants d'una via pecuària en qualsevol partió posterior a l'entrada en vigor de la Llei 3/1995 VP, quan suposa la desaparició d'aquestes categories, atès que el legislador va establir que eren béns de domini públic i per tant inalienables, imprescriptibles i inembargables, i que romanen en el domini públic tant la part necessària com la sobrant o innecessària, ja que no s'havia materialitzat cap transmissió o translació del domini públic al privat quan legalment era possible, per la qual cosa ara en aquesta partió no és possible.

Les porcions de vies pecuàries, innecessàries o sobrants, i no alienades legalment, continuen sent via pecuària, bé de domini públic; per tant, la partió de la via pecuària sempre comprén la totalitat de la seua amplària i superfície, és a dir, els 75,00 metres són domini públic, amplària que òbviament inclou també les parts declarades en el seu moment per la seua classificació com a innecessàries o com a sobrants, ja que, mai es va realitzar ni va materialitzar aquesta desafectació i translació del domini públic al domini privat.

Per si no n'hi havia prou, i segons els antecedents històrics que incorpora aquest expedient, i en concret el de l'informe sobre els documents relatius a les vies pecuàries de l'Arxiu Municipal de Requena requerit per l'Ajuntament a petició d'alguns alegants, en el seu apartat de conclusions, l'arxiver conclou que:

«... en 1744 es van assenyalar i van amollonar les Veredas de San Juan i de Hórtola com a «veredas de hoja» amb una amplitud que duplicava la dels assagadors reials, ja que el bestiar havia de transitar per la part de terra no cultivada. Aquest document ha sigut diverses vegades utilitzat i transcrit en el segle XIX i XX en els conflictes entre l'Ajuntament de Requena, agricultors i ramaders...»

Per tant, la Cañada Real de San Juan, fins al mateix segle XVIII tenia una amplitud fins i tot superior a la classificada, és a dir, originàriament cap a l'any 1744 la seua amplària seria de fins a 150,44 metres en comptes dels 75,22 classificats per l'Ordre Ministerial de 20 d'octubre de 1971.

En aquest aspecte, hem de reiterar l'assenyalat ja per la Sala en la sentència del TS del 8 de juny de 2010 en la qual s'indica que –al dictaminat per part de la sala sentenciadora respecte d'aquesta qüestió, hem d'afegir el que hem expressat en la nostra esmentada Sentència, de data 27 de gener de 2010 (recurs de cassació número 6406/2005, i fonament jurídic segon) en el sentit que no cal declarar «la titularitat sobre un sòl que va ser ja classificat com a via pecuària en una resolució ferma, a la qual s'ajusta la partió impugnada, que s'ha atingut a definir els límits d'aquesta via pecuària, perquè una tal declaració només pot ser efectuada per la jurisdicció de l'ordre civil com a conseqüència d'una acció d'aquesta índole que, si s'escau, puguem exercitar els que es consideren privats del seu dret de propietat, conformement amb el que s'estableix en els articles 8.6 de la Llei de vies pecuàries 3/1995, del 23 de març, i apartat a del 3 de la Llei de la jurisdicció contenciosa administrativa 29/1998, de 13 de juliol», la qual cosa abunda en la desestimació d'aquest últim motiu de cassació– això mateix es reitera en una posterior sentència del TS del 25 de febrer de 2011 (cassació 568/2007).

Finalment, i respecte de la puntualització que introdueix la Diputació de València en aquest punt, i a col·locació que el Pla general de Requena determina un ample de 35 metres per a aquesta via pecuària, dir que, l'Ajuntament manca de competències per a establir els límits de la via pecuària (el mateix planejament les assimila als sistemes espais oberts dins del sòl urbà d'especial protecció 2010.0042 EA/pb)

La competència exclusiva en matèria de vies pecuàries s'atribueix a la Generalitat d'acord amb el Reial decret 2365/1984, de 8 de febrer, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Estat a la Comunitat Valenciana, de conformitat amb l'article número 49.1.10^è de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana. I l'aprovació del PGOU és un acte reglat que en cap cas preval ni pot modificar, ni alterar, l'Ordre Ministerial sinó més aviat acatar el seu contingut.

3. També es posa de manifest que és impossible, hui dia, i encara comptant amb tots els mitjans tècnics disponibles, conèixer amb total exactitud i saber quin era el traçat real de la Vereda, per la qual cosa que l'actual procés de partió resultaria, amb tota seguretat, inexacte, i s'estan partionant parcel·les que no eren travessades per l'esmentat corriol.

reglamentos de 1944 y 1978); de ahí que las consideraciones: necesaria, innecesaria o sobrant, no puedan ser mantenidas en la actualidad, y que resulte improcedente hablar de las partes necesarias o sobrantes de una vía pecuaria en cualquier deslinde posterior a la entrada en vigor de la Ley 3/95 VVPP, en cuanto supone la desaparición de estas categorías, dado que el legislador estableció que eran bienes de dominio público y por tanto inalienables, imprescriptibles e inembargables, permaneciendo en el dominio público tanto la parte necesaria como la sobrante o innecesaria al no haberse materializado ninguna transmisión o traslación del dominio público al privado cuando legalmente era posible, por lo que ahora en este deslinde no es posible.

Las porciones de vías pecuarias, innecesarias o sobrantes, y no enajenadas legalmente, continúan siendo vía pecuaria, bien de dominio público; por lo tanto, el deslinde de la vía pecuaria siempre comprende la totalidad de su ancho y superficie, es decir, los 75,00 metros son dominio público, anchura que obviamente incluye también a las partes declaradas en su día por su clasificación como innecesarias o como sobrantes, puesto que, nunca se realizó ni materializó esa desafectación y translación del dominio público al dominio privado.

A mayor abundamiento, y según los antecedentes históricos que incorpora este expediente, y en concreto el del informe sobre los documentos relativos a las vías pecuarias del Archivo Municipal de Requena requerido por el Ayuntamiento a petición de algunos alegantes, en su apartado de conclusiones, el archivero concluye que:

«... en 1744 se señalaron y amojonaron las veredas de San Juan y de Hórtola como veredas de hoja con una amplitud que doblaba al de las cañadas reales ya que el ganado debía transitar por la parte de tierra no cultivada. Este documento ha sido varias veces utilizado y transcrito en el siglo XIX y XX en los conflictos entre el Ayuntamiento de Requena, agricultores y ganaderos...»

Por tanto, la Cañada Real de San Juan hasta el mismo siglo XVIII tenía una amplitud incluso superior a la clasificada, es decir, originariamente hacia el año 1744 su anchura sería de hasta 150,44 metros en vez de los 75,22 clasificados por la Orden Ministerial de 20 de octubre de 1971.

En este aspecto, debemos reiterar lo señalado ya por la sala en la sentencia del TS del 8 de junio de 2010 en la cual se indica que –a lo dictaminado por parte de la sala sentenciadora respecto de esta cuestión, debemos añadir lo que hemos expresado en nuestra citada Sentencia, de fecha 27 de enero de 2010 (recurso de casación número 6406/2005, y fundamento jurídico segundo) en el sentido de que no cabe declarar «la titularidad sobre un suelo que fue ya clasificado como vía pecuaria en una resolución firme, a la que se ajusta el deslinde impugnado, que se ha atendido a definir los límites de esta vía pecuaria, pues tal declaración solo puede ser efectuada por la jurisdicción del orden civil como consecuencia de una acción de esta índole que, en su caso, puedan ejercitar los que se consideren privados de su derecho de propiedad, conforme a lo establecido en los artículos 8.6 de la Ley de vías pecuarias 3/1995, del 23 de marzo, y apdo. a) del 3 de la Ley de la jurisdicción contencioso-administrativa 29/1998, de 13 de julio, lo que abunda en la desestimación de este último motivo de casación– Esto mismo se reitera en una posterior sentencia del TS del 25 de febrero de 2011 (casación 568/2007).

Finalmente, y respecto de la puntualización que introduce la Diputación de Valencia en este extremo, y a colación de que el Plan general de Requena determina un ancho de 35 metros para esta vía pecuaria, decir que, el Ayuntamiento carece de competencias para establecer los límites de la vía pecuaria (el propio planeamiento las asimila a los sistemas espacios abiertos dentro del suelo urbano de especial protección 2010.0042 EA/pb)

La competencia exclusiva en materia de vías pecuarias se atribuye a la Generalitat de acuerdo con el Real decreto 2365/1984, de 8 de febrero, sobre traspaso de funciones y servicios del Estado a la Comunidad Valenciana, de conformidad con el artículo núm. 49.1.10º del Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana. Y la aprobación del PGOU es un acto reglado que en ningún caso prevalece ni puede modificar, ni alterar, la Orden Ministerial sino más bien acatar su contenido.

3. También se pone de manifiesto que es imposible, a día de hoy, y aún contando con todos los medios técnicos disponibles, conocer con total exactitud y saber cuál era el trazado real de la «vereda» por lo que el actual proceso de deslinde resultaría, con toda seguridad, inexacto, y se están deslindando parcelas que no eran atravesadas por la menciona-

I és els al·legants que així ho manifesten dins del termini i període de l'exposició pública: Emilia Rodríguez García, Carmen Serrano Gallega, Cesáreo Cárcel Cárcel, Amparo Atienza García, Juan Atienza García, Ismael Domínguez Pérez, Eva Sánchez Sánchez, Amparo Ruiz González, Dolores Cárcel Pardo, Águeda Hernández Cano, José Antonio Sáez Díaz, Antonio César Domínguez Zanón, Alfredo Salinas Serrano, Manuel Gómez Pérez, Rafael Navarro Hernández y por la COAG-CV; y los que lo hacen pero fuera del plazo del periodo de exposición pública: Pilar Alcocer Monteagudo, José Delfin, Amparo y Rosa M.ª Alcocer Monteagudo, y Antonio Giménez García. Amb especial esment a l'al·legació plantejada per Rafael Navarro Hernández qui manifesta que la boga del corriol coincideix amb el de la seua propietat, i és el confrontant per al sud el que ha envaït el corriol (cosa que, segons ell, es pot apreciar en la fotografia de satèl·lit que aporta del SIGPAC de 2006, en la qual es veu la línia de demarcació del corriol).

Cal desestimar aquestes manifestacions perquè per a fer els treballs de la partió s'han dut a terme una àrdua investigació de nombrosos antecedents, per part de l'equip redactor de la proposta tècnica, recaptant i estudiant nombrosos documents, tant de tipus històric com administratiu, a través del Fons Històric i Documental de les vies pecuàries de la Comunitat Valenciana (FDHVP.CV // FDVP.CV); tot la qual cosa, la documentació històrica i cartogràfica, i també la fotogràfica, apareix recopilada en l'Informe de Viabilitat de data 3 de setembre de 2015, a fi de valorar així tots els antecedents que van servir per a la seua classificació i proposar la seua partió administrativa.

A més s'ha seguit una precisa metodologia de treball, consistent a analitzar tots els documents que van avalar la seua classificació (arxius municipals, Mesta, Associació General de Ramaders del Regne, etc.); la superposició de diferents cartografies i imatges fotogràfiques aèries com les del vol americà, IRYDA, IGN, MAPA, etcètera, etc. per a obtenir les necessàries conclusions. Així mateix, també es va realitzar un precís aixecament topogràfic previ d'aquells elements que resultaven característics o rellevants, al llarg de tot el recorregut i, in situ, acompanyats pels agents mediambientals, i amb posterioritat també durant la fase de fitació, es va reconèixer el terreny a fi de validar i/o corregir les conclusions de l'estudi.

Quant a la fitació, la seua finalitat és la de recaptar totes les manifestacions dels que hi eren presents, i així, en algun cas va haver-hi interessats i assistents a l'acte que sobre el terreny van assenyalar elements rellevants que, una vegada analitzats i estudiats en el gabinet, i alguns van ser admesos perquè s'ajustaven a la classificació, encara que en cap cas va suposar modificació rellevant. Així, i de tot això es pot concloure que, amb els criteris descrits i l'anàlisi de la documentació, s'ha pogut concretar el traçat definitiu d'aquesta via pecuària, tal com reflecteix en la Proposició de Partió.

En el cas concret de l'al·legant Antonio Giménez García cal dir:

Després de l'anàlisi dels antecedents, entre ells els fotogrames històrics dels anys 1946 (A) al 1956 (B) coneguts com del «vol americà» i fins i tot els de l'any 1977 realitzats pel IRYDA, es constata que el traçat original d'aquesta via pecuària, que es trobava sense arranjar i mantenint una ampla mitjana de 35 a 40 metres en aquesta zona, existint evidències en el terreny tant en el marge esquerre com en el dret d'aquesta franja de terreny de l'intrusisme agrari contemporani.

D'igual manera, i en pro d'aquesta constatació tan palmària, la mateixa classificació de Requena va determinar que totes les canyades del terme municipal tenen una amplària legal de 75,22 metres i la Cañada Real de San Juan una necessària de 35 metres. L'amplària de 75,22 metres establida per l'Ordre Ministerial de l'any 1971 a través de l'acte administratiu classificatori, es redueix als 75 metres per imperatiu legal. Per tant, aquesta via pecuària té l'amplària legalment determinada per aquesta OM i és ferma i consentida, i no qüestionable en el present procediment de partió.

Tal com s'ha posat de manifest en el punt anterior, respecte de l'informe de l'arxiver municipal de Requena, la Cañada Real de San Juan fins al mateix segle XVIII tenia una amplitud fins i tot superior a la classificada per l'Ordre Ministerial de 20 d'octubre de 1971.

«... en 1744 es van assenyalar i van amollonar les Veredas de San Juan i de Hórtola com a "veredas de hoja" amb una amplitud que dupli-

da vereda. Siendo los alegantes que así lo manifiestan dentro del plazo y periodo de la exposición pública: Emilia Rodríguez García, Carmen Serrano Gallega, Cesáreo Cárcel Cárcel, Amparo Atienza García, Juan Atienza García, Ismael Domínguez Pérez, Eva Sánchez Sánchez, Amparo Ruiz González, Dolores Cárcel Pardo, Águeda Hernández Cano, José Antonio Sáez Díaz, Antonio César Domínguez Zanón, Alfredo Salinas Serrano, Manuel Gómez Pérez, Rafael Navarro Hernández y por la COAG-CV; y los que lo hacen pero fuera del plazo del periodo de exposición pública: Pilar Alcocer Monteagudo, José Delfin, Amparo y Rosa M.ª Alcocer Monteagudo, y Antonio Giménez García. Con especial mención a la alegación planteada por Rafael Navarro Hernández quien manifiesta que, en su caso, el linde de la vereda coincide con el de su propiedad, siendo el colindante por el sur el que ha invadido la vereda, (cosa que, según él, se puede apreciar en la fotografía de satélite que aporta del SIGPAC de 2006, en la que se ve la línea de demarcación de la vereda).

Procede desestimar estas manifestaciones porque para realizar los trabajos del deslinde se han llevado a cabo una ardua investigación de numerosos antecedentes, por parte del equipo redactor de la propuesta técnica, recabando y estudiando numerosos documentos, tanto de tipo histórico como administrativos, a través del Fondo Histórico y Documental de las Vías Pecuarias de la Comunitat Valenciana (FDHVP.CV // FDVP.CV); todo lo cual, la documentación histórica y cartográfica, así como también la fotogràfica, aparece recopilada en el Informe de Viabilidad de fecha 3 de septiembre de 2015, al objeto de valorar así todos los antecedentes que sirvieron para su clasificación y proponer su deslinde administrativo.

Además se ha seguido una precisa metodología de trabajo, consistente en analizar todos los documentos que avalaron su clasificación (archivos municipales, Mesta, Asociación General de Ganaderos del Reino, etc.); la superposición de diferentes cartografías e imágenes fotogràficas aéreas como las del «vuelo americano», IRYDA, IGN, MAPA, etcètera, etc. para obtener las necesarias conclusiones. Asimismo, también se realizó un preciso levantamiento topogràfico previo de aquellos elementos que resultaban característicos o relevantes, a lo largo de todo el recorrido e, *in situ*, acompañados por los agentes medioambientales, y con posterioridad también durante la fase de apeo, se reconoció el terreno al objeto de validar y/o corregir las conclusiones del estudio.

En cuanto al apeo, su finalidad es la de recabar todas las manifestaciones de los allí presentes, y así, en algún caso hubo interesados y asistentes al acto que sobre el terreno señalaron elementos relevantes que, una vez analizados y estudiados en el gabinete, y algunos fueron admitidos porque se ajustaban a la clasificación, aunque en ningún caso supuso modificación relevante. Así, y de todo ello se puede concluir que, con los criterios descritos y el análisis de la documentación, se ha podido concretar el trazado definitivo de esta vía pecuaria, tal y como refleja en la proposición de deslinde.

En el caso concreto del alegante Antonio Giménez García cabe decir:

Tras el análisis de los antecedentes, entre ellos los fotogramas històrics de los años 1946 (A) al 1956 (B) conocidos como del «vuelo americano» e incluso los del año 1977 realizados por el IRYDA, se constata que el trazado original de esta vía pecuaria, que se encontraba sin laborizar y manteniendo un ancho promedio de 35 a 40 metros en esta zona, existiendo evidencias en el terreno tanto en el margen izquierdo como en el derecho de esta franja de terreno del intrusismo agrario contemporáneo.

De igual modo, y en pro de esta constatación tan palmària, la propia Clasificación de Requena determinó que todas las cañadas del término municipal tienen una anchura legal de 75,22 metros y la Cañada Real de San Juan una necesaria de 35 metros. La anchura de 75,22 metros establecida por la Orden Ministerial del año 1971 a través del acto administrativo clasificatorio, se reduce a los 75 metros por imperatiu legal. Por lo tanto, esa vía pecuaria tiene la anchura legalmente determinada por esa O.M. siendo firme y consentida, y no cuestionable en el presente procedimiento de deslinde.

Tal y como se ha puesto de manifiesto en el punto anterior, respecto del informe del archivero municipal de Requena, la «Cañada Real de San Juan» hasta el mismo siglo XVIII tenía una amplitud incluso superior a la clasificada por la Orden Ministerial de 20 de octubre de 1971.

«... en 1744 se señalaron y amojonaron las veredas de San Juan y de Hórtola como veredas de hoja con una amplitud que doblaba al de las

cava la dels assagadors reials, ja que el bestiar havia de transitar per la part de terra no cultivada. Aquest document ha sigut diverses vegades utilitzat i transcrit en el segle XIX i XX en els conflictes entre l'Ajuntament de Requena, agricultors i ramaders...»

Finalment cal recordar que en aquest expedient, al qual s'al·lega, tal com estableixen els articles 82 i 83 de la vigent Llei 39/2015 de l'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (LPACAP d'ara endavant) i l'article 14 de la Llei 3/2014, d'11 de juliol, de la Generalitat, de vies pecuàries de la Comunitat Valenciana, s'ha procedit a la realització d'un període d'exposició pública, el qual es descriu a continuació:

En data 5 d'abril de 2018, es procedeix amb la informació pública de la proposició de partió, l'exposició de la qual al públic s'anuncia en el DOGV número 13.704, de 5 d'abril de 2018, establint el termini d'un mes, des de la publicació, perquè els interessats puguin interposar al·legacions a la proposta de la partió. A més, aquesta nova exposició pública va ser també objecte de la pertinent publicació edictal en el tauler d'anuncis de l'Ajuntament de Requena durant un termini de 15 dies.

Així mateix, també es va complir el tràmit d'audiència establert en l'article 82 de LPACAP, informant a tots aquells confrontants, ocupants i intrusos de la via pecuària de l'exposició pública del referit expedient, i atorgant-los un termini de quinze dies per a al·legar i presentar tots aquells documents i justificants que estimaren pertinents. Va rebre l'al·legant la notificació d'aquest tràmit el 18 d'abril de 2018. D'igual manera, també es va exposar mitjançant edictes, en els respectius ajuntaments, aquelles notificacions que van resultar infructuoses, i es publicaren també en el BOE número 117 de data 14.05.2018.

A més, la LPACAP en el seu article 29 estableix que «els termes i terminis establerts en aquesta o altres lleis obliguen les autoritats i personal al servei de les Administracions públiques competents a la tramitació dels assumptes, així com als interessats en aquests». Precepte que és d'aplicació generalitzada a tots els procediments administratius i, per tant, ens indica que han de complir-se els terminis establerts en la LPACAP i en aquelles altres lleis sectorials que regulen altres procediments administratius especials.

4. Respecte a l'al·legació on es manifesta que no existeix traçat clar de la Vereda que s'ha anat reajustant en diverses zones davant les al·legacions dels afectats durant la fitació. I són els al·legants que manifesten això en termini de període d'exposició pública: M.ª Dolores García Martínez, Francisco Bastidas García, Nicolás Bastidas García, José Montés Platero, Sergio, Daniel y Estiven García Sánchez, Ángel Pérez Pérez, Santiago Gallego Mayordomo, Antonio García Sánchez e Iranzo Activos, SL.

Reiterem el que hem respost en el punt anterior i afegim que respecte de la fitació, la seua finalitat és recaptar les manifestacions dels que hi eren presents; i en alguns casos va haver-hi interessats que van assenyalar elements rellevants sobre el terreny, que després es van estudiar en el gabinet, i alguns van ser admesos, perquè s'ajustaven a l'acte de classificació, encara que en cap cas això va suposar una modificació rellevant. De tot això es conclou que amb la documentació analitzada, antecedents i criteris per a la seua avaluació i incidències de la fitació, ens permet concretar que el traçat definitiu de la via pecuària és el que reflecteix la proposició de partió, i que s'ajusta al que ha tingut sempre des dels seus orígens, documentats en la carta de poblament fundacional de la vila de Requena.

5. Respecte a l'al·legació en la qual es manifesta que: «posseir escriptures de propietat dels terrenys, a més de tindre'ls inscrits en el Registre de la Propietat, i aparèixer cadastrats al seu nom, són suficients proves de legitimitat, a més de la bona fe, i que en algun cas els estan cultivant durant més de 30 anys com a propietaris». Són els al·legants que ho manifesten dins del termini del període d'exposició pública: M.ª Dolores García Martínez, Francisco Bastidas García, Nicolás Bastidas García, Julián Palomares García, Emilia Rodríguez García, Carmen Serrano Gallega, Cesáreo Cárcel Cárcel, Amparo Atienza García, Juan Atienza García, Ismael Domínguez Pérez, Eva Sánchez Sánchez, Josefa Cárcel Montés, la Diputació de València, José Montés Platero, Sergio, Daniel y Estiven García Sánchez, Ángel Pérez Pérez, Santiago Gallego Mayordomo, Amparo Ruiz González, Dolores Cárcel Pardo, Águeda Hernández Cano, José Antonio Sáez Díaz, Antonio García Sánchez, Antonio César Domínguez Zanón, Alfredo Salinas Serrano, Manuel

cañadas reales ya que el ganado debía transitar por la parte de tierra no cultivada. Este documento ha sido varias veces utilizado y transcrito en el siglo XIX y XX en los conflictos entre el Ayuntamiento de Requena, agricultores y ganaderos...»

Finalmente cabe recordar que en este expediente, al cual se alega, tal y como establecen los artículos 82 y 83 de la vigente Ley 39/2015, de 1 de octubre, del procedimiento administrativo común de las administraciones públicas (LPACAP de ahora en adelante) y el artículo 14 de la Ley 3/2014, de 11 de julio, de la Generalitat, de vías pecuarias de la Comunitat Valenciana, se ha procedido a la realización de un periodo de exposición pública, el cual se describe a continuación:

En fecha 5 de abril de 2018, se procede con la información pública de la proposición de deslinde, cuya exposición al público se anuncia en el DOGV número 13.704, de 5 de abril de 2018, estableciendo el plazo de un mes, desde la publicación, para que los interesados puedan interponer alegaciones a la propuesta del deslinde. Además, esta nueva exposición pública fue también objeto de la pertinente publicación edictal en el tablón de anuncios del Ayuntamiento de Requena durante un plazo de 15 días.

Asimismo, también se dio cumplimiento al trámite de audiencia establecido en el artículo 82 de LPACAP, informando a todos aquellos colindantes, ocupantes e intrusos de la vía pecuaria de la exposición pública del referido expediente, y otorgándoles un plazo de quince días para alegar y presentar todos aquellos documentos y justificantes que estimaran pertinentes. Recibiendo el alegante la notificación de dicho trámite el 18 de abril de 2018. De igual manera, también se expuso mediante edictos, en los respectivos ayuntamientos, aquellas notificaciones que resultaron infructuosas, publicándolas también en el BOE núm. 117 de fecha 14.05.2018.

Además, la LPACAP en su artículo 29 establece que «los términos y plazos establecidos en esta u otras Leyes obligan a las autoridades y personal al servicio de las administraciones públicas competentes para la tramitación de los asuntos, así como a los interesados en los mismos». Precepto que es de aplicación generalizada a todos los procedimientos administrativos y, por ende, nos indica que han de cumplirse los plazos establecidos en la LPACAP y en aquellas otras leyes sectoriales que regulen otros procedimientos administrativos especiales.

4. Respecto a la alegación donde se manifiesta que no existe trazado claro de la «vereda» y que se ha ido reajustando en varias zonas ante las alegaciones de los afectados durante el apeo. Siendo los alegantes que manifiestan eso en plazo de periodo de exposición pública: M.ª Dolores García Martínez, Francisco Bastidas García, Nicolás Bastidas García, José Montés Platero, Sergio, Daniel y Estiven García Sánchez, Ángel Pérez Pérez, Santiago Gallego Mayordomo, Antonio García Sánchez e Iranzo Activos, SL.

Reiteramos lo contestado en el punto anterior y añadimos que respecto del apeo, su finalidad es recabar las manifestaciones de los allí presentes; y en algunos casos hubo interesados que señalaron elementos relevantes sobre el terreno, que después se estudiaron en el gabinete, y algunos fueron admitidos, porque se ajustaban al acto de clasificación, aunque en ningún caso eso supuso una modificación relevante. De todo ello se concluye que con la documentación analizada, antecedentes y criterios para su evaluación e incidencias del apeo, nos permite concretar que el trazado definitivo de la vía pecuaria es el que refleja la proposición de deslinde, y que se ajusta al que ha tenido siempre desde sus orígenes, documentados en la carta puebla fundacional de la villa de Requena.

5. Respecto a la alegación en la se manifiesta que: «poseer escripturas de propiedad de los terrenos, además de tenerlos inscritos en el Registro de la Propiedad, y aparecer catastrados a su nombre, son suficientes pruebas de legitimidad, además de la buena fe, y que en algún caso los están cultivando durante más de 30 años como propietarios». Siendo los alegantes que lo manifiestan dentro del plazo del periodo de exposición pública: M.ª Dolores García Martínez, Francisco Bastidas García, Nicolás Bastidas García, Julián Palomares García, Emilia Rodríguez García, Carmen Serrano Gallega, Cesáreo Cárcel Cárcel, Amparo Atienza García, Juan Atienza García, Ismael Domínguez Pérez, Eva Sánchez Sánchez, Josefa Cárcel Montés, la Diputación de València, José Montés Platero, Sergio, Daniel y Estiven García Sánchez, Ángel Pérez Pérez, Santiago Gallego Mayordomo, Amparo Ruiz González, Dolores Cárcel Pardo, Águeda Hernández Cano, José Antonio Sáez Díaz, Antonio García Sánchez, Antonio César Domínguez Zanón, Alfredo Salinas

Gómez Pérez, Rafael Navarro Hernández, Iranzo Activos, SL, i per la COAG-CV; i els al·legants que també ho manifesten però fora de termini del període de l'exposició pública: Amparo, Pilar i Rosa M.ª Alcocer Monteagudo, i José Delfin Alcocer Monteagudo.

És procedent també la seua desestimació perquè la partió d'una via pecuària no és, en si mateix, un acte d'adquisició del domini, sinó de la determinació dels límits d'aquest; i el seu fonament es troba en un dret de la propietat preexistent, al qual el dota de virtualitat pràctica, però que en cap cas el crea *ex novo*, ni tampoc pot considerar-se com una potestat de l'Administració per a l'adquisició gratuïta dels béns atés que es tracta de béns de domini públic des de temps immemorials i ara es partionen conformement amb la seua classificació.

Per tant, el principi de legitimitació pel qual presumeix l'existència d'aquells drets inscrits, tal com consten en els seients, no pot ser aplicable quan intenta oposar-se a la titularitat del domini públic, ja que aquesta resulta inatacable encara que no figure en el Registre de la Propietat atés que no naix del tràfic jurídic contractual ni registral, sinó de la mateixa llei que protegeix enfront de l'assentament registral i fins i tot enfront de la possessió; en aquest sentit, i de conformitat amb els articles 2 de la Llei 3/1995, i 3 de la Llei 3/2014 de la Generalitat, de vies pecuàries de la Comunitat Valenciana, la Cañada classificada té la naturalesa d'un bé de domini públic de la comunitat autònoma (de la Generalitat, en el nostre cas) i en la seua conseqüència, inalienable, imprescriptible i inembargable.

A més, els articles 8.3 de la mencionada Llei 3/1995, i 14.5 de la Llei 3/2014 de la Generalitat, estableixen que la partió aprovada declara la possessió i titularitat demanial a favor de la Comunitat Autònoma, que dona lloc a l'amollonament, i sense que les inscripcions en el Registre de la Propietat puguen prevaldre enfront de la naturalesa demanial dels béns partionats. D'aquest precepte es desprèn doncs que el Registre no opera enfront de la partió, i per tant, tampoc el fan els principis de legitimitació i de fe pública registral. I per això, el que la usucupació haja tingut accés al Registre com a part d'una finca registral, no pot constituir de cap manera un títol per a la prescripció adquisitiva respecte d'aquesta porció de terreny.

També s'ha de tindre en consideració que el Dret Hipotecari assumeix l'existència de discordances entre la realitat registral i l'extra-registral, centrant els seus esforços a protegir aquesta titularitat en un sentit més global; i la legitimitació registral que l'article 38 de la Llei hipotecària atorga a favor del titular inscrit, per si sola, res significa a l'ésser una presumpció *iuris tantum* de l'exactitud del seient, susceptible de ser desvirtuat per prova en contrari, ja que el Registre de la Propietat manca d'una base fàctica fehaciente, en basar-se en simples declaracions dels atorgants, quant a les dades sobre l'existència, titularitat, extensió, fites, etcètera, etc., relatius a la finca, que conseqüentment recauen fora de la garantia de la fe pública; i en relació amb la fe pública registral, cal manifestar que no assoleix les qualitats físiques de la finca que conste inscrita, perquè la ficció jurídica de l'article 34 de la Llei hipotecària només cap quant a aquells aspectes jurídics del dret, i de la titularitat, i no sobre dades descriptives.

D'altra banda mantenir que les partions, òbviament no poden realitzar-se tenint en compte els títols de propietat registral, atés que les vies pecuàries, com a béns de domini públic, gaudeixen de les característiques definidores de l'article 132 de la Constitució Espanyola, i donada la seua adscripció a les finalitats de caràcter públic, se situen fora del comerç dels homes; i són, com s'ha mencionat repetidament, inalienables, imprescriptibles i inembargables, i portant en la seua destinació la mateixa dimensió d'intocabilitat i immunitat, de tal forma que, davant d'aquestes, qualsevol inscripció del Registre resultaria superflua.

En aquest mateix sentit, i de conformitat amb la jurisprudència interpretativa de l'article 34 de la Llei hipotecària, la fe pública registral no garanteix l'exactitud de les dades del nou fet relatius a la descripció d'una finca, tals com la naturalesa, situació, fites i superfície (sentències del TS de 28 de març de 1979 i 24.07.1983); cosa que ha de complementar-se amb el que també és doctrina del Tribunal Suprem, per exemple, en la sentència del 5 de febrer de 1999 —el principi de legitimitació que presumeix l'existència dels drets inscrits, tal com consten en l'assentament i la seua possessió, no és aplicable quan s'intenta oposar a una titularitat de domini públic, perquè aquesta és inatacable, encara que no figure en el Registre de la Propietat, ja que no naix del tràfic

Serrano, Manuel Gómez Pérez, Rafael Navarro Hernández, Iranzo Activos, SL y por la COAG-CV; y los alegantes que también lo manifiestan pero fuera de plazo del periodo de la exposición pública: Amparo, Pilar y Rosa M.ª Alcocer Monteagudo, y José Delfin Alcocer Monteagudo.

Procede también su desestimación porque el deslinde de una vía pecuaria no es, en sí mismo, un acto de adquisición del dominio, sino de la determinación de los límites del mismo; y su fundamento se encuentra en un derecho de la propiedad preexistente, al que lo dota de virtualidad práctica, pero que en ningún caso lo crea *ex novo*, ni tampoco puede considerarse como una potestad de la Administración para la adquisición gratuita de los bienes dado que se trata de bienes de dominio público desde tiempos inmemoriales y ahora se deslindan conforme a su clasificación.

Por lo tanto, el principio de legitimación por el que presume la existencia de aquellos derechos inscritos, tal y como constan en los asientos, no puede ser aplicable cuando intenta oponerse a la titularidad del dominio público pues esta resulta inatacable aunque no figure en el Registro de la Propiedad dado que no nace del tráfico jurídico contractual ni registral, sino de la propia Ley que le protege frente al asiento registral e incluso frente a la posesión; en este sentido, y de conformidad con los artículos 2 de la Ley 3/1995, y 3 de la Ley 3/2014 de la Generalitat, de vías pecuarias de la Comunitat Valenciana, la «cañada» clasificada ostenta la naturaleza de un bien de dominio público de la Comunidad Autónoma (de la Generalitat, en nuestro caso) y en su consecuencia, inalienable, imprescriptible e inembargable.

Además, los artículos 8.3 de la citada Ley 3/1995, y 14.5 de la Ley 3/2014 de la Generalitat, establecen que el deslinde aprobado declara la posesión y titularidad demanial a favor de la Comunidad Autónoma, dando lugar al amojonamiento, y sin que las inscripciones en el Registro de la Propiedad puedan prevalecer frente a la naturaleza demanial de los bienes deslindados. De este precepto se desprende pues que el Registro no opera frente al deslinde, y por tanto, tampoco lo hacen los principios de legitimación y de fe pública registral. Y por ello, el que la usucupación haya tenido acceso al Registro como parte de una finca registral, no puede constituir en modo alguno un título para la prescripción adquisitiva respecto de esa porción de terreno.

También se debe tener en consideración que el Derecho Hipotecario asume la existencia de discordancias entre la realidad registral y la extra-registral, centrando sus esfuerzos en proteger esa titularidad en un sentido más global; y la legitimación registral que el artículo 38 de la Ley Hipotecaria otorga a favor del titular inscrito, por si sola, nada significa al ser una presunción *iuris tantum* de la exactitud del asiento, susceptible de ser desvirtuado por prueba en contrario, ya que el Registro de la Propiedad carece de una base fàctica fehaciente, al basarse en simples declaraciones de los otorgantes, en cuanto a los datos sobre la existencia, titularidad, extensión, linderos, etcètera, etc., relativos a la finca, que consecuentemente recaen fuera de la garantía de la fe pública; y en relación con la fe pública registral, manifestar que no alcanza a las cualidades físicas de la finca que conste inscrita, pues la ficción jurídica del artículo 34 de la Ley hipotecaria solo cabe en cuanto a aquellos aspectos jurídicos del derecho, y de la titularidad, y no sobre datos descriptivos.

Por otra parte mantener que los deslindes, obviamente no pueden realizarse teniendo en cuenta los títulos de propiedad registral, dado que las vías pecuarias, como bienes de dominio público, gozan de las características definidoras del artículo 132 de la Constitución Española, y dada su adscripción a los fines de carácter público, se sitúan fuera del comercio de los hombres; siendo, como se ha citado repetidamente, inalienables, imprescriptibles e inembargables, y llevando en su destino la propia garantía de intocabilidad e inmunidad, de tal forma que, ante ellas, cualquier inscripción del Registro resultaría superflua.

En este mismo sentido, y de conformidad con la jurisprudencia interpretativa del artículo 34 de la Ley Hipotecaria, la fe pública registral no garantiza la exactitud de los datos del nuevo hecho relativos a la descripción de una finca, tales como la naturaleza, situación, linderos y superficie (sentencias del TS de 28 de marzo de 1979 y 24.07.1983); lo que ha de complementarse con lo que también es doctrina del Tribunal Supremo, por ejemplo, en la sentencia del 5 de febrero de 1999 —«el principio de legitimación que presume la existencia de los derechos inscritos, tal y como constan en el asiento y su posesión, no es aplicable cuando se intenta oponer a una titularidad de dominio público, pues esta es inatacable, aunque no figure en el Registro de la Propiedad, ya que

jurídico, base del Registro actual, sinó de la Llei i és protegible enfront dels seients registrals i fins i tot enfront de la possessió continuada»—.

6. Respecte a la sol·licitud de la paralització de l'expedient. I són els al·legants que manifesten això dins del termini del període d'exposició pública: M.ª Dolores García Martínez, Francisco Bastidas García, Nicolás Bastidas García, Emilia Rodríguez García, Carmen Serrano Gallega, Cesáreo Cárcel Cárcel, Amparo Atienza García, Juan Atienza García, Ismael Domínguez Pérez, Eva Sánchez Sánchez, José Montés Platero, Sergio, Daniel y Estiven García Sánchez, Ángel Pérez Pérez, Santiago Gallego Mayordomo, Amparo Ruiz González, Dolores Cárcel Pardo, Águeda Hernández Cano, José Antonio Sáez Díaz, José Antonio Sáez Díaz, Iranzo Activos, SL, Antonio García Sánchez, Antonio César Domínguez Zanón, Alfredo Salinas Serrano, Manuel Gómez Pérez; i els al·legants que manifesten això fora del termini d'exposició pública: José Delfin Alcocer Monteagudo, Amparo, Pilar y Rosa M.ª Alcocer Monteagudo.

No pot atendre's aquesta petició pel fet que, per imperatiu legal, l'Administració està obligada a impulsar l'expedient administratiu, per la defensa del bé públic, i perquè el procediment està sotmés al principi de celeritat, i s'han de complir els terminis establits que obliguen les autoritats i el personal al servei de l'Administració (art. 29 i 71 Llei 39/2015 de l'1 d'octubre LPAC); d'igual forma, al mateix temps que ni s'al·lega ni existeix causa legal per a procedir a la paralització de l'expedient administratiu de la partió, ha de ser desestimada aquesta pretensió tan extemporània.

7. Respecte de l'al·legació on es manifesta que per part de l'Administració es pretén realitzar un projecte que consistiria en la construcció d'un carril de bicicletes i vianants que consideren que no correspon en absolut a l'ús prioritari de la via; i que a més aquest carril de bicicletes i vianants ha de tindre una amplària de 4 metres, de manera que per a la construcció del mateix en cap cas seria necessària l'amplària de 75, ni de 20 metres. I en la qual també es manifesta que la justificació de la partió per a l'ús d'aquest corriol per bestiar, no és actual ni està justificada posat que els bestiar estan pràcticament desapareguts. Són els al·legants que manifesten això dins del termini de l'exposició pública: M.ª Dolores García Martínez, Francisco Bastidas García, Nicolás Bastidas García, Emilia Rodríguez García, Carmen Serrano Gallega, Cesáreo Cárcel Cárcel, Amparo Atienza García, Juan Atienza García, Ismael Domínguez Pérez, Eva Sánchez Sánchez, José Montés Platero, Sergio, Daniel y Estiven García Sánchez, Ángel Pérez Pérez, Santiago Gallego Mayordomo, Amparo Ruiz González, Dolores Cárcel Pardo, Águeda Hernández Cano, José Antonio Sáez Díaz, José Antonio Sáez Díaz, Iranzo Activos, SL, Antonio García Sánchez, Antonio César Domínguez Zanón, Alfredo Salinas Serrano, Manuel Gómez Pérez; i els al·legants que manifesten això fora del termini d'exposició pública: José Delfin Alcocer Monteagudo, Amparo, Pilar y Rosa M.ª Alcocer Monteagudo.

Aquesta al·legació no pot estimar-se posat que, una vegada aprovat aquesta partió, l'Administració actuarà amb total respecte a la legalitat dels usos compatibles i complementari establits en els articles 16 i 17 de la Llei 3/1995 de vies pecuàries, i del 26 al 28 de la Llei 3/2014 de la Generalitat, de VP, de la Comunitat Valenciana; així com el que es disposa sobre aquest tema en la Llei 14/2003 del Patrimoni de la Generalitat, modificada per la Llei 10/2015 respecte a la necessitat de concretar l'espai públic per a la inclusió en l'inventari dels béns de la Generalitat, i la disponibilitat per a l'execució de qualsevol obra pública, mitjançant la conversió en béns patrimonials arribat el cas.

D'igual manera, en relació a la manifestació abocada sobre la inexistència del trànsit ramader, s'ha de dir que no és requisit indispensable, ni tan sols necessari, per a la recuperació d'ofici del patrimoni públic de la Generalitat, i cal partionar per a definir els seus límits, amb independència de l'ús actual o futur i així poder registrar i inventariar el bé partionat.

Es tracta d'interferir en el cadastre públic per a inscriure en el Registro de la Propiedad, cosa a què obliga la Llei 33/2003, de 3 de novembre, del patrimoni de les Administracions públiques en els articles 28, 36.1, 41.1.c) i concordants respecte de l'inventari. A més, l'existència de moviments ramaders transhumants no han de dificultar la delimitació del domini públic, ni els possibles usos i aprofitaments actuals o futurs, per no guardar relació directa amb l'acte administra-

no nace del tráfico jurídico, base del Registro actual, sino de la Ley y es protegible frente a los asientos registrales e incluso frente a la posesión continuada»—.

6. Con respecto a la solicitud de la paralización del expediente. Siendo los alegantes que manifiestan esto dentro del plazo del periodo de exposición pública: M.ª Dolores García Martínez, Francisco Bastidas García, Nicolás Bastidas García, Emilia Rodríguez García, Carmen Serrano Gallega, Cesáreo Cárcel Cárcel, Amparo Atienza García, Juan Atienza García, Ismael Domínguez Pérez, Eva Sánchez Sánchez, José Montés Platero, Sergio, Daniel y Estiven García Sánchez, Ángel Pérez Pérez, Santiago Gallego Mayordomo, Amparo Ruiz González, Dolores Cárcel Pardo, Águeda Hernández Cano, José Antonio Sáez Díaz, José Antonio Sáez Díaz, Iranzo Activos, SL, Antonio García Sánchez, Antonio César Domínguez Zanón, Alfredo Salinas Serrano, Manuel Gómez Pérez; y los alegantes que manifiestan esto fuera del plazo del periodo de exposición pública: José Delfin Alcocer Monteagudo, Amparo, Pilar y Rosa M.ª Alcocer Monteagudo.

No puede atenderse esta petición debido a que, por imperativo legal, la Administración está obligada a impulsar el expediente administrativo, en aras a la defensa de lo público, y porque el procedimiento está sometido al principio de celeridad, debiéndose cumplir los plazos establecidos que obligan a las autoridades y al personal al servicio de la Administración (art. 29 y 71 Ley 39/2015, de 1 de octubre, LPAC); de igual forma, al tiempo que ni se alega ni existe causa legal para proceder a la paralización del expediente administrativo del deslinde, debe ser desestimada esta pretensión tan extemporánea.

7. Respecto a la alegación en donde se manifiesta que por parte de lo Administración se pretende realizar un proyecto que consistiría en la construcción de un carril ciclo-peatonal que consideran que no corresponde en absoluto al uso prioritario de la vía; y que además este carril ciclopeatonal debe tener una anchura de 4 metros, de modo que para la construcción del mismo en ningún caso sería necesaria la anchura de 75, ni de 20 metros. Y en la que también se manifiesta que la justificación del deslinde para el uso de esta vereda por ganados, no es actual ni está justificada puesto que los ganados están prácticamente desaparecidos. Siendo los alegantes que manifiestan esto dentro del plazo del periodo de la exposición pública: M.ª Dolores García Martínez, Francisco Bastidas García, Nicolás Bastidas García, Emilia Rodríguez García, Carmen Serrano Gallega, Cesáreo Cárcel Cárcel Amparo Atienza García, Juan Atienza García, Ismael Domínguez Pérez, Eva Sánchez Sánchez, José Montés Platero, Sergio, Daniel y Estiven García Sánchez, Ángel Pérez Pérez, Santiago Gallego Mayordomo, Amparo Ruiz González, Dolores Cárcel Pardo, Águeda Hernández Cano, José Antonio Sáez Díaz, Iranzo Activos, SL, Antonio García Sánchez, Antonio César Domínguez Zanón, Alfredo Salinas Serrano, Manuel Gómez Pérez y por la COAG-CV; y los que manifiestan esto fuera del plazo del periodo de la exposición pública: Amparo, Pilar y Rosa M.ª Alcocer Monteagudo, y José Delfin Alcocer Monteagudo.

Esta alegación no puede estimarse puesto que, una vez aprobado este deslinde, la Administración actuará con total respeto a la legalidad de los usos compatibles y complementario establecidos en los artículos 16 y 17 de la Ley 3/1995 de vías pecuarias, y del 26 al 28 de la Ley 3/2014 de la Generalitat, de VV.PP, de la Comunitat Valenciana; así como lo dispuesto al respecto en la Ley 14/2003 del patrimonio de la Generalitat, modificada por la Ley 10/2015 respecto a la necesidad de concretar el espacio público para su inclusión en el inventario de los bienes de la Generalitat, y su disponibilidad para la ejecución de cualquier obra pública, mediante su conversión en bienes patrimoniales llegado el caso.

De igual modo, en relación a la manifestación vertida sobre la inexistencia del tránsito ganadero, decir que no es requisito indispensable, ni tan siquiera necesario, para la recuperación de oficio del patrimonio público de la Generalitat, siendo necesario deslindar para definir sus límites, con independencia del uso actual o futuro y así poder registrar e inventariar el bien deslindado.

Se trata de interferir en el catastro público para inscribir en el Registro de la Propiedad, a lo que obliga la Ley 33/2003, de 3 de noviembre, del patrimonio de las administraciones públicas en los artículos 28, 36.1, 41.1.c) y concordantes respecto del inventario. Además, la existencia de movimientos ganaderos trashumante-trasterminantes no deben dificultar la delimitación del dominio público, ni los posibles usos y aprovechamientos actuales o futuros, por no guardar relación

tiu de la partió, desestimant tota argumentació tendent a demostrar la inexistent funcionalitat pecuària, en trobar-nos davant un procediment administratiu per a la recuperació d'ofici del domini públic pecuari, de titularitat pública.

8. Respecte a l'al·legació on es posa de manifest que l'Administració incompleix la «doctrina dels actes propis» amb el present expedient de partió, atés que prèviament s'han concedit ajudes públiques, reconeixent-se la propietat privada del que ara es pretén apropiari. Els al·legants que manifesten això dins del termini de l'exposició pública són: M.ª Dolores García Martínez, Francisco Bastidas García, Nicolás Bastidas García, Emilia Rodríguez García, Carmen Serrano Gallega, Cesáreo Cárcel Cárcel, Amparo Atienza García, Juan Atienza García, Ismael Domínguez Pérez, Eva Sánchez Sánchez, José Montés Platero, Sergio, Daniel y Estiven García Sánchez, Ángel Pérez Pérez, Santiago Gallego Mayordomo, Amparo Ruiz González, Dolores Cárcel Pardo, Águeda Hernández Cano, José Antonio Sáez Díaz, José Antonio Sáez Díaz, Iranzo Activos, SL, Antonio García Sánchez, Antonio César Domínguez Zanón, Alfredo Salinas Serrano, Manuel Gómez Pérez; i els al·legants que manifesten això fora del termini d'exposició pública: José Delfin Alcocer Monteagudo, Amparo, Pilar y Rosa M.ª Alcocer Monteagudo.

Cal assenyalar que la base cadastral, registral i de qualsevol altra índole que haja pogut servir per a promoure ajudes, i/o subvencions, al sector agrari requereix la partió prèvia d'aquella via pecuària que poguera veure's afectada en aquestes concessions, com així es recull en els informes evacuats per l'Advocacia de Generalitat sobre aquest tema; perquè la titularitat dominical de la Generalitat resulta irrenunciable. I a més, tant les normatives pecuàries, estatal i autonòmica, la Llei 33/2003, del 3 de novembre, del patrimoni de les administracions públiques, i la Llei 14/2003 del 10 d'abril, de patrimoni de la Generalitat, comprometen i l'obliguen a això.

Per si encara no n'hi haguera prou, cal dir que l'article 16.1 de la Llei 3/1995 de VP no considera compatible amb l'activitat pecuària els usos agrícoles que puguen tindre naturalesa jurídica d'ocupació, per la qual cosa aquesta fórmula queda totalment descartada per a la compatibilització de les ajudes i/o subvencions al sector agrari.

A més, el Sistema d'Informació Geogràfica de Parcel·les Agrícoles (SIGPAC, Reglament CE número 1.593 del Consell, de 17.07.2000) del Ministeri d'Agricultura, Pesca, Alimentació i Medi Ambient, així com els organismes autonòmics homòlegs, identifica geogràficament les parcel·les declarades pels agricultors i els ramaders, relacionant-les amb la superfície cultivada per a gestionar les ajudes i/o subvencions: la cartografia base del sistema d'informació geogràfic és la del cadastre de rústica, concebut amb finalitats fiscals, i no sent la seua funció reflectir el domini públic en general, ni en particular el pecuari.

Així mateix i de manera reiterada, de conformitat amb els articles 2 de la Llei 3/1995 de vies pecuàries i 3 de la Llei 3/2014 de la Generalitat de VP de la Comunitat Valenciana, tenen la naturalesa de béns de domini públic de les comunitats autònomes (en el nostre cas, la Generalitat Valenciana) i, en conseqüència, inalienables, imprescriptibles i inembargables, per tant, la concessió de les ajudes i/o subvencions no és de cap manera una adquisició de la propietat, ni pot de cap manera legitimar una ocupació del domini públic. Encara que per la Generalitat s'hagen concedit ajudes i subvencions a agricultors, aquests no han hagut d'acreditar titularitat i/o propietat dels terrenys per a percebre aquestes ajudes, per tant no existeix un acte propi de l'Administració en relació a la renúncia dels seus drets de propietat o titularitat de la via pecuària, i en cap moment per la Generalitat se'ls ha declarat com a propietaris, sinó com a beneficiaris d'una subvenció, sense que això comporte la transmissió de drets de propietat, perquè resultaria sens dubte una il·legalitat fragant que podria socavar el principi d'inalienabilitat que ostenta aquest domini públic.

En relació amb això convé assenyalar la Sentència del TS de 30.03.1999: «No és lícit accionar contra els actes propis, quan es duen a terme actuacions que per la seua transcendència integren convenció i causen estat, o quan són encaminades a modificar o extingir algun dret».

El principi que ningú pot anar contra els seus propis actes solament té aplicació quan el que s'ha realitzat s'oposa als actes que prèviament hagueren creat una situació o relació de dret que no pot alterar-se unilateralment per qui es trobava obligat a respectar-la; i en cap cas ha existit

directa con el acto administrativo del deslinde, desestimando toda argumentación tendente a demostrar la inexistente funcionalidad pecuaria, al encontrarnos ante un procedimiento administrativo para la recuperación de oficio del dominio público pecuario, de titularidad pública.

8. Respecto a la alegación en donde se pone de manifiesto que la Administración incumple la «doctrina de los actos propios» con el presente expediente de deslinde, dado que previamente se han concedido ayudas públicas, reconociéndose la propiedad privada de lo que ahora se pretende apropiari. Siendo los alegantes que manifiestan esto durante el periodo de exposición pública: M.ª Dolores García Martínez, Francisco Bastidas García, Nicolás Bastidas García, Emilia Rodríguez García, Carmen Serrano Gallega, Cesáreo Cárcel Cárcel Amparo Atienza García, Juan Atienza García, Ismael Domínguez Pérez, Eva Sánchez Sánchez, José Montés Platero, Sergio, Daniel y Estiven García Sánchez, Ángel Pérez Pérez, Santiago Gallego Mayordomo, Amparo Ruiz González, Dolores Cárcel Pardo, Águeda Hernández Cano, José Antonio Sáez, Iranzo Activos, SL, Antonio García Sánchez, Antonio César Domínguez Zanón, Alfredo Salinas Serrano, Manuel Gómez Pérez y por la COAG-CV; y los alegantes que lo manifiestan fuera del periodo y del plazo de la exposición pública: Amparo, Pilar y Rosa M.ª Alcocer Monteagudo, y José Delfin Alcocer Monteagudo.

Señalar que la base catastral, registral y de cualquier otra índole que haya podido servir para promover ayudas, y/o subvenciones, al sector agrario requiere del deslinde previo de aquella vía pecuaria que pudiera verse afectada en esas concesiones, como así se recoge en los informes evacuados por la Abogacía de Generalitat al respecto; porque la titularidad dominical de la Generalitat resulta irrenunciable. Y además, tanto las normativas pecuarias, estatal y autonómica, la Ley 33/2003, del 3 de noviembre, la del patrimonio de las administraciones públicas, y la Ley 14/2003 del 10 de abril, de patrimonio de la Generalitat, comprometen y le obligan a ello.

Para mayor abundamiento, decir que el artículo 16.1 de la Ley 3/1995 de VV.PP. no considera compatible con la actividad pecuaria los usos agrícolas que puedan tener naturaleza jurídica de ocupación, por lo que esta formula queda totalmente descartada para la compatibilización de las ayudas y/o subvenciones al sector agrario.

Además, el Sistema de Información Geográfica de Parcelas Agrícolas (SIGPAC, Reglamento CE núm. 1.593 del Consejo, de 17.07.2000) del Ministerio de Agricultura, Pesca, Alimentación y Medio Ambiente, así como los organismos autonómicos homólogos, identifica geográficamente las parcelas declaradas por los agricultores y los ganaderos, relacionándolas con la superficie cultivada para gestionar las ayudas y/o subvenciones: la cartografía base del sistema de información geográfico es la del catastro de rústica, concebido con fines fiscales, y no siendo su función reflejar el dominio público en general, ni en particular el pecuario.

Asimismo y de manera reiterada, de conformidad con los artículos 2 de la Ley 3/1995 de vías pecuarias y 3 de la Ley 3/2014 de la Generalitat de VVPP de la Comunitat Valenciana, tienen la naturaleza de bienes de dominio público de las Comunidades Autónomas (en nuestro caso, la Generalitat Valenciana) y, en consecuencia, inalienables, imprescriptibles e inembargables, por tanto, la concesión de las ayudas y/o subvenciones no es en modo alguno una adquisición de la propiedad, ni puede en modo alguno legitimar una ocupación del dominio público. Aunque por la Generalitat se hayan concedido ayudas y subvenciones a agricultores, estos no han tenido que acreditar titularidad y/o propiedad de los terrenos para percibir esas ayudas, por lo tanto no existe un acto propio de la Administración en relación a la renuncia de sus derechos de propiedad o titularidad de la vía pecuaria, y en ningún momento por la Generalitat se les ha declarado como propietarios, sino como beneficiarios de una subvención, sin que ello conlleve la transmisión de derechos de propiedad, pues resultaría a todas luces una ilegalidad fragante que podría socavar el principio de inalienabilidad que ostenta este dominio público.

A colación conviene traer la sentencia del TS de 30.03.1999 «no es lícito accionar contra los actos propios, cuando se llevan a cabo actuaciones que por su trascendencia integran convención y causan estado, o cuando son encaminadas a modificar o extinguir algún derecho»

El principio de que nadie puede ir contra sus propios actos solamente tiene aplicación cuando lo realizado se oponga a los actos que previamente hubieran creado una situación o relación de derecho que no puede alterarse unilateralmente por quien se hallaba obligado a res-

relació de dret entre l'intrús del domini i el titular del ben partionat a través d'una ocupació reglada.

9. Respecte de l'al·legació que manifesta que l'Administració, sobre la base de la «imprescriptibilitat» pretén ensenyorir-se sense cap títol desplaçant la càrrega de la prova als afectats, als quals se pretén espolar. I són els al·legants que ho manifesten dins del termini del període d'exposició pública: M.ª Dolores García Martínez, Francisco Bastidas García, Nicolás Bastidas García, José Montés Platero, Sergio, Daniel i Estiven García Sánchez, Ángel Pérez Pérez, Santiago Gallego Mayordomo, Antonio García Sánchez i Iranzo Activos, SL.

Cal dir que ens remetem al que ja hem contestat en el punt 5.

10. Respecte de l'al·legació on es manifesta que la partió es realitza prenent les distàncies respecte d'un eix teòric que pot diferir del camí actual. Referent a això s'oposa a aquesta mecànica perquè no té fonament històric, sent una delimitació arbitrària. I són els al·legants Ernesto i Carlos Pérez Pérez i Julio Domínguez Hernández.

Cal dir que ens remetem al que ja hem contestat en el punt 3

11. Respecte de l'al·legació que presenta Julio Domínguez Hernández on manifesta que la finca amb la referència cadastral número 46215A0140031000000QP és propietat de l'al·legant perquè així consta en el Registre de la Propietat de Requena, registrada uns 20 anys abans de l'acte de classificació.

Cal dir que ens remetem al que hem respost en el punt 5.

12. Respecte de l'al·legació presentada per Julio Domínguez Hernández on manifesta que la partió proposada no s'acomoda a l'acte previ de classificació, atès que la via pecuària, significativament reduïda l'amplària a 35 metres, conforme a l'Ordre Ministerial del 20 d'octubre de 1971, que va aprovar la classificació de les vies pecuàries del terme municipal de Requena, en concordança amb la normativa aplicable en aquella època: Reglament de vies pecuàries de 1944. I que en aquesta ordre de classificació es va determinar un sobrant alienable de 40,22 metres, per la qual cosa la partió ha d'ajustar-se a la classificació de la via pecuària, amb una amplària de 35 metres, de conformitat amb la sentència del Tribunal Suprem (Sala 3a) de 35 de març de 2011 (recurs de cassació número 6039/06) respecte a la vigència de l'ample necessari.

Convé aclarir que el terme amplària d'una via pecuària és la determinada pel mateix acte de classificació, i és per regla general l'amplària legal. L'amplària necessària, coincident a vegades amb la legal, és l'amplària que s'estimava com la que realment era utilitzable pel trànsit ramader en aquella època en el municipi on li la classificava. A la diferència entre l'ample legal i el necessari se la denominava sobrant, excessiva o innecessària. Aquesta amplària era considerada alienable d'acord amb la normativa anterior a la vigent en l'actualitat, no obstant això, sobre la Cañada Real de San Juan mai es va materialitzar ni va haver-hi transmissió de l'Administració titular ni va ser desafectada, ni es va tramitar cap expedient en virtut dels articles 27, 28, 29 i 30 del Reglament de vies pecuàries de 1944 vigent en aquell moment.

En l'actualitat, i de conformitat amb la normativa sectorial vigent, Llei 3/1995, del 23 de març, de vies pecuàries, ja no es distingeix entre amplària legal i necessària. Per tant, l'amplària legal és la defensable per l'administració titular de les vies pecuàries (la Generalitat), i no poden reduir-se automàticament pel pas del temps, com així equívocament alguns dedueixen en llegir certes ordres classificatòries poc explícites. Per tant, qualsevol amplària, excessiva, innecessària o sobrant és un bé de domini públic, mentre no es procedisca a la seua desafectació (article 22 de la Llei 14/2003 del Patrimoni de la Generalitat Valenciana i la disposició transitòria 3a de la Llei 3/2014, de vies pecuàries, de la Comunitat Valenciana)

Per tot això, l'actual partió es realitza de conformitat amb el que s'estableix en l'acte classificatori, i per al cas que ens ocupa, l'Ordre del Ministeri d'Agricultura que el va aprovar, el 20 d'octubre de 1971, és la que va establir per a la via pecuària número 2, Cañada Real de San Juan, l'amplària legal de 75,22 metres. OM ferma i consentida, i no qüestionable en el present procediment de partió, ni recorreguda dins del termini i en la forma escaient.

En aquest cas, cal recordar també que tant l'article 4 de la Llei 3/1995 de vies pecuàries com el 5 de la Llei 3/2014 de la Generalitat, estableixen que les canyades tenen una amplària màxima de 75,00 metres raó per la qual, la Cañada Real de San Juan es partiona amb

petarla; y en ningún caso ha existido relación de derecho entre el intruso del dominio y el titular del bien deslindado a través de una ocupación reglada.

9. Respecto de la alegación que manifiesta que la Administración, sobre la base de la "imprescriptibilidad" pretende adueñarse sin título alguno desplazando la carga de la prueba a los afectados, a los cuales se pretende espolar. Siendo los alegantes que lo manifiestan dentro del plazo del periodo de exposición pública: M.ª Dolores García Martínez, Francisco Bastidas García, Nicolás Bastidas García, José Montés Platero, Sergio, Daniel i Estiven García Sánchez, Ángel Pérez Pérez, Santiago Gallego Mayordomo, Antonio García Sánchez e Iranzo Activos, SL.

Decir que nos remitimos a lo ya contestado en el punto 5.

10. Respecto de la alegación donde se manifiesta que el deslinde se realiza tomando las distancias respecto de un eje teórico que puede diferir del camino actual. A este respecto se opone a dicha mecánica porque no tiene fundamento histórico, siendo una delimitación arbitraria. Siendo los alegantes Ernesto y Carlos Pérez Pérez y Julio Domínguez Hernández.

Decir que nos remitimos a lo ya contestado en el punto 3

11. Respecto a la alegación que presenta Julio Domínguez Hernández donde manifiesta que la finca con la referencia catastral núm. 46215A0140031000000QP es propiedad del alegante porque así consta en el Registro de la Propiedad de Requena, registrada unos 20 años antes del acto de clasificación.

Decir que nos remitimos a lo contestado en el punto 5.

12. Respecto de la alegación presentada por Julio Domínguez Hernández donde manifiesta que el deslinde propuesto no se acomoda al acto previo de clasificación, dado que la vía pecuaria, significativamente reducida la anchura a 35 metros, conforme a la Orden Ministerial del 20 de octubre de 1971, que aprobó la clasificación de las vías pecuarias del término municipal de Requena, en concordancia con la normativa aplicable en aquella época: Reglamento de vías pecuarias de 1944. Y que en dicha orden de clasificación se determinó un «sobrante enajenable» de 40,22 metros, por lo que el deslinde debe ajustarse a la clasificación de la vía pecuaria, con una anchura de 35 metros, de conformidad con la sentencia del Tribunal Supremo (Sala 3.ª) de 35 de marzo de 2011 (recurso de casación núm. 6039/06) respecto a la vigencia del ancho necesario.

Conviene clarificar que el término «anchura» de una vía pecuaria es la determinada por el propio acto de clasificación, y es por regla general la anchura legal. La anchura necesaria, coincidente en ocasiones con la legal, es la anchura que se estimaba como la que realmente era utilizable por el tránsito ganadero en aquella época en el municipio donde se la clasificaba. A la diferencia entre el ancho legal y el necesario se la denominaba sobrante, excesiva o innecesaria. Esta anchura era considerada enajenable conforme a la normativa anterior a la vigente en la actualidad, sin embargo, sobre la Cañada Real de San Juan nunca se materializó ni hubo transmisión de la administración titular ni fue desafectada, ni se tramitó expediente alguno en virtud de los artículos 27, 28, 29 y 30 del Reglamento de Vías Pecuarias de 1944 vigente en aquel momento.

En la actualidad, y de conformidad con la normativa sectorial vigente, Ley 3/1995, del 23 de marzo, de vías pecuarias, ya no se distingue entre anchura legal y necesaria. Por lo tanto, la anchura legal es la defendible por la administración titular de las vías pecuarias (la Generalitat), y no pueden reducirse automáticamente por el paso del tiempo, como así equívocamente algunos deducen al leer ciertas ordenes clasificatorias poco explícitas. Por consiguiente, cualquier anchura, excesiva, innecesaria o sobrante es un bien de dominio público, mientras no se proceda a su desafectación (art. 22 de la Ley 14/2003 del patrimonio de la Generalitat Valenciana y la disposición transitoria 3.ª de la Ley 3/2014, de vías pecuarias, de la Comunitat Valenciana)

Por todo ello, el actual deslinde se realiza de conformidad con lo establecido en el acto clasificatorio, y para el caso que nos ocupa, el Orden del Ministerio de Agricultura que lo aprobó, el 20 de octubre de 1971, es la que estableció para la vía pecuaria número 2 Cañada Real de San Juan la anchura legal de 75,22 metros. O.M. firme y consentida, y no cuestionable en el presente procedimiento de deslinde, ni recurrida en tiempo y forma.

En este caso, recordar también que tanto el artículo 4 de la Ley 3/1995 de vías pecuarias como el 5 de la Ley 3/2014 de la Generalitat, establecen que las cañadas tienen una anchura máxima de 75,00 metros razón por la cual, la Cañada Real de San Juan se deslinda con ese ancho,

aquesta amplària, i es rebutjava l'excident classificat a majors. I reiterar que les porcions de les vies pecuàries, innecessàries o sobrants, no alienades legalment, continuen sent via pecuària, un bé de domini públic; per tant la partió de la via pecuària sempre comprén la totalitat de l'amplària legal i superfície, és a dir, els seus 75,00 metres són domini públic, amplària que òbviament inclou també a les parts declarades en el seu moment com a innecessàries o com a sobrants, ja que, mai es va realitzar ni va materialitzar aquesta desafectació i translació del domini públic al domini privat.

Per si no fora prou, tornem a portar a col·locació l'informe sobre els documents relatius a les vies pecuàries de l'Arxiu Municipal de Requena que, després d'indagar en els antecedents històrics conclou que la Cañada Real de San Juan fins al mateix segle XVIII tenia una amplitud fins i tot superior a la classificada, és a dir, originàriament cap a l'any 1744 la seua amplària era de fins a 150,44 metres en comptes dels 75,22 classificats.

En aquest aspecte, la Generalitat segueix la línia jurisprudencial establida pel Tribunal Suprem del 8 de juny de 2010 i en la qual s'indica que –al que ha dictaminat la sala sentenciadora respecte d'aquesta qüestió, hem d'afegir el que hem expressat en la nostra mencionada Sentència, de data 27 de gener de 2010 (recurs de cassació número 6406/2005, i fonament jurídic segon) en el sentit que no cal declarar «la titularitat dominical sobre un sòl que va ser classificat com a via pecuària en una resolució ferma, a la qual s'ajusta la partió impugnada, que s'ha atingut a definir els límits d'aquesta via pecuària perquè tal declaració només pot ser efectuada per la jurisdicció de l'ordre civil com a conseqüència de l'acció civil que, si escau, puguen exercitar els que es consideren privats del seu dret de propietat», la qual cosa abunda en la desestimació d'aquest últim motiu de cassació–. Això mateix es reitera en una posterior sentència del TS del 25 de febrer de 2011 (cassació 568/2007).

13. Respecte a l'al·legació que presenta la Diputació de València en la qual manifesta que la finca registral número 26.490 del Registre de la Propietat de Requena consta en alta de l'Inventari de Béns de la Diputació de València des de 1966 amb la naturalesa de bé de domini públic –adscriu al servei públic– i per tant també inembargable, inalienable i imprescriptible.

De la inscripció en el Registre de la Propietat, cal dir que la inscripció registral d'una finca en el Registre de la Propietat dona fe de la titularitat jurídic real sobre aquesta i la seua funció no és una altra sinó donar seguretat al tràfic jurídic immobiliari, no podent existir una representació gràfica del domini diferent del de l'objecte de domini en si. És a dir, l'objecte del registre de la propietat no és un altre que el dels drets reals constituïts sobre aquella, i té per objecte la inscripció o anotació d'actes i contractes relatius al domini i altres drets reals sobre béns immobles (vg. art. 1 Llei hipotecària).

Respecte d'això últim, la descripció que de les finques registrals es fa en el foli registral procedeix de la declaració del titular registral, en conseqüència, la determinació gràfica del domini depèn, i en última instància, de la voluntat del propietari de la finca. De fet, aquesta grafia és una operació jurídica de qualificació per part del registrador i no una operació tècnica topogràfica.

La determinació gràfica del domini registral no ofereix, en cap cas, el detall sobre la localització geogràfica exacta en la qual es troba la finca en qüestió, sinó que pretén identificar la finca registral sobre la porció del terreny delimitada per un domini; i tampoc es planteja una descripció exhaustiva d'aquesta. No obstant això, els registradors de la propietat, en el terme municipal de la qual hi haja terrenys de propietat pública, estan obligats a notificar directament a l'administració totes les immatriculacions que se sol·liciten de finques que estiguen inscrites a favor de qualsevol persona, i que previsiblement afecten terrenys rústics, a l'empara de l'article 205 i concordants de la Llei hipotecària.

Conforme a la jurisprudència interpretativa de l'article 34 de la Llei hipotecària, la fe pública registral mai garantirà l'exactitud de les dades del nou fet, relatius a la descripció de la finca, tals com la naturalesa, situació, les fites i superfície (sentències del TS de 28 de març de 1979 i de 24.07.1983). La llei contempla el principi de legitimitat registral i de fe pública registral, totes dues dins de l'ampli concepte de presumpció d'exactitud.

Tot això també hauria de complementar-se amb el que igualment és doctrina del Tribunal Suprem; per exemple, en la sentència del 5 de

despreciándose el excedente clasificado a mayores. Y reiterar que las porciones de las vías pecuarias, innecesarias o sobrantes, no enajenadas legalmente, continúan siendo vía pecuaria, un bien de dominio público; por lo tanto el deslinde de la vía pecuaria siempre comprende la totalidad de la anchura legal y superficie, es decir, sus 75,00 metros son dominio público, anchura que obviamente incluye también a las partes declaradas en su día como innecesarias o como sobrantes, puesto que, nunca se realizó ni materializó esa desafección y translación del dominio público al dominio privado.

A mayor abundamiento, volvemos a traer a colación el informe sobre los documentos relativos a las vías pecuarias del Archivo Municipal de Requena que, tras indagar en los antecedentes históricos concluye que la Cañada Real de San Juan hasta el mismo siglo XVIII tenía una amplitud incluso superior a la clasificada, es decir, originariamente hacia el año 1744 su anchura era de hasta 150,44 metros en vez de los 75,22 clasificados.

En este aspecto, la Generalitat sigue la línea jurisprudencial establecida por el Tribunal Supremo del 8 de junio de 2010 y en la cual se indica que –lo dictaminado por parte de la sala sentenciadora respecto de esta cuestión, debemos añadir lo que hemos expresado en nuestra citada sentencia, de fecha 27 de enero de 2010 (recurso de casación número 6406/2005, y fundamento jurídico segundo) en el sentido de que no cabe declarar «la titularidad dominical sobre un suelo que fue clasificado como vía pecuaria en una resolución firme, a la que se ajusta el deslinde impugnado, que se ha atendido a definir los límites de esta vía pecuaria pues tal declaración solo puede ser efectuada por la jurisdicción del orden civil como consecuencia de la acción civil que, en su caso, puedan ejercitar los que se consideren privados de su derecho de propiedad», lo que abunda en la desestimación de este último motivo de casación–. Esto mismo se reitera en una posterior sentencia del TS del 25 de febrero de 2011 (casación 568/2007).

13. Respecto a la alegación que presenta la Diputación de Valencia en la que manifiesta que la finca registral núm. 26.490 del Registro de la Propiedad de Requena consta en alta del Inventario de Bienes de la Diputación de Valencia desde 1966 con la naturaleza de bien de dominio público –adscriu al servicio público– y por lo tanto también inembargable, inalienable e imprescriptible.

De la inscripción en el Registro de la Propiedad, cabe decir que la inscripción registral de una finca en el Registro de la Propiedad da fe de la titularidad jurídic real sobre la misma y su función no es otra que la de dar seguridad al tráfico jurídic inmobiliario, no pudiendo existir una representación gràfica del dominio diferente al del objeto de dominio en sí. Es decir, el objeto del registro de la propiedad no es otro que el de los derechos reales constituïdos sobre ella, teniendo por objeto la inscripció o anotación de actas y contratos relatius al domini y demás derechos reals sobre bienes inmuebles (vg. art. 1 Ley hipotecaria).

Respecto a esto último, la descripción que de las fincas registrales se hace en el folio registral procede de la declaración del titular registral, en consecuencia, la determinación gràfica del dominio depende, y en última instancia, de la voluntad del dueño de la finca. De hecho, esta grafia es una operació jurídica de qualificació per part del registrador i no una operació tècnica topogràfica.

La determinación gràfica del dominio registral no ofrece, en ningún caso, el detalle sobre la localización geogràfica exacta en la que se encuentra la finca en cuestión, sino que pretende identificar la finca registral sobre la porción del terreno delimitada por un dominio; y tampoco se plantea una descripció exhaustiva de la misma. No obstante, los registradores de la propiedad, en cuyo término municipal haya terrenos de propiedad pública, están obligados a notificar directamente a la administración todas las immatriculacions que se sol·liciten de fincas que estén inscritas a favor de cualquier persona, y que previsiblemente afecten a terrenos rústicos, al amparo del artículo 205 y concordantes de la Ley hipotecaria.

Conforme a la jurisprudència interpretativa del artículo 34 de la Ley hipotecaria, la fe pública registral nunca garantizará la exactitud de los datos del nuevo hecho, relativos a la descripción de la finca, tales como la naturaleza, situación, linderos y superficie (sentencias del TS de 28 de marzo de 1979 y de 24.07.1983). La ley contempla el principio de legitimitat registral i de fe pública registral, ambas dentro del ampli concepte de presumpció de exactitud.

Todo esto también debería complementarse con lo que igualmente es doctrina del Tribunal Suprem; por ejemplo, en la sentencia del 5 de

febrer de 1999 – «el principi de legitimació que presumeix l'existència dels drets inscrits, tal com consten en el seient i la seua possessió, no és aplicable quan intenta oposar-se a un titularitat de domini públic, perquè això és inatacable encara que no figure en el Registre de la Propietat, atès que no naix del tràfic jurídic base del Registre, sinó de la llei i és protegible front o els seients registrals i fins i tot enfront de la possessió continuada»-. Invoca l'article 3.1 de la llei 9/2003, de 20 de març, de Castella-la Manxa, sobre naturalesa demanial de les vies pecuàries que discorren pel territori de la Comunitat en relació amb l'article 132.1 de la Constitució Espanyola.

14. En relació a l'al·legació en la qual la Fundació Hospital de Pobres de Requena sol·licita verificar la documentació que l'administració ha emprat per a demostrar l'autenticitat de la fita, així com la documentació en la qual basa la georeferenciació amb fotogrames de la caseta per a demostrar amb els fotogrames que aquesta caseta estava a la distància del corriol o, com indica l'al·legant, es trobava al costat d'aquesta. Aquesta al·legació es fonamenta en la mateixa exposició de fets de l'escrit de l'entitat i annex a l'informe tècnic que acompanya, en el qual es conclou que el traçat de la Cañada Real en cap cas pot afectar les bogues de la parcel·la 275, de titularitat de l'al·legant, que ha respectat la distància a l'eix de la canyada de 35 metres, sent els propietaris de les parcel·les 234, 233, 238, 277, 239, 20,232, 231, 230, 228, 246, 226, 224, 223 i 220 del polígon 33, tal com especifica en el punt 3.2 de l'informe tècnic de data setembre de 2016.

Verificada la documentació escrita i gràfica del traçat de la Cañada Real, reiterar la conclusió a la qual es va arribar en l'expedient DES/01/2016:

– En primer lloc, la fita a la qual es fa referència i que delimitaria la boga amb la Cañada Real per la seua part nord, segons manifesta l'entitat, dir que aquesta fita tal com es recull en el seu escrit delimita propietats i bogues no considerant aquesta Administració, segons els antecedents històrics, que siga una autèntica fita de la via pecuària provinent d'anteriors partions i/o delimitacions documentades.

– En segon lloc, i respecte de l'existència d'una antiga caseta, de més de 80 anys, que consideren com a límit de la via pecuària i per tant el traçat no hauria d'afectar la seua parcel·la, no sent el mateix que tenia la via pecuària d'acord amb el fotograma de l'any 1956; dir que, s'ha realitzat un exhaustiu estudi de la documentació històrica, s'han georeferenciat els fotogrames de la sèrie històrica (1956 i 1977), sobre la cartografia cadastral actual i el traçat proposat en el present expedient de partió per l'Administració. Treballs que han permès per concloure que l'ample de la via pecuària sense rompre en la via pecuària en 1956 es troba dins del domini públic proposat per l'Administració, quedant la caseta allunyada de la via pecuària; a més, en cap moment el perit-clasificador de l'Estat, durant la instrucció del projecte de classificació de les vies pecuàries de Requena, va fer cap esment a l'existència d'aquesta caseta com a límit de la via pecuària.

Per les raons exposades, es considera que la nova documentació aportada per part de l'al·legant no acredita que la caseta i la fita siguen punts de referència que definisquen el traçat de la via pecuària, i per això no es desvirtua el treball de recerca realitzat pels tècnics encarregats de realitzar la partió, per la qual cosa no cal replantejar novament el traçat de la Cañada Real, tal com s'observa en la imatge que s'adjunta.

La documentació analitzada es troba disponible en el Fons Documental Històric i Administratiu de la Comunitat Valenciana, així com en l'Informe de Viabilitat del present expedient de partió, i es pot consultar en la Direcció Territorial de València, tot després de demanar cita amb l'instructor de l'expedient.

I en relació als fotogrames georeferenciats del vol americà de l'any 1956, aquests es troben disponibles en el visor cartogràfic de la Generalitat <http://visor.gva.es/visor/>.

febrero de 1999 – «el principio de legitimación que presume la existencia de los derechos inscritos, tal y como constan en el asiento y su posesión, no es aplicable cuando intenta oponerse a una titularidad de dominio público, pues esto es inatacable aunque no figure en el Registro de la Propiedad, dado que no nace del tráfico jurídico base del Registro, sino de la ley y es protegible frente o los asientos registrales e incluso frente a la posesión continuada»-. Invoca el artículo 3.1 de la Ley 9/2003, de 20 de marzo, de Castilla-La Mancha, sobre naturaleza demanial de las vías pecuarias que discurren por el territorio de la Comunidad en relación con el art. 132.1 de la Constitución Española.

14. En relación a la alegación en la que la Fundación Hospital de Pobres de Requena solicita verificar la documentación que la administración ha empleado para demostrar la autenticidad del mojón, así como la documentación en la que basa la georeferenciación con fotogramas de la caseta para demostrar con los fotogramas que dicha caseta estaba a la distancia de la vereda o, como indica el alegante, se encontraba junto a la misma. Dicha alegación se fundamenta en la propia exposición de hechos del escrito de la entidad y anexo al informe técnico que acompaña, en el que se concluye que el trazado de la «Cañada Real» en ningún caso puede afectar a los lindes de la parcela 275, de titularidad del alegante, que ha respetado la distancia al eje de la «cañada» de 35 metros, siendo los propietarios de las parcelas 234, 233, 238, 277, 239, 20,232, 231, 230, 228, 246, 226, 224, 223 y 220 del polígono 33, tal y como especifica en el punto 3.2 del informe técnico de fecha septiembre de 2016.

Verificada la documentación escrita y gráfica del trazado de la Cañada Real, reiterar la conclusión a la que se llegó en el expediente DES/01/2016:

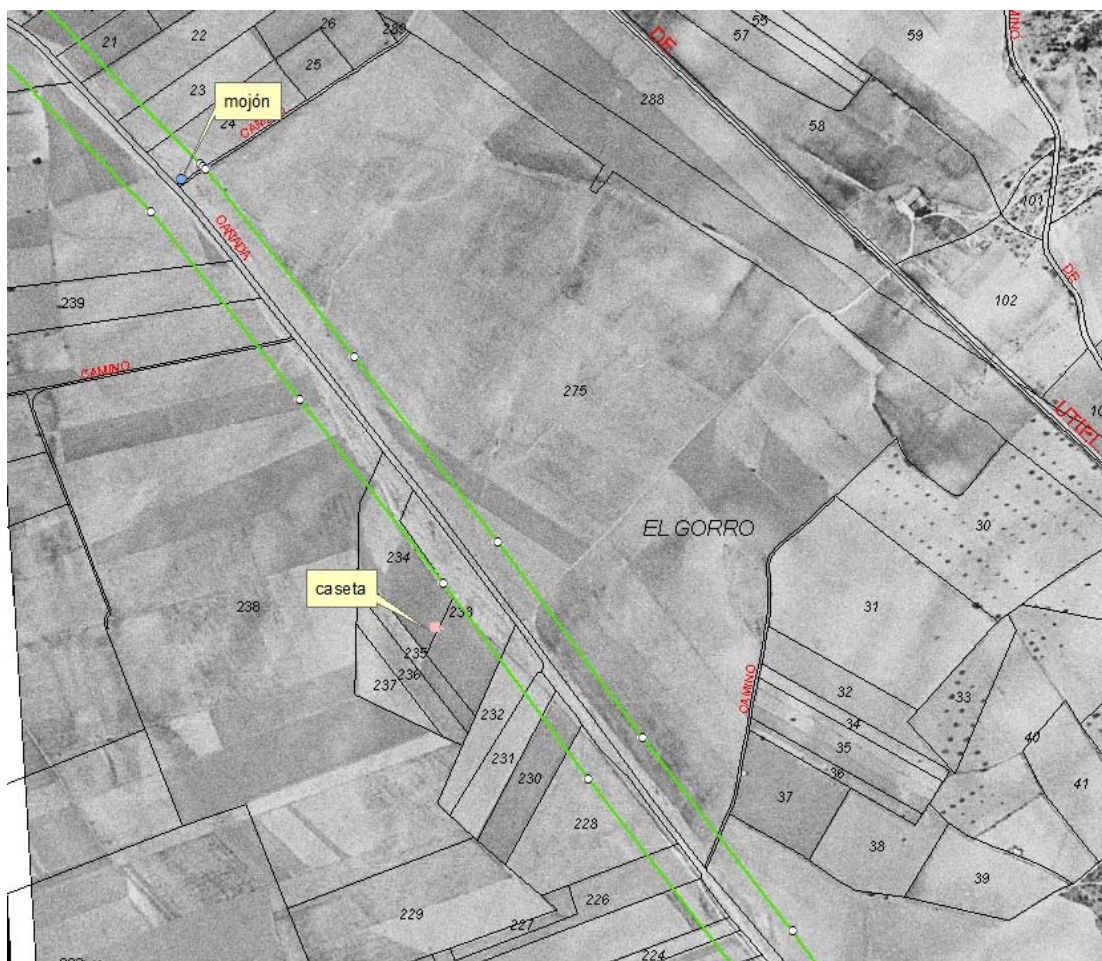
– En primer lugar, el hito o mojón al que se hace referencia y que delimitaría el linde con la Cañada Real por su parte norte, según manifiesta la entidad, decir que, ese hito tal y como se recoge en su escrito delimita propiedades y lindes no considerando esta Administración, según los antecedentes históricos, que sea un auténtico mojón de la vía pecuaria proveniente de anteriores deslindes y/o delimitaciones documentadas.

– En segundo lugar, y respecto de la existencia de una antigua caseta, de más de 80 años, que consideran como límite de la vía pecuaria y por tanto el trazado no debería afectar a su parcela, no siendo el mismo que tenía la vía pecuaria de acuerdo con el fotograma del año 1956; decir que, se ha realizado un exhaustivo estudio de la documentación histórica, se han georeferenciado los fotogramas de la serie histórica (1956 y 1977), sobre la cartografía catastral actual y el trazado propuesto en el presente expediente de deslinde por la Administración. Trabajos que han permitido por concluir que el ancho de la vía pecuaria sin roturar en la vía pecuaria en 1956 se encuentra dentro del dominio público propuesto por la Administración, quedando la caseta alejada de la vía pecuaria; además, en ningún momento el perito-clasificador del estado, durante la instrucción del Proyecto de clasificación de las vías pecuarias de Requena, hizo mención alguna a la existencia de esa caseta como límite de la vía pecuaria.

Por las razones expuestas, se considera que la nueva documentación aportada por parte del alegante no acredita que la caseta y el mojón sean puntos de referencia que definan el trazado de la vía pecuaria, y por ello no se desvirtúa el trabajo de investigación realizado por los técnicos encargados de realizar el deslinde, por lo que no cabe replantear nuevamente el trazado de la Cañada Real, tal y como se observa en la imagen que acompaña.

La documentación analizada se encuentra disponible en el Fondo Documental Històric i Administratiu de la Comunitat Valenciana, así como en el informe de viabilidad del presente expediente de deslinde, pudiendo consultarse el mismo en la Dirección Territorial de Valencia, previa cita con el instructor del expediente.

Y en relación a los fotogramas geo-referenciados del vuelo americano del año 1956, estos se encuentran disponibles en el visor cartográfico de la Generalitat (<http://visor.gva.es/visor/>).

Fotograma pertanyent al vol realitzat l'any 1956

15. Respecte a la manifestació on s'indica que hi ha zones on l'amplària de la Cañada estaria entre els 30-40 metres que es correspondrien amb els 35 metres proposats com a necessaris en la classificació. És l'al·legant, Rogelio Navarro Carrasco.

Cal dir que ens remetem al que hem respost en el punt 2.

16. Respecte a la manifestació on s'indica que l'eix de la via pecuària està desplaçat i que no es desconeix documentació que acredite fefaentment el recorregut conforme a l'amplària legal. I és l'al·legant, Rogelio Navarro Carrasco.

Cal dir que ens remetem al que hem respost en el punt 3.

17. Respecte de la manifestació en la qual s'afirma que el traçat de la Cañada Real de San Juan a l'altura de les parcel·les de la seua propietat, és un traçat arbitrari. I és qui la realitza Alfredo Hernández García.

Cal dir que ens remetem al que hem respost en el punt 3.

18. En relació a la manifestació en la qual es diu que algunes vinyes hi són de fa més de 40 anys i algunes més de 100. Per què no es va prendre com a referència formes, monticles, etcètera, etc.? I és l'al·legant, Alfredo Hernández García.

Quant a l'existència de vinyes de més de 40 anys, i fins i tot algunes de fins a 100 anys, cal ressenyar que el caràcter imprescriptible, inalienable i inembargable, amb la legislació vigent dota del domini públic de les vies pecuàries suposa que l'existència d'elements de gran antiguitat a l'interior de la via pecuària no redueix la seua entitat, característiques ni amplària ni tampoc pressuposa la seua titularitat privada, sinó que suposa l'existència del cultiu intrús dins dels límits de la via pecuària. Intrusió perdurable al llarg d'aquests anys en què l'agricultor ha aprofitat privativament els terrenys del domini públic.

19. Respecte de l'al·legació presentada per Ernesto i Carlos Cárcel Pérez, on plantegen el perquè d'una partió parcial i fins a l'estació de servei situada a Rebolllar.

Fotograma perteneciente al vuelo realizado en el año 1956

15. Respecto a la manifestación donde se indica que hay zonas donde la anchura de la Cañada estaría entre los 30-40 metros que se corresponderían con los 35 metros propuestos como «necesarios» en la clasificación. Siendo el alegante, Rogelio Navarro Carrasco.

Decir que nos remitimos a lo contestado en el punto 2.

16. Respecto a la manifestación donde se indica que el eje de la vía pecuaria esta desplazado y que no se desconoce documentación que acredite fehacientemente el recorrido conforme a la anchura legal. Siendo el alegante, Rogelio Navarro Carrasco.

Decir que nos remitimos a lo contestado en el punto 3.

17. Respecto de la manifestación en la que se afirma que el trazado de la Cañada Real de San Juan a la altura de las parcelas de su propiedad, es un trazado arbitrario. Siendo quien la realiza, Alfredo Hernández García.

Decir que nos remitimos a lo contestado en el punto 3.

18. En relación a la manifestación en la que se dice que algunas vides llevan más de 40 años y algunas más de 100. ¿Por qué no se tomó como referencia hormas, montículos, etcétera, etc.? Siendo el alegante, Alfredo Hernández García.

En cuanto a la existencia de vides de más de 40 años, e incluso algunas de hasta 100 años, reseñar que el carácter imprescriptible, inalienable e inembargable, con la legislación vigente dota del dominio público de las vías pecuarias supone que la existencia de elementos de gran antigüedad en el interior de la vía pecuaria no reduce su entidad, características ni anchura ni tampoco presupone su titularidad privada, sino que supone la existencia del cultivo intruso dentro de los límites de la vía pecuaria. Intrusión perdurable a lo largo de estos años en los que el agricultor ha aprovechado privativamente los terrenos del dominio público.

19. Con respecto a la alegación realizada por Ernesto y Carlos Cárcel Pérez, donde plantean el porqué de un deslinde parcial y hasta la estación de servicio ubicada en Rebolllar.

Comentem que la resposta a l'al·legació ve donada en l'informe de viabilitat de data 3 de setembre de 2015, recaigut en l'expedient de partió de la Cañada Real de San Juan en el terme municipal de Requena caducat, però vigent i, per tant, d'aplicació en el present expediente 01.2018 de partió de la mencionada via pecuària de Requena, de conformitat amb el que s'estableix per l'article 95.3 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

Aquest informe determina, al punt 1.1., el següent «en el tram de la Cañada Real número 9 de la Mesta, Vereda al Reino de Valencia, que es pretén partionar, discorre per tres municipis, en la qual es classifica de la següent manera:

– Cañada Real de la Mancha o de San Juan, en terme municipal de Venta del Moro, la classificació de la qual va ser aprovada segons l'Ordre Ministerial de 05.12.1956 i publicada en el *Boletín Oficial del Estado* número 11 del 11.01.1957.

– Cañada Real Manchega o de Cuenca, en el terme municipal de Caudete de las Fuentes, la classificació de la qual va ser aprovada per l'Ordre Ministerial de 20.10.1976 i publicada en el *Boletín Oficial del Estado* número 276 del 17.11.1976.

– Cañada Real de San Juan, en el terme municipal de Requena, la classificació de la qual va ser aprovada segons l'Ordre Ministerial 20.10.1971 i publicada en el *Boletín Oficial del Estado* número 275 del 17.11.1971»

En el punt 1.3. del mencionat Informe de viabilitat s'assenyala, i molt oportunament, que «si bé a primera vista sembla que s'estan analitzant diferents vies pecuàries, les tres vies pecuàries corresponen a la mateixa Cañada Real; la qual presenta un nom diferent segons el municipi que travessa (la Cañada Real de la Mancha o de San Juan, Manchega o de Cuenca, o de San Juan) i correspon a la Cañada Real que prové de Castilla-la Manxa, entra a la Comunitat Valenciana per Venta del Moro, i creua la Comunitat en direcció est cap a la plana central valenciana. Així el present informe se centra en la Cañada Real (número 9 de la Mesta), pendent de partionar que discorre en els municipis de Venta del Moro, Caudete de las Fuentes i Requena [...]»

En el punt 1.3.3., denominat tramitació de l'expedient administratiu, s'especifiquen tots els trams proposats per a cadascun, dividit segons els municipis mencionats atés que cada uns d'ells està referit a una ordre ministerial concreta, i en honor d'una major agilitat procedimental el municipi de Requena, al seu torn ha sigut subdividit en dos trams, ço és:

4. Requena – Denominació: partió parcial de la Cañada Real de San Juan en el terme de Requena, en el seu tram comprés des de l'estació de servei situada en Prados de la Ajedrea, fins a l'estació de servei situada al Rebollar fins als prats de la Fuente de la Ajedrea (al nord del llogaret de San Juan).

5. Requena – Denominació: partió parcial de la Cañada Real de San Juan en el terme de Requena, en el seu tram comprés des de l'estació de servei situada en Prados de la Ajedrea, fins a l'estació de servei situada en el Rebollar, fins al terme municipal de Siete Aguas, al Collado las Avenas, inclòs el Descansadero de la Venta del Rebollar.

Aquest informe de viabilitat, subscrit per l'instructor de l'expedient del Servei Territorial de València, va ser ratificat posteriorment pel Servei de Gestió i Ordenació Forestal (SGiOF) en posteriors informes: de l'1 de febrer de 2016, per part de la tècnica del SGiOF, i del 2 de febrer de 2016 del Cap de SGiOF. Davant la impossibilitat material per a dur a terme, i al mateix temps, totes les parts incloses en aquest informe de viabilitat, es proposa «que s'inicie l'expedient de partió parcial de la Cañada Real de San Juan en el terme de Requena, en el seu tram comprés des de l'estació de servei situada en Prados de la Ajedrea fins a l'estació de servei situada en el Rebollar, perquè l'elevat nombre d'explotacions vitivinícoles, confrontants amb la via pecuària en aquest tram, que presumiblement poden estar ocupant una part del domini públic. A més, pel seu traçat i recorregut, existeix la possibilitat d'articular itineraris turístic-recreatius a mitjà termini, per a ús i gaudi ciutadà»

Aquesta és la justificació de per què es realitza una partió parcial de la Cañada Real de San Juan en el terme municipal de Requena, en el tram comprés entre l'estació de servei situada en Prados de Ajedrea i l'estació de servei situada al Rebollar, tal com es recull en la Resolució del director general de Medi Natural i Avaluació Ambiental de data 2 de febrer de 2016, per la qual s'autoritza l'inici de l'expedient de partió

Comentar que la respuesta a la alegación viene dada en el informe de viabilidad de fecha 3 de septiembre de 2015, recaído en el expediente de deslinde de la Cañada Real de San Juan en el término municipal de Requena caducado, pero vigente y, por tanto, de aplicación en el presente expediente 01.2018 de deslinde de la citada via pecuaria de Requena, de conformidad con lo establecido por el artículo 95.3 de la Ley 39/2015, de 1 de octubre, del procedimiento administrativo común de las administraciones públicas.

Dicho informe determina, en su punto 1.1., lo siguiente «en el tramo de la Cañada Real núm. 9 de la Mesta, Vereda al Reino de Valencia que se pretende deslindar, discurre por tres municipios, en la que se clasifica de la siguiente manera:

– Cañada Real de la Mancha o de San Juan, en término municipal de Venta del Moro, cuya clasificación fue aprobada según la Orden Ministerial de 05.12.1956 y publicada en el *Boletín Oficial del Estado* núm. 11 del 11.01.1957.

– Cañada Real Manchega, o de Cuenca, en el término municipal de Caudete de Las Fuentes, cuya clasificación fue aprobada por la Orden Ministerial de 20.10.1976 y publicada en el *Boletín Oficial del Estado* núm. 276 del 17.11.1976.

– Cañada Real de San Juan, en término municipal de Requena, cuya clasificación fue aprobada según la Orden Ministerial 20.10.1971 y publicada en el *Boletín Oficial del Estado* núm. 275 del 17.11.1971»

En el punto 1.3. del citado informe de viabilidad se señala, y muy oportunamente, que «si bien a primera vista parece que se están analizando diferentes vías pecuarias, las tres vías pecuarias corresponden a una misma Cañada Real; la cual presenta un nombre diferente según el municipio que atraviesa (Cañada Real de la Mancha o de San Juan, Manchega o de Cuenca, o de San Juan) y corresponde a la Cañada Real que proviene de Castilla la Mancha, entra a la Comunitat Valenciana por Venta del Moro, y cruza la Comunitat direcció Este hacia la llanura central valenciana. Así el presente informe se centra en la Cañada Real (núm. 9 de la Mesta), pendiente de deslindar que discurre en los municipios de Venta del Moro, Caudete de las Fuentes y Requena [...]»

En el punto 1.3.3., denominado tramitación del expediente administrativo, se especifican todos los tramos propuestos para cada uno, dividido según los municipios citados dado que cada uno de ellos está referido a una Orden Ministerial concreta, y en aras de una mayor agilidad procedimental el municipio de Requena, a su vez ha sido subdividido en dos tramos, a saber:

«4. Requena – Denominación: deslinde parcial de la Cañada Real de San Juan en el término de Requena, en su tramo comprendido desde la estación de servicio situada en los prados de la Ajedrea, hasta la estación de servicio ubicada en el Rebollar hasta los prados de la fuente de la Ajedrea (al norte de la aldea de San Juan)

«5. Requena – Denominación: deslinde parcial de la Cañada Real de San Juan en el término de Requena, en su tramo comprendido desde la estación de servicio situada en los prados de la Ajedrea, hasta la estación de servicio ubicada en el Rebollar, hasta el término municipal de Siete Aguas, en el Collado las Avenas, incluido el descansadero de la Venta del Rebollar.

Dicho informe de viabilidad, suscrito por el instructor del expediente del Servicio Territorial de Valencia, fue ratificado posteriormente por el Servicio de Gestión y Ordenación Forestal (SGyOF) en posteriores informes: del 1 de febrero de 2016, por parte de la técnica del SGyOF, y del 2 de febrero de 2016 del Jefe de SGyOF. Ante la imposibilidad material para llevar a cabo, y al mismo tiempo, todos los deslindes incluidos en dicho informe de viabilidad, se propone «que se inicie el expediente de deslinde parcial de la Cañada Real de San Juan en el término de Requena, en su tramo comprendido desde la estación de servicio ubicada en los prados de la Jedrea hasta la estación de servicio ubicada en el Rebollar, porque el elevado número de explotaciones vitivinícolas, lindantes con la vía pecuaria en ese tramo, que presumiblemente pueden estar ocupando una parte del dominio público. Además, por su trazado y recorrido, existe la posibilidad de articular itinerarios turístico-recreativos a medio plazo, para uso y disfrute ciudadano»

Ésta es la justificación de por qué se realiza un deslinde parcial de la Cañada Real de San Juan en el término municipal de Requena, en el tramo comprendido entre la estación de servicio ubicada en los prados de Jedrea y la estación de servicio ubicada en el Rebollar, tal y como se recoge en la Resolución del director general de Medio Natural y Evaluación Ambiental de fecha 2 de febrero de 2016, por la que se autoriza

parcial mencionada, de conformitat amb el que s'estableix en l'acte de classificació i amb subjecció a la legislació vigent.

20. En relació a la manifestació que perquè li van ser arrebatades les parcel·les 414 i 415 sense haver-li comunicat res. I és qui ho manifesta, Carmen Serrano Gallega.

Cal dir que aquest acte administratiu de partió parcial té com a finalitat la delimitació del tram en qüestió de la Cañada Real de San Juan i no és procedent explicar o motivar altres actes administratius.

21. Respecte a la sol·licitud d'accés a la documentació de l'expedient en format digital, realitzades per Iberdrola i ADIF.

A totes dues entitats se'ls va remetre còpia de la proposició de partió en format electrònic, així com la cartografia digital del tram a partionar en format SHP i DWG, per a poder analitzar els serveis afectats per la partió. Informació en suport digital que va ser enviada a ADIF per correu certificat el 8 de juny de 2108, sent entregada en ADIF en data 12 de juny de 2018, mentre que amb Iberdrola el correu certificat del 22 de juny de 2108, va ser entregat en data 26 de juny de 2018.

22. En relació amb el que ha manifestat ADIF respecte que els sòls per on transcorren les línies ferroviàries d'Alta-Velocitat Madrid-València i de la Xarxa Convencional Utiel-València, són de domini públic d'ADIF i que afectades per la partió de la via pecuària mencionada, no poden canviar de titularitat, i a més sol·liciten que, encara que formen part del traçat de la Cañada Real el projecte de partió ha d'assenyalar gràficament el sòl demanial d'ADIF afectat pel domini públic ferroviari i es reconega així la seua inalienabilitat, inembargabilitat i imprescriptibilitat.

Hem de significar que la doble demanialitat d'un terreny no implica canvi de titularitat sobre cadascun dels dominis; si bé, els sòls d'ADIF que formen part de la Cañada Real són i seran domini públic pecuari, amb caràcter preferent al domini públic ferroviari, atés que òbviament aquest últim es constitueix d'una manera sobrevinguda, ja que les vies pecuàries són considerades domini públic a Espanya des del Reial decret del 13 d'agost de 1892, i en conseqüència de data molt anterior a la construcció de les línies afectades. Per això el traçat d'aquesta Cañada Real manté, com a tal domini públic pecuari originari, i per això, el reconeixement de les notes d'inalienabilitat, inembargabilitat i imprescriptibilitat.

Per si no fos prou, reiterem els antecedents històrics que incorpora l'expedient, i en concret el demolidor informe de l'Arxiu Municipal de Requena, a requeriment de l'Ajuntament, i que en el seu apartat de conclusions, estableix l'existència documental de la Cañada Real de San Juan com a Vereda de hoja i el doble d'amplària que la classificada, des dels mateixos orígens fundacionals de la vila de Requena (1257)

Per tant ens reiterem en la prevalença històrica del domini públic pecuari per al cas que ens ocupa, i en la constatació que, durant la fase de construcció de les infraestructures d'alta velocitat, i en vigor la Llei 3/1995, de 23 de març, de vies pecuàries s'hagué de complir el que es disposa en el seu article 13:

«13.1 quan es projecte una obra pública sobre el terreny pel qual discórrega una via pecuària, l'administració actuant haurà d'assegurar que el traçat alternatiu garantisca el manteniment de les seues característiques i continuïtat del trànsit ramader i itinerari, així com els altres usos compatibles i complementaris d'aquell.

13.2 en els encreuaments de les vies pecuàries amb línies fèrries o carreteres hauran d'habilitar-se suficients passos al mateix o diferent nivell que garantisquen el trànsit en condicions de rapidesa i comoditat per al bestiar»

En aquest cas, i com a intrusos en el domini públic pecuari que es partiona hi hauria la possibilitat de sol·licitar una mutació demanial externa, motivada per la superposició de dominis públics; aquesta mutació consistiria que els terrenys de la via pecuària canviarien d'afecció a altres usos també públics, amb la seua pròpia regulació jurídica, tot això de conformitat amb el que es disposa en la Llei 14/2003 de patrimoni de la Generalitat Valenciana.

Així mateix, i de conformitat amb la proposició de la partió que es tramita, la construcció de la base de muntatge, interromp totalment la via pecuària, la qual cosa constitueix una situació d'il·legalitat flagrant tipificada en la Llei estatal 3/1995 de vies pecuàries com a infracció molt greu, per la qual cosa haurà de ser substanciada.

el inicio del expediente de deslinde parcial citado, de conformidad con lo establecido en el acto de clasificación y con sujeción a la legislación vigente.

20. En relación a la manifestación de que porqué le fueron arrebatadas las parcelas 414 y 415 sin haberle comunicado nada. Siendo quien lo manifiesta, Carmen Serrano Gallega.

Decir que, este acto administrativo de deslinde parcial tiene como finalidad la delimitación del tramo en cuestión de la cañada Real de San Juan y no ha lugar el explicar o motivar otros actos administrativos.

21. Respecto a la solicitud de acceso a la documentación del expediente en formato digital, realizadas por Iberdrola y ADIF.

A ambas entidades se les remitió copia de la proposición de deslinde en formato electrónico, así como la cartografía digital del tramo a deslindar en formato SHP y DWG, para poder analizar los servicios afectados por el deslinde. Información en soporte digital que fue enviada a ADIF por correo certificado el 8 de junio de 2108, siendo entregada en ADIF en fecha 12 de junio de 2018, mientras que con Iberdrola el correo certificado del 22 de junio de 2108, fue entregado en fecha 26 de junio de 2018.

22. Con relación a lo manifestado por ADIF respecto de que los suelos por donde transcurren las líneas ferroviarias de Alta-Velocidad Madrid-Valencia y de la Red Convencional Utiel-Valencia, son de dominio público de ADIF y que afectadas por el deslinde de la vía pecuaria citada, no pueden cambiar de titularidad, y además solicitan que, aunque formen parte del trazado de la Cañada Real el proyecto de deslinde debe señalar gráficamente el suelo demanial de ADIF afectado por el dominio público ferroviario y se reconozca así su inalienabilidad, inembargabilidad e imprescriptibilidad.

Debemos significar que la doble demanialidad de un terreno no implica cambio de titularidad sobre cada uno de los demanios; si bien, los suelos de ADIF que formen parte de la Cañada Real son y serán dominio público pecuario, con carácter preferente al dominio público ferroviario, dado que obviamente este último se constituye de una manera sobrevenida, puesto que las vías pecuarias son consideradas dominio público en España desde el Real Decreto del 13 de agosto de 1892, y en consecuencia de fecha muy anterior a la construcción de las líneas afectadas. Por ello el trazado de esta Cañada Real mantiene, como tal dominio público pecuario originario, y por ello, el reconocimiento de las notas de inalienabilidad, inembargabilidad e imprescriptibilidad.

A mayor abundamiento, reiteramos los antecedentes históricos que incorpora el expediente, y en concreto el demolidor informe del Archivo Municipal de Requena, a requerimiento del Ayuntamiento, y que en su apartado de conclusiones, establece la existencia documental de la Cañada Real de San Juan como «vereda de hoja» y el doble de anchura que la clasificada, desde los mismos orígenes fundacionales de la villa de Requena (1257)

Por lo tanto nos reiteramos en la prevalencia histórica del dominio público pecuario para el caso que nos ocupa, y en la constatación de que, durante la fase de construcción de las infraestructuras de alta velocidad, y en vigor la Ley 3/1995, de 23 de marzo, de vías pecuarias se debió cumplir con lo dispuesto en su artículo 13:

«13.1 cuando se proyecte una obra pública sobre el terreno por el que discurra una vía pecuaria, la administración actuante deberá asegurar que el trazado alternativo garantice el mantenimiento de sus características y continuidad del tránsito ganadero e itinerario, así como los demás usos compatibles y complementarios de aquel.

13.2 en los cruces de las vías pecuarias con líneas férreas o carreteras deberán habilitarse suficientes pasos al mismo o distinto nivel que garanticen el tránsito en condiciones de rapidez y comodidad para los ganados»

En este caso, y como intrusos en el dominio público pecuario que se deslinda cabría la posibilidad de solicitar una mutación demanial externa, motivada por la superposición de dominios públicos; dicha mutación, consistiría en que los terrenos de la vía pecuaria cambiarían de afección a otros usos también públicos, con su propia regulación jurídica, todo ello de conformidad con lo dispuesto en la Ley 14/2003 de patrimonio de la Generalitat Valenciana.

Asimismo, y de conformidad con la proposición del deslinde que se tramita, la construcció de la base de muntatge, interromp totalment la via pecuària, lo cual constituye una situación de ilegalidad flagrante tipificada en la Ley estatal 3/1995 de vías pecuarias como infracción muy grave, por lo que deberá ser sustanciada.

D'altra banda, els passos a diferent nivell que s'han establert per a donar la lògica continuïtat al trànsit ramader i altres usos compatibles i complementaris amb aquell, hauran de disposar d'un regular manteniment per a garantir l'òptim desenvolupament de les activitats permeses per la norma estatal i autonòmica.

23. Per part seua, on ADIF sol·licita la inclusió en el projecte de partió, i si s'escau, en la posterior execució, la garantia que ADIF tindrà ple accés en tot moment a les seues instal·lacions i/o serveis (servitud de pas), independentment de qui siga en el futur titular d'aquests sòls.

Assenyalar també que la superposició de la via pecuària amb altres dominis públics com el ferroviari pot ser objecte de mutació demanial; mentrestant, els òrgans administratius competents podran realitzar les seues activitats de servei en el traçat de la Cañada Real mitjançant la corresponent declaració responsable en el cas que siga necessari la circulació dels vehicles a motor no agrícoles, i de conformitat amb el que estableix l'article 30.2 de la Llei 3/2014, de l'11 de juliol, de la Generalitat, de vies pecuàries de la Comunitat Valenciana.

24. Respecte a l'al·legació formulada per la Direcció General de Carreteres del Ministeri de Foment, en la qual manifesta que la proposta de partió parcial afecta a la parcel·la 9001 del polígon 33, que és un bé de domini públic la titularitat del qual correspon al Ministeri de Foment, per això, davant la necessitat de compatibilitzar-se l'ús d'aquesta parcel·la i indicant que la resolució de la partió tramitada haurà de recollir expressament, que és una zona de protecció viària (domini públic, servitud, afecció i limitació de l'edificabilitat) per la qual cosa la realització de qualsevol activitat que pugua afectar el règim d'aquestes zones de protecció de la carretera estatal requerirà l'autorització del Ministeri de Foment.

Assenyalar sobre aquest tema, tal com s'ha fet amb l'altre organisme públic, que ens trobem davant una situació de doble demanialitat d'un terreny, pecuari i viari, si bé el primer d'ells haurà de tindre caràcter preferent al viari per ser aquest últim domini públic sobrevingut, ja que les vies pecuàries són considerades domini públic a Espanya des del Reial Decret de 13 d'agost de 1892, i en conseqüència de data anterior a la construcció de l'autovia i la constitució de domini públic viari, i a més té reconegudes les notes d'inalienabilitat, inembargabilitat i imprescriptibilitat.

Per si no fos prou, reiterem els antecedents històrics que incorpora l'expedient, i en concret el demolidor informe de l'Arxiu Municipal de Requena, a requeriment de l'Ajuntament, i que en el seu apartat de conclusions, estableix l'existència documental de la Cañada Real de San Juan, com a Vereda de hoja i el doble d'amplària que la classificada, des dels mateixos orígens fundacionals de la vila de Requena (1257).

I reiterada ací també la prevalença històrica del domini públic pecuari, per al cas que ens ocupa, i la constatació que durant la fase de construcció de l'autovia, ja en vigor la Llei 3/1995, de 23 de març, de vies pecuàries es va obviar pel que sembla el que preceptua el seu article 13 respecte de la construcció dels passos a diferent nivell per a sortejar, en condicions de rapidesa i comoditat, la infraestructura pública.

En aquest cas, també podria sol·licitar-se una mutació demanial externa, motivada per la superposició de dominis públics. Aquesta mutació consisteix en el fet que els terrenys de vies pecuàries canvien d'afecció a altres usos també públics, amb la seua pròpia regulació jurídica, tot això de conformitat amb el que es disposa en la Llei 14/2003, de 10 d'abril, de patrimoni de la Generalitat Valenciana.

Cal ressenyar que la superposició de la via pecuària amb altres dominis públics com els viaris poden ser objecte de mutació demanial; mentrestant, els òrgans administratius competents en matèria de carreteres estatals podran realitzar les seues activitats de servei en el traçat de la Cañada Real mitjançant la corresponent declaració responsable en el cas que siga necessari per a aquesta activitat la circulació de vehicles a motor no agrícoles, de conformitat amb el que s'estableix amb l'article 30.2 de la Llei 3/2014 d'11 de juliol de la Generalitat, de vies pecuàries de la Comunitat Valenciana.

Així mateix, i d'acord amb la proposició de partió que es tramita, la carretera creua i interromp totalment la via pecuària, la qual cosa constitueix una flagrant situació d'il·legalitat, tipificada en la Llei estatal 3/1995 de vies pecuàries, per la qual cosa hauria de ser substanciada.

Por otra parte, los pasos a distinto nivel que se han establecido para dar la lógica continuidad al tránsito ganadero y demás usos compatibles y complementarios con aquel, deberán disponer de un regular mantenimiento para garantizar el óptimo desarrollo de las actividades permitidas por la norma estatal y autonómica.

23. Por su parte, donde ADIF solicita la inclusión en el proyecto de deslinde, y en su caso, en la posterior ejecución, la garantía de que ADIF tendrá pleno acceso en todo momento a sus instalaciones y/o servicios (servidumbre de paso), independientemente de quien sea en el futuro titular de dichos suelos.

Señalar también que la superposición de la vía pecuaria con otros dominios públicos como el ferroviario puede ser objeto de mutación demanial; mientras tanto, los órganos administrativos competentes podrán realizar sus actividades de servicio en el trazado de la Cañada Real mediante la correspondiente declaración responsable en el supuesto de que sea necesario la circulación de los vehículos a motor no agrícolas, y de conformidad con lo establecido por el artículo 30.2 de la Ley 3/2014, del 11 de julio, de la Generalitat, de vías pecuarias de la Comunitat Valenciana.

24. Respecto a la alegación formulada por la Dirección General de Carreteras del Ministerio de Fomento, en la que manifiesta que la propuesta de deslinde parcial afecta a la parcela 9001 del polígono 33, que es un bien de dominio público cuya titularidad corresponde al Ministerio de Fomento, por ello, ante la necesidad de compatibilizarse el uso de dicha parcela e indicando que la resolución del deslinde tramitado deberá recoger expresamente, que es una zona de protección viaria (dominio público, servidumbre, afección y limitación de la edificabilidad) por lo que la realización de cualquier actividad que pueda afectar al régimen de estas zonas de protección de la carretera estatal, requerirá autorización previa del Ministerio de Fomento.

Señalar al respecto, tal y como se ha hecho con el otro organismo público, que nos encontramos ante una situación de doble demanialidad de un terreno, pecuario y viario, si bien el primero de ellos deberá tener carácter preferente al viario por ser este último dominio público sobrevenido, ya que las vías pecuarias son consideradas dominio público en España desde el Real decreto de 13 de agosto de 1892, y en consecuencia de fecha anterior a la construcción de la autovía y la constitución de dominio público viario, y además tiene reconocidas las notas de inalienabilidad, inembargabilidad e imprescriptibilidad.

A mayor abundamiento, reiteramos los antecedentes históricos que incorpora el expediente, y en concreto el demolidor informe del Archivo Municipal de Requena, a requerimiento del Ayuntamiento, y que en su apartado de conclusiones, establece la existencia documental de la Cañada Real de San Juan como «vereda de hoja» y el doble de anchura que la clasificada, desde los mismos orígenes fundacionales de la villa de Requena (1257).

Y reiterada aquí también la prevalencia histórica del dominio público pecuario, para el caso que nos ocupa, y la constatación de que durante la fase de construcción de la autovía, ya en vigor la Ley 3/1995, de 23 de marzo, de vías pecuarias se obvió al parecer lo preceptuado en su artículo 13 respecto de la construcción de los pasos a distinto nivel para sortear, en condiciones de rapidez y comodidad, la infraestructura pública.

En este caso, también podría solicitarse una mutación demanial externa, motivada por la superposición de dominios públicos. Dicha mutación, consiste en que los terrenos de vías pecuarias cambian de afección a otros usos también públicos, con su propia regulación jurídica, todo ello de conformidad con lo dispuesto en la Ley 14/2003, de 10 de abril, de patrimonio de la Generalitat Valenciana.

Reseñar que la superposición de la vía pecuaria con otros dominios públicos como los viarios pueden ser objeto de mutación demanial; mientras tanto, los órganos administrativos competentes en materia de carreteras estatales podrán realizar sus actividades de servicio en el trazado de la Cañada Real mediante la correspondiente declaración responsable en el supuesto de que sea necesario para dicha actividad la circulación de vehículos a motor no agrícolas, de conformidad con lo establecido con el artículo 30.2 de la Ley 3/2014, de 11 de julio, de la Generalitat, de vías pecuarias de la Comunitat Valenciana.

Asimismo, y de acuerdo con la proposición de deslinde que se tramita, la carretera cruza e interrumpe totalment la via pecuaria, lo cual constituye una flagrante situación de ilegalidad, tipificada en la Ley estatal 3/1995 de vías pecuarias, por lo que debería ser sustanciada.

25. Respecte a l'al·legació formulada per la Confederació Hidrogràfica del Xúquer en allò que posa de manifest que en els llits que es troben en la zona a partionar tenen la condició de domini públic hidràulic la titularitat dels quals correspon al Ministeri per a la Transició Ecològica, per això, s'indica que la partió tramitada afecta a zona de servitud (5 metres d'amplària) i de policia (100 metres d'amplària) del domini públic hidràulic, per la qual cosa la zona de servitud haurà de quedar expedita i la realització de qualsevol activitat que pugua afectar el règim de les zones de policia requerirà autorització del Ministeri per a la Transició Ecològica, de conformitat amb la seua normativa sectorial aplicable. Pel que la realització de les partions està subjecta als articles 240 i següents del Reglament del domini públic hidràulic aprovat pel RD 849/1986 i modificat pel RD 606/2003, de 23 de maig.

Hem d'assenyalar també que la superposició de la via pecuària amb altres dominis públics com el ferroviari pot ser objecte de mutació demanial; mentrestant, els òrgans administratius competents podran realitzar les seues activitats de servei en el traçat de la Cañada Real mitjançant la corresponent declaració responsable en el cas que siga necessari la circulació dels vehicles a motor que no tinguen caràcter agrícola, i de conformitat amb el que s'estableix per l'article 30.2 de la Llei 3/2014, de l'11 de juliol, de la Generalitat, de vies pecuàries de la Comunitat Valenciana.

Sobre aquest tema significar que estem davant una situació de doble demanialitat d'un terreny, pecuari i hidràulic, perfectament compatible, que no dona lloc a discrepància en les zones de domini públic hidràulic, per la qual cosa és admissible que qualsevol actuació en cada domini públic s'haja de regir per la seua pròpia normativa d'aplicació, sense perjudici d'altres competències concurrents. En aquest sentit, la tramitació de l'expedient de partió de la via pecuària en l'àmbit territorial de la Comunitat Valenciana s'instrueix de conformitat amb el que es disposa en l'article 8 de la Llei 3/1995, del 23 de març, de vies pecuàries i de l'article 14 de la Llei 3/2014, de l'11 de juliol, de la Generalitat, de vies pecuàries de la Comunitat Valenciana. Mentre que el Reglament al qual es fa esment serà aplicable en les partions promogudes per les seues comissaries d'aigües.

Davant el cas de la superposició d'una via pecuària amb altres dominis públics, es podria sol·licitar una mutació demanial externa, motivada per la superposició de dominis públics. Aquesta mutació, consisteix que terrenys de vies pecuàries canvien d'afecció a altres usos també públics, amb la seua pròpia regulació jurídica, tot això de conformitat amb el preceptuat en la Llei 14/2003, del 10 d'abril, del patrimoni de la Generalitat.

Mentrestant, els òrgans administratius competents en matèria hidràulica podran realitzar totes les seues activitats de servei en el traçat de la Cañada Real mitjançant la corresponent declaració responsable en el cas que siga necessari per a aquesta activitat la circulació de vehicles de motor que no tinguen caràcter agrícola, d'acord amb el que s'estableix en l'article 30.2 de la Llei 3/2014, de l'11 de juliol, de la Generalitat, de vies pecuàries de la Comunitat Valenciana.

A més, hem d'insistir que la Llei 33/2003, del 3 de novembre, del patrimoni de les Administracions públiques, obliga per igual a totes les administracions públiques en la necessitat de partionar els seus dominis.

26. Respecte al que ha manifestat Josefa Càrcel Muntés, sobre dificultat de no facilitar-se a Requena una oficina comarcal on consultar i tramitar, atès que no existeix en l'adreça que s'indica en la carta: av. Lamo de Espinosa, 20.

Cal esmentar que, tal com se li indicava en la notificació del tràmit d'audiència:

«La proposició de partió es troba en l'Oficina Comarcal de Medi Ambient de Requena, situada en el número 20 de l'avinguda de Lamo d'Espinosa, i es pot consultar l'expedient complet en el Servei Territorial de Medi Ambient de la Direcció Territorial de la Conselleria d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural, situat al carrer de Gregorio Gea, 27 (edifici PROP), durant el termini d'un mes a partir de l'endemà de la publicació de l'anunci de la informació pública en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana* (DOGV 8267, 05.04.2018).

A l'efecte de complir el tràmit d'audiència establert en l'article 82.2 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, se li concedeix aquest tràmit, com a persona interessada, perquè, en el termini no superior a 15 dies, des de

25. Con respecto a la alegación formulada por la Confederación Hidrográfica del Júcar y en la que pone de manifiesto que en los cauces que se encuentren en la zona a deslindar tiene la condición de dominio público hidráulico cuya titularidad corresponde al Ministerio para la Transición Ecológica, por ello, se indica que el deslinde tramitado afecta a zona de servidumbre (5 metros de anchura) y policia (100 metros de anchura) del dominio público hidráulico, por lo que la zona de servidumbre deberá quedar expedita y la realización de cualquier actividad que pueda afectar al régimen de las zonas de policia requerirá autorización del Ministerio para la Transición Ecológica, de conformidad con su normativa sectorial aplicable. Por lo que la realización de los deslindes está sujeta a los artículos 240 y siguientes del Reglamento del Dominio Público Hidráulico aprobado por RD 849/1986 y modificado por RD 606/2003, de 23 de mayo.

Señalar también que la superposición de la vía pecuaria con otros dominios públicos como el ferroviario puede ser objeto de mutación demanial; mientras tanto, los órganos administrativos competentes podrán realizar sus actividades de servicio en el trazado de la Cañada Real mediante la correspondiente declaración responsable en el supuesto de que sea necesario la circulación de los vehículos a motor que no tegan carácter agrícola, y de conformidad con lo establecido por el artículo 30.2 de la Ley 3/2014, del 11 de julio, de la Generalitat, de vías pecuarias de la Comunitat Valenciana.

Al respecto significar que estamos ante una situación de doble demanialidad de un terreno, pecuario e hidràulic, perfectament compatible, que no da lugar a discrepancia en las zonas de dominio público hidràulic, por lo que es admisible que cualquier actuación en cada dominio público se deba regir por su propia normativa de aplicación, sin perjuicio de otras competencias concurrentes. En este sentido, la tramitación del expediente de deslinde de la vía pecuaria en el ámbito territorial de la Comunitat Valenciana se instruye de conformidad con lo dispuesto en el artículo 8 de la Ley 3/1995, del 23 de marzo, de vías pecuarias y del artículo 14 de la Ley 3/2014, del 11 de julio, de la Generalitat, de vías pecuarias de la Comunitat Valenciana. Mientras que el Reglamento al que se hace mención será de aplicación en los deslindes promovidos por sus comissaries de aguas.

Ante el caso de la superposición de una vía pecuaria con otros dominios públicos, se podría solicitar una mutación demanial externa, motivada por la superposición de dominios públicos. Dicha mutación, consiste en que terrenos de vías pecuarias cambian de afección a otros usos también públicos, con su propia regulación jurídica, todo ello de conformidad con lo preceptuado en la Ley 14/2003, del 10 de abril, del patrimonio de la Generalitat.

Mientras tanto, los órganos administrativos competentes en materia hidràulica podrán realizar todas sus actividades de servicio en el trazado de la Cañada Real mediante la correspondiente declaración responsable en el supuesto de que sea necesario para dicha actividad la circulación de vehículos a motor que no tegan carácter agrícola, de acuerdo con lo establecido con el artículo 30.2 de la Ley 3/2014, del 11 de julio, de la Generalitat, de Vías Pecuarias de la Comunitat Valenciana.

Además, debemos insistir que la Ley 33/2003, del 3 de noviembre, del patrimonio de las administraciones públicas, obliga por igual a todas las administraciones públicas en la necesidad de deslindar sus dominios.

26. Con respecto a lo manifestado por Josefa Càrcel Montés, sobre dificultad al no facilitarse en Requena una oficina comarcal donde consultar y tramitar, dado que no existe en la dirección que se indica en la carta: av. Lamo de Espinosa, 20.

Cabe mencionar que, tal y como se le indicaba en la notificación del trámite de audiencia:

«La proposición de deslinde se encuentra en la Oficina Comarcal de Medio Ambiente de Requena, ubicada en el número 20 de la avenida de Lamo de Espinosa, pudiéndose consultar el expediente completo en el Servicio Territorial de Medio Ambiente de la Dirección Territorial de la Conselleria de Agricultura, Medio Ambiente, Cambio Climático y Desarrollo Rural, ubicado en la calle Gregorio Gea, 27 (edificio PROP), durante el plazo de un mes a partir del día siguiente de la publicación del anuncio de la información pública en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana* (DOGV 8267, 05.04.2018).

A los efectos de dar cumplimiento al trámite de audiencia previsto en el artículo 82.2 de la Ley 39/2015, de 1 de octubre, del procedimiento administrativo común de las administraciones públicas, se le concede dicho trámite, en calidad de interesado, para que, en el plazo no superior

la present notificació, puga al·legar i presentar tots els documents i les justificacions que estime pertinents.

Durant aquest termini, tots els interessats podran presentar les alegacions o reclamacions que puga pertocar, juntament amb els documents originals o fotocòpies compulsades que s'estime pertinent, en les esmentades oficines o en qualsevol dels organismes que recull l'article 16.4 de la mencionada Llei 39/2015.»

27. Respecte a l'al·legació realitzada per José Luis Martí Mathe, en la qual manifesta la consolidació del dret de propietat per una prescripció adquisitiva en virtut del que s'estableix per la legislació pecuària vigent i anterior a la Llei 3/1995, de 23 de març, de vies pecuàries.

Cal dir que ens remetem al contestat ja en el punt 5.

28. Respecte a l'al·legació realitzada per José Luis Martí Mathe, en la qual manifesta que la normativa de la Comunitat Valenciana sobre vies pecuàries –posterior a la Llei 3/1995– també reconeix els drets que hagueren pogut consolidar els particulars en virtut del que s'estableix en la legislació de vies pecuàries vigent amb anterioritat a la mencionada Llei 3/1995.

Cal dir que la disposició transitòria segona de la Llei 3/2014, de l'11 de juliol, de la Generalitat, de vies pecuàries, estableix que es tindran en compte els drets consolidats dels particulars conformement amb la legislació de vies pecuàries vigent amb anterioritat a la Llei 3/1995 i la instrucció del 13 de gener de 2012 de la Direcció General del Medi Natural indica que en el supòsit d'existir titularitat registral o prescripció adquisitiva del terreny, anterior a l'acte de classificació d'aquest terreny com a via pecuària, enfront de la partió posterior efectuada sobre la base d'aquesta classificació, s'hauria d'estimar l'al·legació del propietari i respectar la seua finca, de manera que no hi afecte la partió que es vulga practicar sobre la seua propietat.

No obstant això, i sense entrar en l'oportunitat de tal disposició respecte a la normativa bàsica, quant a la seua subordinació jeràrquica –Llei 3/1995, del 23 març, de vies pecuàries– es podria entendre que quan existeix acreditació fefaent del títol registral i/o prescripció adquisitiva (usucapi) anterior al primer antecedent històric que constate l'existència de la via pecuària. I en aquest sentit, segons els antecedents que incorpora l'expedient, i concretament l'informe de l'arxiu municipal de Requena, realitzat a petició de l'Ajuntament, sobre els documents relatius a les vies pecuàries és conclouent en aquest aspecte, en demostrar fefaentment l'existència documental d'aquesta via pecuària des de, almenys, l'emancipació de Requena del Marquesat de Moya (segle XIII).

I a més, en tota Espanya a les vies pecuàries es consideren béns de domini públic des de l'entrada en vigor del Reial Decret del 13 d'agost de 1892; per consegüent, aquest quebrant del principi de seguretat jurídica al qual al·ludeix l'al·legant, tenint en compte que el dret de propietat segons la documentació aportada és posterior al primer antecedent històric de la via pecuària, seria totalment fictici.

29. Respecte a l'al·legació realitzada per José Luis Martí Mathe, on manifesta que la Constitució espanyola no atorga a les vies pecuàries el caràcter d'inalienables, imprescriptibles i inembargables i sí el dret a la propietat privada i a la irretroactivitat de disposicions retroactives de drets individuals.

Cal dir que l'article 132 de la Constitució Espanyola de 1978, determina que la llei ha de regular el règim jurídic d'aquells béns de domini públic, mentre que la normativa sectorial aplicable a les vies pecuàries estableix el seu caràcter demanial, això és, la seua inalienabilitat, imprescriptibilitat i inembargabilitat.

L'article 2 de la Llei estatal 3/1995 del 23 de març, de vies pecuàries, regula la seua naturalesa jurídica de la següent forma i manera –les vies pecuàries són béns de domini públic de les comunitats autònomes i en conseqüència, inalienables, imprescriptibles i inembargables–. I en el mateix sentit, l'article 3 de la Llei 3/2014, de l'11 de juliol, de la Generalitat diu que –les vies pecuàries l'itinerari de les quals transcorre per territori valencià són béns de domini públic de la Generalitat i, en conseqüència, inalienables, imprescriptibles i inembargables–.

Per tot això, i sense perjudici que la Constitució Espanyola reconeix el dret a la propietat privada en el seu article 33 i la irretroactivitat de les disposicions sancionadores no favorables o restrictives de drets individuals en el seu article 9.3, no és menys cert que la norma fonamental del nostre ordenament jurídic protegeix el domini públic en el seu article 132.

a 15 días, desde la presente notificación, se puedan alegar y presentar todos los documentos y las justificaciones que estime pertinentes.

Durante dicho plazo, todos los interesados podrán presentar las alegaciones o reclamaciones a que pueda haber lugar, junto con los documentos originales o fotocopias compulsadas que se estime pertinente, en las citadas oficinas o en cualquiera de los organismos que recoge el artículo 16.4 de la citada Ley 39/2015.»

27. Respecto a la alegación realizada por José Luis Martí Mathe, en la cual manifiesta la consolidación del derecho de propiedad por una prescripción adquisitiva en virtud de lo establecido por la legislación pecuaria vigente y anterior a la Ley 3/1995, de 23 de marzo, de vías pecuarias.

Decir que nos remitimos a lo contestado ya en el punto 5.

28. Respecto a la alegación realizada por José Luis Martí Mathe, en la cual manifiesta que la normativa de la Comunitat Valenciana sobre vías pecuarias –posterior a la Ley 3/1995– también reconoce los derechos que se hubieran podido consolidar los particulares en virtud de lo establecido en la legislación de vías pecuarias vigente con anterioridad a la citada Ley 3/1995.

Cabe decir que la disposición transitoria segunda de la Ley 3/2014, del 11 de julio, de la Generalitat, de vías pecuarias, establece que se tendrán en cuenta los derechos consolidados de los particulares con arreglo a la legislación de vías pecuarias vigente con anterioridad a la Ley 3/1995 y la instrucción del 13 de enero de 2012 de la Dirección General del Medio Natural indica que en el supuesto de existir titularidad Registral o prescripción adquisitiva del terreno, anterior al acto de clasificación de dicho terreno como vía pecuaria, frente al deslinde posterior efectuado en base a dicha clasificación, se debería estimar la alegación del propietario y respetar su finca, de manera que no le afecte el deslinde que se quiera practicar sobre su propiedad.

No obstante, y sin entrar en la oportunidad de tal disposición respecto a la normativa bàsica, en cuanto a su subordinación jeràrquica –Ley 3/1995, del 23 marzo, de vías pecuarias– se podria entender que cuando existe acreditación fehaciente del título registral y/o prescripción adquisitiva (usucapio) anterior al primer antecedente histórico que constate la existencia de la vía pecuaria. Y en este sentido, según los antecedentes que incorpora el expediente, y concretamente el informe del archivo municipal de Requena, realizado a petición del Ayuntamiento, sobre los documentos relativos a las vías pecuarias es concluyente en este aspecto, al demostrar fehacientemente la existencia documental de esta vía pecuaria desde, por lo menos, la emancipación de Requena del Marquesado de Moya (siglo XIII).

Y además, en toda España a las vías pecuarias se consideran bienes de dominio público desde la entrada en vigor del Real Decreto del 13 de agosto de 1892; por consiguiente, ese quebranto del principio de seguridad jurídica al que alude el alegante, habida cuenta de que el derecho de propiedad según la documentación aportada es posterior al primer antecedente histórico de la vía pecuaria, sería totalmente ficticio.

29. Respecto a la alegación realizada por José Luis Martí Mathe, en donde manifiesta que la Constitución Española no otorga a las vías pecuarias el carácter de inalienables, imprescriptibles e inembargables y sí el derecho a la propiedad privada y a la irretroactividad de disposiciones retroactivas de derechos individuales.

Cabe decir que el artículo 132 de la Constitución Española de 1978, determina que la Ley regulará el régimen jurídico de aquellos bienes de dominio público, mientras que la normativa sectorial aplicable a las vías pecuarias establece su carácter demanial, esto es, su inalienabilidad, imprescriptibilidad e inembargabilidad.

El artículo 2 de la Ley estatal 3/1995 del 23 de marzo, de vías pecuarias, regula su naturaleza jurídica de la siguiente forma y manera –las vías pecuarias son bienes de dominio público de las comunidades autónomas y en consecuencia, inalienables, imprescriptibles e inembargables–. Y en el mismo sentido, el artículo 3 de la Ley 3/2014, del 11 de julio, de la Generalitat dice que –las vías pecuarias cuyo itinerario transcurre por territorio valenciano son bienes de dominio público de la Generalitat y, en consecuencia, inalienables, imprescriptibles e inembargables–.

Por todo ello, y sin perjuicio de que la Constitución Española reconoce el derecho a la propiedad privada en su artículo 33 y la irretroactividad de las disposiciones sancionadoras no favorables o restrictivas de derechos individuales en su artículo 9.3, no es menos cierto que la norma fundamental de nuestro ordenamiento jurídico protege el dominio público en su artículo 132.

En conseqüència, i de conformitat amb la norma aplicable a la prent partió, el dret de propietat de la part al·legant, encara que figure inscrit, no venç enfront d'una titularitat de domini públic com és la via pecuària, perquè aquesta és inatacable, encara que no figure en el registre de la propietat. I això és així, puix que una de les característiques de la qual gaudeixen els béns de domini públic és la del privilegi de la publicitat possessòria, que implica que el titular del bé demanial no necessita utilitzar el sistema de garanties inherents al Registre de la Propietat, ja que es troba protegit per ser un bé de domini públic. Situació aquesta contra la qual no poden operar les proteccions registrals de la resta dels béns immobles que es troben inscrits per ells mateixos.

30. Respecte a l'al·legació realitzada per José Luis Martí Mathe, on manifesta que la jurisprudència del tribunal suprem reconeix la possibilitat d'adquirir per prescripció adquisitiva una via pecuària.

Cal dir que ens remetem al que hem respost en el punt 5.

31. Respecte a l'al·legació realitzada per José Luis Martí Mathe, on manifesta que l'acte d'establir els límits deixa en indefensió els titulars de drets inscrits i registrats.

Cal dir que ens remetem al contestat en els punts anteriors (del 28 al 30).

32. Respecte a l'al·legació realitzada per José Luis Martí Mathe, on manifesta que són propietaris per prescripció adquisitiva de la part de la parcel·la cadastral número 46215A01200032, situada en el polígon 12, parcel·la 332, Hoya Marina, Requena (València) afectada per la proposició de partió.

Cal dir que ens remetem al que hem respost en el punt 5.

33. Respecte a l'al·legació realitzada per José Luis Martí Mathe, on manifesta que la franja de terreny de la parcel·la 332 del polígon 12, en Hoya Marina, afectada per la partió considerada via pecuària, ha format part de la parcel·la des de l'any 1910.

Cal dir que ens remetem al contestat en els punts anteriors (del 28 a 30).

34. Respecte a l'al·legació realitzada per José Luis Martí Mathe, on manifesta que la capacitat de la totalitat de la parcel·la és inclusivament inferior a les 2000 vinyes, la qual cosa acredita l'ocupació de la parcel·la des de 1910.

Cal dir que l'al·legació es fonamenta en la descripció registral, utilitzant la cartografia cadastral corresponent a la parcel·la de la seua propietat.

Sobre aquest tema, cal assenyalar que la inscripció d'una finca dona fe de la titularitat jurídica real sobre ella i que la seua funció és donar seguretat al tràfic jurídic-immobiliari; i que la descripció de les finques que es fa en el foli registral procedeix de la declaració del titular registral, que és una operació jurídica de qualificació per part del registrador i no una operació tècnica topogràfica. Així mateix, segons el que es disposa en els articles 144, 147 i 174 del reglament notarial, aprovat pel Decret del 2 de juny de 1944, una finca que siga objecte de transmissió i estiga intervinguda per notari, no garanteix la cabuda de la finca ni les bogues, ja que això resulta dels títols presentats o de l'afirmació de l'interessat.

Quant a la cartografia cadastral s'ha de constatar de nou que el cadastre immobiliari és un registre administratiu, dependent del Ministeri d'Hisenda, en el qual es descriuen els immobles rústics, urbans i de característiques especials, tal com es defineix en el Reial decret legislatiu 1/2004, del 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei del cadastre immobiliari (BOE 08.03.2004); això és, es tracta d'un inventari de la riquesa territorial però no dona fe del domini i altres drets reals immobiliaris.

35. Respecte a l'al·legació presentada per José Luis Martí Mathe, on manifesta que l'Ordre Ministerial del 20 d'octubre de 1971 remet, per a fixar definitivament l'amplària de la via pecuària, al moment en què es practique a la partió, i s'admeten amplàries inferiors als 75metres.

Cal dir que ens remetem al que hem respost en el punt 2.

36. Respecte a l'al·legació realitzada per José Luis Martí Mathe, on manifesta que l'Ordre Ministerial del 20 d'octubre de 1971 remet, per a fixar definitivament l'amplària de la via pecuària, en els casos en què l'ocupació s'haja legitimat i siga irrevindicable, al moment en què es practique la partió.

Cal dir que ens remetem al contestat en els punts anteriors (del 28 al 30).

En consecuencia, y de conformidad con la norma aplicable al presente deslinde, el derecho de propiedad de la parte alegante, aunque figure inscrito, no vence frente a una titularidad de dominio público como es la vía pecuaria, pues esta es inatacable, aunque no figure en el registro de la propiedad. Y ello es así, por cuanto una de las características de la que gozan los bienes de dominio público es la del privilegio de la publicidad posesoria, que implica que el titular del bien demanial no necesita utilizar el sistema de garantías inherentes al Registro de la Propiedad, al hallarse protegido, por ser un bien de dominio público. Situación esta contra la que no pueden operar las protecciones registrales del resto de los bienes inmuebles que se encuentren inscritos por si solos.

30. Respecto a la alegación realizada por José Luis Martí Mathe, donde manifiesta que la jurisprudencia del tribunal supremo reconoce la posibilidad de adquirir por prescripción adquisitiva una vía pecuaria.

Decir que nos remitimos a lo contestado en el punto 5.

31. Respecto a la alegación realizada por José Luis Martí Mathe, donde manifiesta que el acto de deslinde deja en indefensión a los titulares de derechos inscritos y registrados.

Decir que nos remitimos a lo contestado en los puntos anteriores (del 28 al 30).

32. Respecto a la alegación realizada por José Luis Martí Mathe, donde manifiesta que son propietarios por prescripción adquisitiva de la parte de la parcela catastral núm. 46215A01200032, situada en el polígono 12, parcela 332, Hoya Marina, Requena (Valencia) afectada por la proposición de deslinde.

Decir que nos remitimos a lo contestado en el punto 5.

33. Respecto a la alegación realizada por José Luis Martí Mathe, donde manifiesta que la franja de terreno de la parcela 332 del polígono 12, en Hoya Marina, afectada por el deslinde considerada vía pecuaria, ha formado parte de la parcela desde el año 1910.

Decir que nos remitimos a lo contestado en los puntos anteriores (del 28 a 30).

34. Respecto a la alegación realizada por José Luis Martí Mathe, donde manifiesta que la capacidad de la totalidad de la parcela es inclusive inferior a las 2000 viñas, lo que acredita la ocupación de la parcela desde 1910.

Cabe decir que la alegación se fundamenta en la descripción registral, utilizando la cartografía catastral correspondiente a la parcela de su propiedad.

Al respecto, señalar que la inscripción de una finca da fe de la titularidad jurídica real sobre la misma y que su función es dar seguridad al tráfico jurídico-immobiliario; y que la descripción de las fincas que se hace en el folio registral procede de la declaración del titular registral, que es una operación jurídica de calificación por parte del registrador y no una operación técnico-topográfica. Asimismo, según lo dispuesto en los artículos 144, 147 y 174 del reglamento notarial, aprobado por el Decreto del 2 de junio de 1944, una finca que sea objeto de transmisión y esté intervenida por notario, no garantiza la cabida de la finca ni los lindes, ya que ello resulta de los títulos presentados o de la afirmación del interesado.

En cuanto a la cartografía catastral se debe constatar de nuevo que el catastro inmobiliario es un registro administrativo, dependiente del Ministerio de Hacienda, en el que se describen los inmuebles rústicos, urbanos y de características especiales, tal y como se define en el Real decreto legislativo 1/2004, del 5 de marzo, por el que se aprueba el Texto Refundido de la Ley del Catastro Inmobiliario (BOE 08.03.2004); esto es, se trata de un inventario de la riqueza territorial pero no da fe del dominio y demás derechos reales inmobiliarios.

35. Respecto a la alegación realizada por José Luis Martí Mathe, donde manifiesta que la Orden Ministerial del 20 de octubre de 1971 remite, para fijar definitivamente la anchura de la vía pecuaria al momento en que se practique al deslinde, admitiéndose anchuras inferiores a los 75 metros.

Decir que nos remitimos a lo contestado en el punto 2.

36. Respecto a la alegación realizada por José Luis Martí Mathe, donde manifiesta que la Orden Ministerial del 20 de octubre de 1971 remite, para fijar definitivamente la anchura de la vía pecuaria, en los casos en que la ocupación se haya legitimado y sea irrevindicable, al momento en que se practique el deslinde.

Decir que nos remitimos a lo contestado en los puntos anteriores (del 28 al 30).

37. Respecte a l'al·legació realitzada per José Luis Martí Mathe, on manifesta que la Llei 3/2014 de l'11 de juliol, de la Generalitat, de vies pecuàries, permet la revisió i actualització de les vies pecuàries. I la necessitat de conducta a la revisió i actualització de la classificació de les vies pecuàries, prèviament a la partió.

Cal dir que no procedeix la revisió ni l'actualització de la classificació en trobar-nos actualment davant un expedient de partió, l'objecte de la qual no és un altre que fixar els límits d'aquesta via pecuària; límits que han de ser reflex de l'acte de classificació, per a garantir la correcta conservació i gestió del domini públic. Aquell acte classificatori és declaratiu i ferm, completament vàlid i eficaç, resultat dels seus antecedents històrics, sense que ara en l'expedient de partió procedisca la seua revisió, mentre l'al·legant considera, de forma errònia i infundada, contradictori el seu traçat o amplària, resultant extemporani ara i en l'expedient de la partió qüestionar un altre expedient, màximament quan la partió se subjecta fidelment a la seua classificació, aprovada i sense cap mena d'al·legació en contra quan es va poder fer.

En matèria de vies pecuàries són diferents les actuacions de classificació i partió; així s'ha assenyalat en la sentència del 23 de novembre de 2011 (cassació 5524/2008), en la qual s'indica que «..., partint de la base que el resultat de la classificació condiona la partió, la qual cosa no cal acceptar és que amb motiu de la posterior partió pretenga discutir-se l'efectiva existència i contingut d'aquella classificació. Per això, resulta mancada de fonament el retret que dirigeix la part recurrent a l'Administració per utilitzar com a base per a efectuar la partió impugnada les dades de l'expedient de classificació aprovat per l'Ordre Ministerial de 20 de febrer de 1968, perquè la vigència i operativitat d'aquesta classificació en relació amb la via pecuària ací concebuda obligava l'Administració a efectuar la partió de conformitat amb les seues determinacions, ja que tant en la normativa que estava vigent quan es va aprovar l'esmentada classificació (Reglament de vies pecuàries aprovat per Decret de 23.12.1944).

Com en els diferents règims legals i/o reglamentaris que després s'han succeït fins a arribar a l'actual Llei 3/1995 del 23 de març, de vies pecuàries, que és la norma legal vigent al temps d'aprovar-se la partió, ha sigut una constant l'exigència que les partions queden subordinats, i s'acomoden a les determinacions de l'acte classificatori (article 15 del Reglament de vies pecuàries aprovat per Decret de 23 de desembre de 1944; article 21 del Reglament de vies pecuàries aprovat pel Reial decret 2876/1978, del 3 de novembre, i article 8.1 de la Llei 3/1995, del 23 de març, de vies pecuàries). Per tant, no cal retraure a la partió el fet d'haver-se "escudat" en la classificació prèvia, perquè el respecte a aquesta era i ha de ser una exigència ineludible».

En idèntic sentit es pronuncia la sentència del Tribunal Suprem del 8 de juliol de 2011, en indicar (FJ tercer): «com ha assenyalat aquesta sala en la Sentència del 25 de març de 2011 (cassació 2594/2007), que reitera el dictaminat en les sentències del 18 de maig de 2009 (cassació 1323/06), del 15 de juny de 2009 (cassació 3067/06), del 30 de setembre de 2009 (cassació 3231/06) i 19 de maig de 2010 (cassació 2993/06), entre altres ..., en matèria de vies pecuàries, són diferents les actuacions de classificació i partió; l'article 7 de la Llei 3/1995, del 23 de març, de vies pecuàries, disposa que "la classificació és l'acte administratiu de caràcter declaratiu en virtut del qual es determina existència, amplària, traçat i altres característiques físiques generals de cada via pecuària, mentre que la partió és descrita en l'article 8 com l'acte administratiu pel qual es defineixen els límits de les vies pecuàries de conformitat amb el que s'estableix en l'acte de la classificació". Així doncs, partint de la base que el resultat de la classificació condiona la partió, el que no cal acceptar és que amb motiu de la posterior partió es pretenga discutir l'efectiva existència i el contingut d'aquella classificació».

Per tot el que s'ha exposat, no hi ha pas necessitat de revisió de classificació, atès que la partió s'està realitzant sobre dades i actes aprovats.

38. Respecte de l'al·legació realitzada per José Luis Martí Mathe, on es manifeste un reconeixement tàcit per part de la Generalitat Valenciana de la titularitat privada de la superfície de la parcel·la 332 del polígon 12 en la Hoya Marina, afectada per la proposta de partió.

Al·legació que fonamenta erròniament que la Generalitat Valenciana, a través d'àrees competents en matèria d'agricultura, per haver gesti-

37. Respecto a la alegación realizada por José Luis Martí Mathe, donde manifiesta que la Ley 3/2014, del 11 de julio, de la Generalitat, de Vías Pecuarias, permita la revisión y actualización de las vías pecuarias. Y la necesidad de proceder a la revisión y actualización de la clasificación de las vías pecuarias, previamente al deslinde.

Cabe decir que no procede la revisión ni la actualización de la clasificación al encontrarnos actualmente ante un expediente de deslinde, cuyo objeto no es otro que fijar los límites de esta vía pecuaria; límites que deben ser reflejo del acto de clasificación, para garantizar la correcta conservación y gestión del dominio público. Aquel acto clasificatorio es declarativo y firme, completamente válido y eficaz, resultado de sus antecedentes históricos, sin que ahora en el expediente de deslinde proceda su revisión, en tanto en cuanto el alegante considera, de forma errónea e infundada, contradictorio su trazado o anchura, resultando extemporáneo ahora y en el expediente del deslinde cuestionar otro expediente, máxime cuando el deslinde se sujeta fielmente a su clasificación, aprobada y sin ningún tipo de alegación en contra cuando se pudo hacer.

En materia de vías pecuarias son distintas las actuaciones de clasificación y deslinde; así se ha señalado en la sentencia del 23 de noviembre de 2011 (casación 5524/2008), en la que se indica que «..., partiendo de la base de que el resultado de la clasificación condiona el deslinde, lo que no cabe aceptar es que con motivo del posterior deslinde pretenda discutirse la efectiva existencia y contenido de aquella clasificación. Por eso, resulta carente de fundamento el reproche que dirige la parte recurrente a la Administración por utilizar como base para efectuar el deslinde impugnado los datos del expediente de clasificación aprobado por Orden Ministerial de 20 de febrero de 1968, pues la vigencia y operatividad de esa clasificación en relación con la vía pecuaria aquí concebida obligaba a la Administración a efectuar el deslinde de conformidad con sus determinaciones, ya que tanto en la normativa que estaba vigente cuando se aprobó la mencionada clasificación (Reglamento de Vías Pecuarias aprobado por Decreto de 23 de diciembre de 1944)

Como en los diferentes regímenes legales y/o reglamentarios que luego se han sucedido hasta llegar a la actual Ley 3/1995 del 23 de marzo, de vías pecuarias, que es la norma legal vigente al tiempo de aprobarse el deslinde, ha sido una constante la exigencia de que los deslindes queden subordinados, y se acomoden a las determinaciones del acto clasificatorio (art. 15 del Reglamento de Vías Pecuarias aprobado por Decreto de 23 de diciembre de 1944; artículo 21 del Reglamento de Vías Pecuarias aprobado por el Real decreto 2876/1978, del 3 de noviembre, y artículo 8.1 de la Ley 3/1995, del 23 de marzo, de vías pecuarias). Por lo tanto, no cabe reprochar al deslinde el haberse "escudado" en la previa clasificación, pues el respeto a esta era y debe ser una exigencia ineludible».

En idéntico sentido se pronuncia la sentencia del Tribunal Supremo del 8 de julio de 2011, al indicar (f. j. tercero): «como ha señalado esta Sala en la sentencia del 25 de marzo de 2011 (casación 2594/2007), que reitera lo dictaminado en las sentencias del 18 de mayo de 2009 (casación 1323/06), del 15 de junio de 2009 (casación 3067/06), del 30 de septiembre de 2009 (casación 3231/06) y 19 de mayo de 2010 (casación 2993/06), entre otras ..., en materia de vías pecuarias, son distintas las actuaciones de clasificación y deslinde; el artículo 7 de la Ley 3/1995, del 23 de marzo, de vías pecuarias, dispone que "la clasificación es el acto administrativo de carácter declarativo en virtud del cual se determina existencia, anchura, trazado y demás características físicas generales de cada vía pecuaria, mientras que el deslinde es descrito en el artículo 8 como el acto administrativo por el que se definen los límites de las vías pecuarias de conformidad con lo establecido en el acto de la clasificación". Así pues, partiendo de la base de que el resultado de la clasificación condiona el deslinde, lo que no cabe aceptar es que con motivo del posterior deslinde se pretenda discutir la efectiva existencia y el contenido de aquella clasificación».

Por todo lo expuesto, no existe la necesidad de la revisión de clasificación dado que el deslinde se está realizando sobre datos y actos aprobados.

38. Respecto de la alegación realizada por José Luis Martí Mathe, donde se manifiesto un reconocimiento tácito por parte de la Generalitat Valenciana de la titularidad privada de la superficie de la parcela 332 del polígono 12 en la Hoya Marina, afectada por la propuesta de deslinde.

Alegación que fundamenta erróneamente en que la Generalitat Valenciana, a través de áreas competentes en materia de agricultura,

onat, tramitat, autoritzat i pagat actuacions i ajudes sol·licitades des que ostenta la propietat de la parcel·la 332 del polígon 12 en la totalitat de la superfície consignada en cadastre d'aquesta, ha reconegut amb això la seua titularitat. I res més lluny de la realitat, perquè les subvencions s'atorguen als cultius, amb independència del titular de la parcel·la, que rares vegades ha d'acreditar-se.

Cal dir que ens remetem al que hem respost en el punt 8.

39. Respecte de la manifestació realitzada per José Luis Martí Mathe, en el sentit que si la concessió d'ajudes i subvencions al sector agrari requereix la partió prèvia de la via pecuària, l'administració autonòmica ha incorregut en una il·legalitat.

Cal dir que sent l'administració, i en aquest cas concret la Generalitat Valenciana, l'encarregada de la conservació, millora, recuperació, tutela i defensa de les vies pecuàries l'itinerari de les quals discorre per la Comunitat Valenciana; és la partió l'acte administratiu que defineix els límits georeferenciats com cal de les vies pecuàries, de conformitat amb el que s'ha classificat; per tant, la classificació de les vies pecuàries ha de precedir a la partió i limita l'àmbit d'eficàcia d'aquest. Per tant, en el procediment administratiu de partió es parteix del que s'estableix per l'ordre classificatori de la via pecuària, que declara existència, amplària, traçat i altres característiques físiques generals, així com la seua denominació.

Per tot això, l'existència de llicències, permisos, subvencions..., i/o ajudes concedides, en aquest cas, per òrgans administratius en matèria d'agricultura no demostren, en cap cas, la inexistència de la via pecuària o l'alteració de les seues característiques físiques, i és un dels objectes de la partió la regularització a posteriori d'aquestes ajudes percebudes i que en un futur es puguen, o no, adjudicar, atès que la base del SIGPAC és el cadastre de rústica i una forma d'actualitzar-lo és a través de les partions administratives.

40. Respecte a l'al·legació realitzada per José Luis Martí Mathe, on manifesta que l'Administració no pot posar excuses per la utilització d'un sistema d'informació geogràfic que no reflecteix el domini públic pecuari.

Reiterar novament que a través del SIGPAC (Sistema d'Informació Geogràfica de Parcel·les Agrícoles) el Ministeri d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient, i organismes autonòmics homòlegs s'identifiquen geogràficament les parcel·les declarades pels agricultors i ramaders en relació a les superfícies cultivades per a gestionar les ajudes i/o subvencions que, amb independència de la seua titularitat, s'han anat concedint. La cartografia base del sistema d'informació geogràfic és el cadastre de rústica, instrument concebut per a la fiscalitat i que òbviament no reflecteix el domini públic pecuari, en estar exempt d'impostos. Aquest sistema és l'utilitzat pels òrgans administratius competents en matèria d'agricultura.

No obstant això, els òrgans administratius competents en matèria de medi ambient, empen un visor cartogràfic de la Conselleria on estan identificades i representada gràficament la xarxa pecuària, mitjançant la georeferenciació dels itineraris segons la seua classificació.

Però en cap cas, aquesta situació exonera del compliment de la llei i d'haver-se infringit la mateixa haurà de corregir-se adequadament. Per això, per a poder constatar la veracitat del que han declarat agricultors i ramaders, i evitar situacions fraudulentas, el SIGPAC ja reflecteix les vies pecuàries dels termes municipals de la Comunitat Valenciana.

41. Respecte de la manifestació realitzada per José Luis Martí Mathe, on manifesta que la Generalitat Valenciana ha autoritzat en terrenys afectats per la partió actuacions expressament prohibides per la llei 3/1995, de 23 de març, de vies pecuàries.

De conformitat amb l'apartat a de l'article 5 de la Llei 3/1995 del 23 de març, de vies pecuàries, correspon a les Comunitats Autònomes, respecte de les vies pecuàries, el dret i l'obligació d'investigar la situació dels terrenys que es presumeix que pertanyen a les vies pecuàries, en la seua conseqüència és l'obligació d'aquesta Administració la conducta a la Partió de les vies pecuàries prèviament classificades envers això fixar amb exactitud els límits d'aquesta.

De nou, es reitera el que es disposa en l'article 2 de la Llei 3/1995 de VP—les vies pecuàries tinguen la naturalesa de béns de domini públic de les comunitats autònomes i, en conseqüència, inalienables, imprescriptibles i inembargables—, per tant, la concessió de les ajudes i/o subvencions no és una manera d'adquisició de la propietat, ni legitima una ocupació del domini públic. Encara que per la Generalitat s'hagen

por haber gestionado, tramitado, autorizado y pagado actuaciones y ayudas solicitadas desde que ostenta la propiedad de la parcela 332 del polígono 12 en la totalidad de la superficie catastrada de la misma, ha reconocido con ello su titularidad. Y nada más lejos de la realidad, porque las subvenciones se otorgan a los cultivos, con independencia del titular de la parcela, que rara vez debe acreditarse.

Decir que nos remitimos a lo contestado en el punto 8.

39. Respecto de la manifestación realizada por José Luis Martí Mathe, en el sentido de que si la concesión de ayudas y subvenciones al sector agrario requiere del deslinde previo de la vía pecuaria, la administración autonómica ha incurrido en una ilegalidad.

Decir que, siendo la Administración, y en este caso concreto la Generalitat Valenciana, la encargada de la conservación, mejora, recuperación, tutela y defensa de las vías pecuarias cuyo itinerario discurre por la Comunitat Valenciana; es el deslinde el acto administrativo que define los límites debidamente georeferenciados de las vías pecuarias, de conformidad con lo clasificado, por tanto, la clasificación de las vías pecuarias debe preceder al deslinde y limita el ámbito de eficacia de este. Por consiguiente, en el procedimiento administrativo de deslinde se parte de lo establecido por el orden clasificatorio de la vía pecuaria, que declara existencia, anchura, trazado y demás características físicas generales, así como su denominación.

Por todo ello, la existencia de licencias, permisos, subvenciones..., y/o ayudas concedidas, en este caso, por órganos administrativos en materia de agricultura no demuestran, en ningún caso, la inexistencia de la vía pecuaria o la alteración de sus características físicas, siendo uno de los objetos del deslinde, la regularización a posteriori de esas ayudas percibidas y que en un futuro se puedan, o no, adjudicar, dado que la base del SIGPAC es el catastro de rústica y una forma de actualizarlo es a través de los deslindes administrativos.

40. Respecto a la alegación realizada por José Luis Martí Mathe, en donde manifiesta que la Administración no puede poner excusas por la utilización de un sistema de información geográfico que no refleja el dominio público pecuario.

Reiterar nuevamente que a través del SIGPAC (Sistema de Información Geográfica de Parcelas Agrícolas) el Ministerio de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente, y organismos autonómicos homólogos se identifican geográficamente las parcelas declaradas por los agricultores y ganaderos en relación a las superficies cultivadas para gestionar las ayudas y/o subvenciones que, con independencia de su titularidad, se han venido concediendo. La cartografía base del sistema de información geográfico es el catastro de rústica, instrumento concebido para la fiscalidad y que obviamente no refleja el dominio público pecuario, al estar exento de impuestos. Dicho sistema es el utilizado por los órganos administrativos competentes en materia de agricultura.

Sin embargo, los órganos administrativos competentes en materia de medio ambiente, emplean un visor cartográfico de la Conselleria donde están identificadas y grafada la red pecuaria, mediante la georeferenciación de los itinerarios según su clasificación.

Pero en ningún caso, esta situación exonera del cumplimiento de la ley y de haberse infringido la misma deberá corregirse adecuadamente. Por ello, para poder constatar la veracidad de lo declarado por agricultores y ganaderos, y evitar situaciones fraudulentas, el SIGPAC ya refleja las vías pecuarias de los términos municipales de la Comunitat Valenciana.

41. Respecto de la manifestación realizada por José Luis Martí Mathe, donde manifiesta que la Generalitat Valenciana ha autorizado en terrenos afectados por el deslinde actuaciones expresamente prohibidas por la ley 3/1995, de 23 de marzo, de vías pecuarias.

De conformidad con el apartado a del artículo 5 de la Ley 3/1995 del 23 de marzo de Vías pecuarias, corresponde a las Comunidades Autónomas, respecto de las vías pecuarias, el derecho y el deber de investigar la situación de los terrenos que se presuman pertenecientes a las vías pecuarias, en su consecuencia es la obligación de esta Administración el proceder al deslinde de las vías pecuarias previamente clasificadas para con ello fijar con exactitud los límites de la misma.

De nuevo, se reitera lo dispuesto en el artículo 2 de la Ley 3/1995 de VV.PP.—las vías pecuarias ostentan la naturaleza de bienes de dominio público de las comunidades autónomas y, en consecuencia, inalienables, imprescriptibles e inembargables—, por lo tanto, la concesión de las ayudas y/o subvenciones no es un modo de adquisición de la propiedad, ni legitima una ocupación del dominio público. Aunque por la Generalitat

concedit ajudes i/o subvencions als agricultors, aquests agricultors no han hagut d'acreditar la titularitat o propietat dels terrenys per a percebre-les, per tant no existeix un acte propi de l'Administració en relació a la renúncia dels seus drets de propietat o titularitat de la via pecuària, i en cap moment la Generalitat se'ls ha declarat propietaris sinó com a beneficiaris d'una subvenció sense que això comporte la transmissió de drets de propietat.

Finalment dir respecte de la manifestació que una vegada aprovat la partió s'estarà en condicions de regularitzar la situació cadastral, registral i altres situacions jurídiques que es deriven, d'acord amb l'article 14.5 de la Llei 3/2014, de l'11 de juliol, de la Generalitat, de vies pecuàries.

42. Respecte de l'al·legació realitzada per José Luis Martí Mathe, on posa de manifest l'exclusió del tram comprès entre la via de l'AVE Madrid-València i la zona de serveis logístics d'ADIF de la proposta de partió ja que ha sigut destrossada la Vereda de San Juan en aquest punt per part de l'Administració.

Dir novament que ens trobem en un expedient de partió l'objectiu de la qual no és altre sinó definir els límits de la via pecuària de conformitat amb l'acte de classificació, a fi de garantir una correcta conservació i gestió del domini públic. I no procedeix en aquest expedient de partió sol·licitar una exclusió o desafectació d'un tram de la via pecuària, sinó que, en tot cas, haurà de ser a posteriori, una vegada aprovat i ferma la partió, quan puga formular la seua petició de desafectació del tram.

43. Respecte de l'al·legació realitzada per José Luis Martí Mathe, on manifesta que la Generalitat Valenciana, davant la desaparició de la via pecuària en trams complets, no ha aprovat la modificació del traçat de la via pecuària disposada en la Llei 3/2014.

S'ha de dir que una vegada definits els límits de la via pecuària la Cañada Real de San Juan, per l'aprovació de la partió, es procedirà a exigir al titular de les infraestructures ferroviàries les oportunes modificacions de traçat, a l'efecte de regular la seua situació, i tot això d'acord amb el que es disposa en els articles 11 de la Llei 3/1995 de vies pecuàries, i 19 de la Llei 3/2014 de la Generalitat, ja que es tracta d'obres d'interès públic.

44. Respecte a l'al·legació realitzada per José Luis Martí Mathe, on manifesta la no necessitat de la partió del tram comprès entre la via de l'AVE Madrid-València i la zona de serveis logístics d'ADIF per a escometre el projecte d'obres de via ciclista i de vianants.

En primer lloc cal dir que, en cap cas, el carril ciclista i de vianants és la justificació de la partió, sinó que la justificació del projecte és la necessitat d'ordenar i reorientar les explotacions vitivinícoles, les ocupacions de les quals no es poden autoritzar en el domini públic per tal com es tracta, entre altres raons, d'uns cultius contingentats per la Unió Europea i la regularització de tot això necessita l'adequada actualització del SIGPAC.

D'altra banda, la iniciativa del carril de bicicletes i vianants proposada per la Conselleria d'Infraestructures i Transports resulta complementària dels usos propis i dels compatibles de les vies pecuàries, d'acord amb la normativa estatal i autonòmica, cosa que no és pas l'ocupació agrícola del domini públic.

En relació al projecte d'obres de via de bicicletes i vianants, una vegada aprovada la partió, l'Administració ha d'actuar amb total respecte a la legalitat dels usos compatibles i complementaris establits en els articles 16 i 17 de la Llei 3/1995 de vies pecuàries i en els articles 26, 27 i 28 de la Llei 3/2014 de la Generalitat, de vies pecuàries de la Comunitat Valenciana; així com el dictaminat per la Llei 14/2003 de patrimoni de la Generalitat, modificada per la Llei 10/2015 respecte de la necessitat de concretar l'espai públic, per a la seua posterior inclusió en l'inventari de béns de la Generalitat i la seua disponibilitat per a l'execució de les obres públiques.

Vista la Llei 3/1995 de vies pecuàries, de 23 de març, la Llei 3/2014, d'11 de juliol, de la Generalitat, de vies pecuàries de la Comunitat Valenciana, la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, la Llei 14/2003, de 10 d'abril, de patrimoni de la Generalitat i qualsevol altra normativa aplicable al cas, resolc:

Primer

Desestimar totes les al·legacions presentades sobre la base dels fonaments de dret exposats amb anterioritat.

se hayan concedido ayudas y/o subvenciones a los agricultores, estos agricultores no han tenido que acreditar la titularidad o propiedad de los terrenos para percibirlos, por tanto no existe un acto propio de la Administración en relación a la renuncia de sus derechos de propiedad o titularidad de la vía pecuaria, y en ningún momento la Generalitat se les ha declarado propietarios sino como beneficiarios de una subvención sin que ello conlleve la transmisión de derechos de propiedad.

Finalmente decir respecto de la manifestación que una vez aprobado el deslinde se estará en condiciones de regularizar la situación catastral, registral y otras situaciones jurídicas que se deriven, de acuerdo con el artículo 14.5 de la Ley 3/2014, del 11 de julio, de la Generalitat, de vías pecuarias.

42. Respecto a la alegación realizada por José Luis Martí Mathe, donde pone de manifiesto la exclusión del tramo comprendido entre la vía del AVE Madrid-Valencia y la zona de servicios logísticos ADIF de la propuesta de deslinde al haber sido destrozada la Vereda de San Juan en ese punto por la Administración.

Decir nuevamente que nos encontramos en un expediente de deslinde cuyo objetivo no es otro que definir los límites de la vía pecuaria de conformidad con el acto de clasificación, al objeto de garantizar una correcta conservación y gestión del dominio público. Y no procede en este expediente de deslinde solicitar una exclusión o desafectación de un tramo de la vía pecuaria, sino que, en todo caso, deberá ser *a posteriori*, una vez aprobado y firme el deslinde, cuando pueda formular su petición de desafectación del tramo.

43. Respecto de la alegación realizada por José Luis Martí Mathe, en donde manifiesta que la Generalitat Valenciana, ante la desaparición de la vía pecuaria en tramos completos, no ha aprobado la modificación del trazado de la vía pecuaria dispuesta en la Ley 3/2014.

Decir que una vez definidos los límites de la vía pecuaria Cañada Real de San Juan por la probación del deslinde, se procederá a exigir al titular de las infraestructuras ferroviarias las oportunas modificaciones de trazado, a los efectos de regular su situación, y todo ello de acuerdo con lo dispuesto en los artículos 11 de la Ley 3/1995 de vías pecuarias, y 19 de la Ley 3/2014 de la Generalitat, al tratarse de obras de interés público.

44. Respecto a la alegación realizada por José Luis Martí Mathe, en donde manifiesta la innecesariedad del deslinde del tramo comprendido entre la vía del AVE Madrid-Valencia y la zona de servicios logísticos de ADIF para acometer el proyecto de obras de vía ciclopeatonal.

En primer lugar cabe decir que, en ningún caso, el carril ciclopeatonal es la justificación del deslinde, sino que la justificación del proyecto es la necesidad de ordenar y reorientar las explotaciones vitivinícolas, cuyas ocupaciones no se pueden autorizar en el dominio público al tratarse, entre otras razones, de unos cultivos contingentado por la Unión Europea y cuya regularización necesita de la adecuada actualización del SIGPAC.

Por otra parte, la iniciativa del carril ciclopeatonal propuesta por la Conselleria de Infraestructuras y Transportes resulta complementaria con los usos propios y los compatibles de las vías pecuarias, de acuerdo con normativa estatal y autonómica, cosa que no lo es la ocupación agrícola del dominio público.

En relación al proyecto de obras de vía ciclopeatonal, una vez aprobado el deslinde, la Administración actuará con total respecto a la legalidad de los usos compatibles y complementarios establecidos en los artículos 16 y 17 de la Ley 3/1995 de Vías Pecuarias y en los artículos 26, 27 y 28 de la Ley 3/2014 de la Generalitat, de vías pecuarias de la Comunitat Valenciana; así como lo dictaminado por la Ley 14/2003 de Patrimonio de la Generalitat, modificada por la Ley 10/2015 respecto de la necesidad de concretar el espacio público, para su posterior inclusión en el inventario de bienes de la Generalitat y su disponibilidad para la ejecución de las obras públicas.

Vista la Ley 3/1995 de vías pecuarias, de 23 de marzo, la Ley 3/2014, de 11 de julio, de la Generalitat, de vías pecuarias de la Comunitat Valenciana, la Ley 39/2015, de 1 de octubre, del procedimiento administrativo común de las administraciones públicas, la Ley 14/2003, de 10 de abril, de patrimonio de la Generalitat y demás normativa aplicable al caso, resuelvo:

Primero

Desestimar todas las alegaciones presentadas sobre la base a los fundamentos de derecho expuestos con anterioridad.

Segon

Aprovar la partió parcial de la via pecuària la Cañada Real de San Juan, tram comprés entre el paratge del Rebollar i Prados de la Fuente de la Ajedrea, en el terme municipal de Requena (València), tot d'acord amb la proposició de la partió i els plans d'aquesta (epígraf número 8.1), amb unes característiques que són les següents:

Denominació: Cañada Real de San Juan
Longitud partionada: 16.000 m
Amplària legal: 75 m
Superfície partionada: 120 ha
Nombre d'intrusions: 372
Superfície total d'intrusions: 83,46 ha

Tercer

Iniciar la pràctica de l'amollonament parcial de la via pecuària de la Cañada Real de San Juan, tram comprés entre el paratge del Rebollar i Prados de la Fuente de la Ajedrea, en el terme municipal de Requena (València).

Quart

Traslladar els límits del tram de la via pecuària partionada a l'administració cadastral, d'acord amb el que s'estableix en l'article 14.c del Reial decret legislatiu 1/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei del cadastre immobiliari.

Cinquè

Comunicar a la Direcció General de Patrimoni la resolució que s'evacue, a l'efecte de la inscripció en el Registre de la Propietat de Requena del domini públic corresponent a l'àmbit partionat, i cal la cancel·lació total o parcial de cada inscripció registral que resulte contradictòria amb la partió. Així mateix, cal donar el trasllat convenient a la Direcció General de Patrimoni de tota la documentació necessària per a la constància de l'àmbit partionat en l'Inventari de General de Béns i Drets de la Generalitat.

Contra la present resolució, que posa fi a la via administrativa, es podrà interposar un recurs potestatiu de reposició davant la consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural, en el termini d'un mes, a comptar des de l'endemà de la recepció de la present notificació, d'acord amb el que es disposa en els articles 123 i 124 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques. O bé, directament, un recurs contenciós administratiu davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, en el termini de dos mesos, comptats des de l'endemà de la notificació o publicació d'aquesta, de conformitat amb el que es determina en els articles 46 i següents de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Tot això, sense perjudici que els interessats puguin exercitar qualsevol altre recurs que estimen oportú.

València, 8 de gener de 2019.– La consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural: Elena Cebrián Calvo.

Segundo

Aprobar el deslinde parcial de la vía pecuaria Cañada Real de San Juan, tramo comprendido entre el paraje del Rebollar y los prados de la Fuente de la Ajedrea, en el término municipal de Requena (Valencia) y de acuerdo con la proposición del deslinde y los planos de la misma (epígrafe número 8.1), y cuyas características son las siguientes:

Denominación: Cañada Real de San Juan
Longitud deslindada: 16.000 m
Anchura legal: 75 m
Superficie deslindada: 120 ha
Número de intrusiones: 372
Superficie total de intrusiones: 83,46 ha

Tercero

Iniciar la práctica del amojonamiento parcial de la vía pecuaria Cañada Real de San Juan, tramo comprendido entre el paraje del Rebollar y los prados de la Fuente de la Ajedrea, en el término municipal de Requena (Valencia).

Cuarto

Trasladar los límites del tramo de la vía pecuaria deslindada a la administración catastral, de acuerdo con lo establecido en el artículo 14.c del Real decreto legislativo 1/2004, de 5 de marzo, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del catastro inmobiliario.

Quinto

Comunicar a la Dirección General de Patrimonio la resolución que se evacue, a los efectos de la inscripción en el Registro de la Propiedad de Requena del dominio público correspondiente al ámbito deslindado, debiendo proceder a la cancelación total o parcial de cuantas inscripciones registrales resulte contradictorias con el deslinde. Asimismo, dar el debido traslado a la Dirección General de Patrimonio, de toda la documentación necesaria para la constancia del ámbito deslindado en el Inventario de General de Bienes y Derechos de la Generalitat.

Contra la presente resolución, que pone fin a la vía administrativa, se podrá interponer recurso potestativo de reposición ante la consellera de Agricultura, Medio Ambiente, Cambio Climático y Desarrollo Rural, en el plazo de un mes, a contar desde el día siguiente al de la recepción de la presente notificación, de acuerdo con lo dispuesto en los artículos 123 y 124 de la Ley 39/2015, de 1 de octubre, del procedimiento administrativo común de las administraciones públicas. O bien, directamente, recurso contencioso-administrativo ante la Sala de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Superior de Justicia de la Comunitat Valenciana, en el plazo de dos meses, contados desde el día siguiente a la notificación o publicación de la misma, de conformidad con lo previsto en los artículos 46 y siguientes de la Ley 29/1998, de 13 de julio, reguladora de la jurisdicción contencioso-administrativa. Todo ello, sin perjuicio de que los interesados puedan ejercitar cualquier otro recurso que estimen oportuno.

València, 8 de enero de 2019.– La consellera de Agricultura, Medio Ambiente, Cambio Climático y Desarrollo Rural: Elena Cebrián Calvo.